

รายงานการวิจัย
เรื่อง

การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
ระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณี
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม

A STUDY OF GUIDELINES FOR AN ASPERGER SYNDROME CHILD
LEARNING ENCHANCEMENT BASED ON MULTIGROUP COLLABORATIONS:
A CASE STUDY OF AN ASPERGER SYNDROME STUDENT OF
CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION ELEMENTARY SCHOOL

โดย

อาจารย์อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สนับสนุนโดย

เงินทุนเพื่อการวิจัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี 2550

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปี 2550

ชื่อหัวข้อผู้วิจัย	การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี : การศึกษารายกรณี นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม
ผู้วิจัย	อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง
ปี พ.ศ.	2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์กรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และ 2) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี กรณีศึกษาของการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 - 2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม อายุ 10-11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการวิจัย ที่มีลักษณะที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จำนวน 1 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ 1) การสังเกต 2) การสัมภาษณ์ และ 3) การเขียนอัตชีวประวัติ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาในเรื่องลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

1.1) ข้อมูลส่วนตัวของกรณีศึกษา

นักเรียนดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น มีสุขภาพแข็งแรงตามวัย แต่มีปัญหาทางด้านสังคมในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม มีปัญหาเรื่องการพูด และการใช้ภาษาสื่อสาร และมีปัญหาทางพฤติกรรม นักเรียนมีสติปัญญาดี และเรียนได้ดีในหลายวิชา รวมถึงนักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน

1.2) ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

1.2.1) ลักษณะของทักษะด้านสังคม นักเรียนมีความบกพร่องในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ไม่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนให้เหมาะสมกับวัย ไม่สามารถแบ่งปันความสนุก และความสนใจร่วมกับผู้อื่น

1.2.2) ลักษณะของทักษะด้านภาษา นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการถ่ายทอดความคิด และความรู้สึกรู้สึก มีความสับสนในการตีความหมายทางภาษา มีการพูดไม่สรุปความ และใช้ภาษาที่เป็นทางการในการสื่อสารกับผู้อื่น

1.2.3) ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา นักเรียนมีสติปัญญาในระดับดี รวมถึงมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ และดนตรีในระดับที่ดีมาก และมีความจำแม่นยำดี

1.2.4) ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการควบคุมกล้ามเนื้อ มีปัญหาด้านประสาทสัมผัส นักเรียนชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ มีความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก และมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย

2) แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

2.1) กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม คือ (1) บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู บิดา มารดาเรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพื่อที่จะสอน และแนะนำได้อย่างถูกต้อง (2) บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรม ผู้ปกครองรับทราบปัญหาที่เกิดขึ้น หาทางช่วยเหลืออย่างเหมาะสม และให้กำลังใจนักเรียน (3) บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์ ผู้ปกครองให้ข้อมูลที่มีสาระและเป็นประโยชน์กับนักเรียน และสนับสนุน

นุนให้นักเรียนเรียนกีฬาหรือดนตรีในช่วงวันหยุด (4) บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน ผู้ปกครองดูแลการทำกรบ้าน ทบทวนบทเรียน ช่วยค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อทำรายงาน และสอนให้เห็นความสำคัญของความรับผิดชอบ

(5) บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ ผู้ปกครองช่วยซื้อ และเตรียมอุปกรณ์ให้นักเรียนทำรายงาน (6) บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม ผู้ปกครองควรสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียน (7) ผู้ปกครองมีบทบาทในการแนะนำแนวทาง การแก้ไขปัญหา และการเตรียมความพร้อมรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ และชี้แนะให้นักเรียนเข้าใจถึงกฎที่ควรปฏิบัติ

2.2) กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้ส่งเสริมการเรียนรู้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม คือ (1) ลักษณะของครูผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ได้แก่ มีความเข้าใจ มีความอดทนสูง มีความเสียสละ มีความเมตตา และมีความใจเย็น (2) บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (3) บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนเรียนร่วมกับเพื่อน ครูควรเตือนเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่งเสริมให้ร่วมกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อน และประสานความเข้าใจระหว่างนักเรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน (4) บทบาทในการเสนอแนวทางการปรับพฤติกรรม ครูแนะนำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม สอนให้รู้จักเหตุผล รู้จักควบคุมอารมณ์ อดภาวะการอยู่กับตนเอง อดภาวะการเห็นตนเองเป็นสำคัญ โดยให้คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น และสอนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคม (5) บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครอง ครูแจ้งผู้ปกครองเพื่อทราบถึงปัญหาพฤติกรรม และปัญหาเรื่องการเรียน และพูดคุยหาแนวทางการปรับพฤติกรรม และการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน

2.3) กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม คือ (1) บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีส่วนสำคัญในการช่วยพูดเตือนสติ พูดให้กำลังใจ เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหา ขอความช่วยเหลือจากครูในการแก้ไขปัญหา ชักชวนให้นักเรียนทำกิจกรรมและสนทนาร่วมกับผู้อื่น และเตือนสติให้นักเรียนหาเพื่อนคุยบ้าง (2) บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ข้อดีของนักเรียนที่เพื่อนนึกถึง คือ นักเรียนเป็นคนอารมณ์ดี มีน้ำใจ มีมนุษยสัมพันธ์ มีความรับผิดชอบ เป็นเด็กที่เรียนเก่ง มีสติปัญญาดี มีความจำที่แม่นยำ และสามารถเสนอความคิดเห็นที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์ดี พูดจาสุภาพ และมีความซื่อสัตย์

2.4) กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม คือ (1) บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ในระยะแรกนักเรียนมักโกรธจนควบคุมสติได้ไม่ดีนัก แต่ในระยะหลังสามารถควบคุมสติตนเองได้ดีขึ้น (2) บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน นักเรียนเรียนรู้ที่จะปรับตัว และมีความสุขในการเรียนและทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนมากขึ้น ส่วนความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในช่วงพักจาก การเรียน นักเรียนอ่านหนังสือกับเพื่อนบ้าง หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์ (3) บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา นักเรียนแก้ไขภาษาในการพูดสื่อสารกับผู้อื่นได้ดีขึ้น สามารถสื่อสารได้เหมาะสมมากขึ้น (4) บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออก นักเรียนควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดีมากขึ้น มีสติ และสามารถฝึกนั่งสมาธิได้ดี (5) บทบาทในการนำประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นักเรียนสามารถปรับพฤติกรรมต่างๆ ได้ดีขึ้นเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง

Research Topic	A STUDY OF GUIDELINES FOR AN ASPERGER SYNDROME CHILD LEARNING ENCHANCEMENT BASED ON MULTIGROUP COLLABORATIONS: A CASE STUDY OF AN ASPERGER SYNDROME STUDENT OF CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION ELEMENTARY SCHOOL
Name	AMORNRAT LUANGSAENGTHONG
Year	2007

ABSTRACT

This research aims to provide a case study of an Asperger Syndrome Child by 1) analyzing an Asperger Syndrome Child and 2) studying the guidelines for an Asperger Syndrome child learning enhancement based on multigroup collaborations. The case study is an Asperger Syndrome student in the fifth and sixth grade in the academic year 2005-2006 of Chulalongkorn University Demonstration Elementary School. He was 10-11 years old during research. Data were collected by means of observing, interviewing and autobiography.

The research results were as follows:-

1. The results of analyzing an Asperger Syndrome child

1.1 Personal data of the case study

The student lives in a warm family environment. He is in good health but he has some social impairments, speech and language problems and other behavioral difficulties. His school work has shown he is highly intelligent in some subjects. He likes reading.

1.2 Characteristics of an Asperger Syndrome child

1.2.1 Social Impairments Skills The student has an impairment in social interaction. He cannot develop peer relationships appropriately to developmental level. He does not interact with other people to share enjoyment and interests.

1.2.2 Speech and Language Peculiarities The student has difficulties using language in order to communicate his ideas and emotions, interpret and abridge his speech. He tends to use formal language to communicate with other people.

1.2.3 Intelligent Skills His good level of intelligence is shown in his ability to study English, Science and Music to a high level. He can memorize accurately.

1.2.4 Other Behaviors Problems The student has some motor and sensory problems. He is frequently overly sensitive to sounds, tastes, smells and sights and is prone to repetitive mannerisms. He struggles to change his ideas and can be sensitive and temperamental.

2. The guidelines for the Asperger Syndrome child learning enhancement based on multigroup collaborations

2.1 The duties of the Asperger Syndrome Child 's parents: (1) The role of bringing up the Asperger Syndrome child. Parents have to learn and understand about Asperger Syndrome in order to teach and advise correctly; (2) The role of developing behavior. After identifying the problem, parents find good guidelines for solving the trouble accurately, encouraging and pleasing him; (3) The role of teaching extra knowledge and experience. Parents give beneficial information and support the student to learn sports or music during the weekend; (4) The role of supervising homework. Parents check his homework, review lessons, help him to search for information and teach the importance of responsibility; (5) The role of supporting educational needs. Parents have to buy and prepare materials for education to supplement school work; (6) The role of development social skills. Parents should support the student to join school activities; (7) The role of solving the problems. Parents advise the child how to solve problems and potential conflicts in different situations by giving appropriate guidelines for the child to deal with situations.

2.2 The duties of teachers in learning enhancement for the Asperger Syndrome child: (1) The Asperger Syndrome student 's teachers need to be understanding, patient, tolerant and calm; (2) The role of studying the nature of the Asperger Syndrome child; (3) The role of supporting the student to study with his peers. Teachers should motivate the student to pay attention and participate in activities with his peers, warn if the student behaves inappropriately and monitor friendships between the student and his peers; (4) The role of proposing ways to adapt behavior. Teachers advise the student to stop certain inappropriate behavior, teach him to understand the reasoning, learn how to control his temper, reduce his ego, conduct and follow social rules and teach ways how to interact with others; (5) The role of contacting parents. Teachers have a duty to inform parents about student 's behavior and learning problems and to share ideas in order to establish ways for an Asperger Syndrome child learning enhancement and to adapt behavior.

2.3 The duties of the Asperger Syndrome student 's peers: (1) The role of helping the student to adapt or reduce some inappropriate behavior. Peers play an important part in helping an Asperger Syndrome child through warning, encouraging, offering ways to solve problems, asking for teachers 'help, persuading the student to join activities and advising him to talk with someone; (2) The role of supporting and learning enhancement. Peers think that the good manners of the Asperger Syndrome child are joyful, humanitarian, responsible, smart, creative, polite and truthful. Moreover, he pays attention to study, memorizes accurately and proposes good ideas.

2.4 The duties of the Asperger Syndrome student: (1) The role of encouraging himself to study with peers. Initially he loses his temper easily but he learns to recover quickly; (2) The role of interacting with peers. He learns to adapt and enjoy studying and working with peers. After class he sometimes likes to play computer games and read books with friends; (3) The role of using language and speech. He has improved his language and can communicate more appropriately; (4) The role of controlling behavior. He can control his emotions and can concentrate; (5) The role of using past experiences to adapt behavior and develop himself to interact with others. He can adapt his behavior well and continuously.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ให้การสนับสนุนด้านเงินทุนวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยสามารถทำงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างมากจากรองศาสตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่องานวิจัยฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณแพทย์หญิงชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียรที่ช่วยตรวจสอบข้อมูลของกรณีศึกษา และให้ข้อมูลและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.มลิวัลย์ ลับโพธิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประภาพร เทียนศรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศรี ตรีพิเพนท์ ที่กรุณาตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสมของเครื่องมือวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมที่เป็นผู้สอนกรณีศึกษาทุกท่านที่เสียสละเวลาให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยนี้เป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ปกครองของกรณีศึกษาที่อนุญาตให้ผู้วิจัยนำข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลทางการศึกษาของกรณีศึกษามาเขียนงานวิจัย และเผยแพร่ต่อสาธารณชน อีกทั้งขอขอบคุณที่ท่านเสียสละเวลาให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ รวมถึงแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมกันนำแนวทางต่างๆไปทดลองใช้ เพื่อช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับกรณีศึกษาในระหว่างการทำวิจัย และได้เสนอแนะข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยขอขอบใจเพื่อนร่วมชั้นเรียนของกรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมทุกคนที่มีส่วนร่วมต่องานวิจัยครั้งนี้ด้วยการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบใจกรณีศึกษาที่เชื้อฟังคำสั่งสอน และคำแนะนำต่างๆ รวมถึงให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อตัวนักเรียนเอง และเป็นประโยชน์ต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมคนอื่นๆอีกด้วย

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ที่ดูแล ช่วยเหลือ และให้การสนับสนุนอย่างดีมากมาโดยตลอด และขอขอบคุณทุกคนในครอบครัวที่เป็นกำลังใจที่ดีมาเสมอมา อีกทั้งขอขอบคุณเพื่อน และเพื่อนร่วมงานทุกคนที่คอยเสริมสร้างกำลังใจให้สามารถทำงานวิจัยครั้งนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง

ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๘
กิตติกรรมประกาศ.....	๑๑
สารบัญ.....	๗
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาในการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในการวิจัย.....	3
แนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐานทางการวิจัย.....	4
กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย.....	6
นิยามคำศัพท์ (คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย)	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	12
คำจำกัดความของแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	12
ความสำคัญของการเรียนรู้เรื่องแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	13
ประวัติความเป็นมาของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	14
ความชุกของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม	16
สาเหตุของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	17
เกณฑ์การวินิจฉัยโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	18
ความสัมพันธ์กับโรคออทิสซึม.....	27
ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	28
ปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	31
แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา.....	32
บทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	32

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทบาทของครู-อาจารย์ที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม.....	33
การศึกษารายกรณี.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42
งานวิจัยต่างประเทศ.....	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	48
ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้.....	48
ประชากร/กลุ่มตัวอย่างประชากร.....	48
การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
ขั้นตอนในการจัดเก็บข้อมูล.....	51
การกำหนดปัญหา และดำเนินการเตรียมการวิจัย.....	51
การรวบรวมข้อมูล.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
การสรุปผล.....	55
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	132
บรรณานุกรม.....	169
ภาคผนวก.....	173
ภาคผนวก ก ตารางสรุปผลการเรียนของกรณีศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา.....	174
ภาคผนวก ข แบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger ' s Syndrome)	188
ภาคผนวก ค ตัวอย่างงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกรณีศึกษา.....	194
ประวัติผู้เขียนงานวิจัย.....	196

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาในการวิจัย

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีหน้าตาปกติ และมีรูปร่างสมส่วนตามมาตรฐาน เมื่อสังเกตจากลักษณะภายนอกจึงแทบจะไม่เห็นความแตกต่างระหว่างเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมกับเด็กปกติทั่วไป ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงมักไม่เป็นที่รู้จักของคนในสังคม แต่ในความเป็นจริงเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะ และปัญหาบางประการที่บุคคลรอบข้าง (บิดา มารดา ผู้ปกครอง ญาติ พี่ – น้อง ครู – อาจารย์ และเพื่อนๆ) ควรสังเกต และหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และส่งเสริมศักยภาพที่เด็กกลุ่มนี้มีเพื่อให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และอาศัยอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และไม่ทำให้บุคคลรอบข้างเกิดความทุกข์ใจ

เนื่องจากปัจจุบันนี้ยังไม่มีวิธีการทางการแพทย์แผนปัจจุบันใดๆ ที่สามารถรักษาเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หรือบุคคลที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้หายได้ แต่ทั้งนี้ก็มีแพथ นักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู – อาจารย์ ในหลายประเทศอีกจำนวนมากที่ให้ความสนใจศึกษา และวิจัยเพื่อหาสาเหตุ วิธีการป้องกัน และแนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

Ben Graffan (2005: 957) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในครอบครัวหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ เด็กผู้ชายฝาแฝดอายุ 13 ปีที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าสมาชิกในครอบครัวแต่ละคนได้สอนให้เด็กฝาแฝดเกิดความเข้าใจในโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยมีวิธีการสอน คือ สอนจากการใช้พื้นฐานของการแสดงทัศนคติ และการเล่าประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งคุณพ่อ-คุณแม่ของเด็กฝาแฝดได้สอนให้บุตรชายทั้ง 2 คน เข้าใจโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ตนเองเป็นผ่านมุมมองที่ได้จัดแบ่งเป็นจำพวก นอกจากนี้ผู้ปกครองมีวิธีการในการติดต่อสื่อสารกับบุตรชายทั้ง 2 คนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กทั้ง 2 คนต้องทำกิจกรรมที่เหมือนกัน เช่น การทำการบ้าน ผู้ปกครองต้องอธิบายพื้นฐานความรู้ที่เด็กฝาแฝดแต่ละคนขาดทักษะให้เหมาะสม นอกจากนี้ความแตกต่างในการเรียนมีผลกระทบต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมด้วย จากการวิจัยพบอีกว่า พื้นฐานการสนับสนุนที่แข็งแกร่ง และความเข้าใจที่ดีของสมาชิกในครอบครัวช่วยให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ส่วน Susan Jane Carter (2005: 138) ได้ศึกษาและวิจัยเพื่อเปรียบเทียบกลไกในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และการไม่ตกเป็นเหยื่อระหว่างเด็กและวัยรุ่นที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม กับเด็กและวัยรุ่นที่มีปัญหาในการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ ผู้ที่อยู่ในช่วงวัยเด็ก-วัยรุ่น (อายุ 5-21 ปี) ที่เป็นผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจำนวน 34 คน และผู้ที่เป็นเด็กและวัยรุ่นที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จำนวน 25 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า (1) ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีกลไกในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในระดับต่ำกว่าผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (2) ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในระดับสูงกว่าผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (3) ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมตกเป็นเหยื่อ และถูกกีดกันออกจากสังคมมากกว่าผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีปัญหาทางสังคม ดังนั้นจึงมีผู้ที่สนใจทำวิจัยเพื่อคิดค้น และแสวงหาแนวทางการส่งเสริมทักษะการเข้าสังคมให้เหมาะสมกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแต่ละคน Carrie L. Trimarchi (2004: 2655) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับโครงการฝึกฝนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (SSTP : Social Skill Training Program) เนื่องจากสังเกตเห็นปัญหาว่าผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความผิดปกติทางพัฒนาการ (Pervasive Developmental Disorders : PDD) ซึ่งเป็นข้อบกพร่องทางการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการแสดงออกด้านพฤติกรรม ดังนั้นบุคคลกลุ่มนี้จึงมักถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว และมักถูกขู่ หรือล้อเล่นอยู่เสมอ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำให้ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแสดงพฤติกรรม อารมณ์ และความรู้สึกอย่างรุนแรงได้ ซึ่งผู้วิจัยแนะนำว่าการช่วยเหลือด้านการบำบัดรักษาการเข้าสังคมด้วยการฝึกฝนทักษะทางสังคมที่เหมาะสมจะส่งผลให้เด็กอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ครู – อาจารย์เป็นบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม Donna Maccarella Fondacaro (2001: 527) ได้ศึกษารายกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผิดปกติ และปัญหาในการแสดงออกของผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้วิจัยต้องการศึกษารูปแบบการช่วยเหลือทางการศึกษาที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ครู และบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนนักเรียนที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และการสังเกตการเรียนของนักเรียนในห้องเรียน ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการที่ครูสอนนักเรียนแบบกลุ่มเล็กถือเป็นการช่วยเหลือทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด ส่วนการที่ครูมีทัศนคติเชิงบวกถือเป็นส่วนสำคัญในการช่วยปรับพฤติกรรม เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้เป็นผลสำเร็จ

จากการที่ผู้วิจัยได้รับหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำชั้น และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการดูแล ชี้นำ และสอนให้ความรู้แก่นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาในการเรียนร่วมชั้นเรียนหลายประการ อันสืบเนื่องจากอาการแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรมดังนี้ ปัญหาทางด้านสังคม ปัญหาทางด้านภาษา ปัญหาทางด้านสติปัญญา และปัญหาทางด้านพฤติกรรม จากปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นผู้วิจัยสนใจศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับ แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพื่อที่จะสามารถเข้าใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมากขึ้น และจะสามารถพบแนวทางในการแก้ไขปัญหาเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างดี และเพื่อส่งเสริมศักยภาพที่เด็กกลุ่มนี้มีให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้อื่น ซึ่งงานวิจัยเกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในต่างประเทศมีบริบททางสังคมที่แตกต่างกับสังคมไทย ผู้วิจัยจึงทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม” เพื่อให้ได้ข้อคำตอบในบริบททางสังคมไทยอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ปกครอง ครู - อาจารย์ และผู้สนใจทั่วไปในการดูแล ส่งเสริมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้มีพัฒนาการ และเต็มเต็มศักยภาพที่มีให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าแก่สังคมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. วิเคราะห์กรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
2. ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในการวิจัย

1.3.1.1 ลักษณะของนักเรียนที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

- 1) ลักษณะของทักษะด้านสังคม
- 2) ลักษณะของทักษะด้านภาษา
- 3) ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา
- 4) ลักษณะของพฤติกรรมด้านต่างๆ

1.3.1.2 แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา ด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

- 1) กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 2) กระบวนการของครู-อาจารย์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 3) กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 4) กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในการเรียนร่วมกับผู้อื่น

1.3.2 แนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐานทางการวิจัย

เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะสำคัญที่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป ดังนั้นการประเมินอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมของเด็กแต่ละคน จึงขึ้นอยู่กับผลการทดสอบจากการเลือกใช้เครื่องมือต่างๆ ประวัติส่วนตัว รายงานพัฒนาการ อาการในปัจจุบัน และขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของจิตแพทย์เป็นสำคัญ จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า แบบทดสอบหรือแบบประเมินที่เป็นเกณฑ์ ในการตัดสินหรือบ่งชี้ว่าบุคคลนี้เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหรือไม่นั้นยังมีอยู่ไม่มากเท่าที่ควร แต่จิตแพทย์ และนักจิตวิทยามีการพัฒนาเครื่องมืออยู่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเกณฑ์เหล่านี้มีประโยชน์อย่างมากในการช่วยให้จิตแพทย์ และนักจิตวิทยาสามารถวินิจฉัยอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเหมาะสม และแม่นยำมากขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การวินิจฉัยเพื่อประเมินอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Diagnostic Criteria of Asperger Syndrome) ของผู้เชี่ยวชาญ แพทย์ และนักจิตวิทยาทั่วโลกหลายท่าน และเลือกใช้ **แบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger's Syndrome)** ที่สร้างและปรับปรุงโดยนักจิตวิทยาคลินิกชาวออสเตรเลีย คือ Garnett และ Attwood เมื่อปี ค.ศ.1995 มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินและบ่งชี้ว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหรือไม่ โดยแบบประเมินค่านี้มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 7 ระดับ คือ พบน้อย ... 0 1 2 3 4 5 6 ... พบบ่อย ค่าที่ได้จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงพฤติกรรมและความสามารถของเด็กในกลุ่มอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในช่วงวัยประถมศึกษา ซึ่งในวัยนี้จะแสดงพฤติกรรมและความสามารถที่ผิดปกติของเด็กเด่นชัดที่สุด แบบประเมินนี้จะประเมินเกี่ยวกับ 6 ประเด็น ต่อไปนี้

- 1) ความสามารถด้านสังคมและอารมณ์
- 2) ทักษะการสื่อสาร
- 3) ทักษะทางวิชาการ
- 4) ความสนใจเฉพาะเรื่อง
- 5) ทักษะการเคลื่อนไหว

6) ลักษณะอื่นๆ

(งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 52-57 และ Attwood, 1998)

จากการที่ผู้วิจัยนำเกณฑ์การวินิจฉัยเพื่อประเมินอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่กล่าวมาข้างต้นไปใช้กับกรณีศึกษา และศึกษาคำจำกัดความของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมตามแนวคิดของนักวิจัยหลายท่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคำนิยามของ Barbara L. Kirby (2005) ผู้วิจัยสามารถสรุป**ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม** (Characteristics of an Asperger Syndrome Child) ให้เหมาะสมกับงานวิจัยครั้งนี้ไว้ 4 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของทักษะด้านสังคม เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมชอบอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่มักมีการเข้าหาบุคคลรอบข้างบ้างแต่ไม่รู้วิธีการที่จะทำให้ตัวเองเข้าไปอยู่ร่วมในสังคมนั้น เด็กจึงมักปฏิบัติตัวอย่างไม่ถูกต้องและเหมาะสม

2. ลักษณะของทักษะด้านภาษา เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเริ่มพูดได้ตามวัย โดยรวมเด็กมีภาษาพูดที่ดี สามารถเล่าเรื่องที่ตัวเองสนใจ หรือมีความรู้ได้ แต่ไม่สนใจที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนหรือขอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ตนไม่สนใจ

3. ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีสติปัญญา – เซาว์นปัญญาปกติจนถึงเกณฑ์ดีเลิศ และมีความจำที่แม่นยำ

4. ลักษณะของทักษะด้านพฤติกรรม เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีการเคลื่อนไหวที่ไม่คล่องแคล่วเหมือนเด็กทั่วไป มีข้อบกพร่องด้านประสาทสัมผัส และมีพฤติกรรมการทำซ้ำ

นอกจากนี้เมื่อกล่าวถึงเรื่อง “เจาะลึกประเด็นปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม” งามตา พัวศิริรักษ์ (2544: 11-22) ได้กล่าวถึงปัญหาต่างๆ ไว้ในหนังสือ “แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ลำดับ 2” ที่สอดคล้องกับงานเขียนของ จุดประกาย (2545: 1-2) เรื่อง “แอสเพอร์เกอร์ เด็กตกสำรวจ” และมีสาระที่พ้องกับงานเขียนในบทความต่างประเทศหลายบทความ ความดังนี้ <http://www.aspergersyndrome.com>; <http://www.autism.org/asperger.html>

และ http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome ผู้วิจัยสรุป**ปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม**ให้สัมพันธ์กับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ 4 ประเด็น ดังนี้

1. ปัญหาด้านสังคม
2. ปัญหาด้านภาษา
3. ปัญหาด้านสติปัญญา
4. ปัญหาด้านพฤติกรรม

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะได้รับการตอบสนองและต้อนรับในทางดีได้อย่างไร หากทุกคนไปทุ่มให้ความสนใจแต่ในเรื่องความไม่ปกติและความแตกต่างของเด็กมากเกินไป จนลืมคิดถึงศักยภาพที่แท้จริง (งามตา พัวศิริรักษ์: 2544) จากที่กล่าวมาข้างต้นว่าเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะ และปัญหาบางประการที่บุคคลรอบข้างควรสังเกต และหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้ปกครองที่เป็นบิดา และมารดาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม รวมถึงครู – อาจารย์ผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมถือเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของเด็ก แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมาก เนื่องจากเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุดและเป็นผู้ที่ตระหนักถึงลักษณะเด่น และข้อบกพร่องของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ดีที่สุด ดังนั้นบิดา มารดา ครู และอาจารย์ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ให้กระจ่างเพื่อที่จะเร่งหาแนวทางในการช่วยเหลือเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างทันที่ และเหมาะสม และควรให้ความสำคัญกับการค้นคว้า และการทำวิจัยเกี่ยวกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมากขึ้นเพื่อที่จะส่งผลให้แพทย์ นักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และผู้สนใจสามารถหาสาเหตุ วิธีการป้องกัน และแนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3.3 กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย

กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กชายคิด (นามสมมุติ) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 - 2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมศึกษา อายุ 10 - 11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ที่มีลักษณะที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ตามวิธีวินิจฉัยด้วยการใช้แบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger's Syndrome) ของ Garnett และ Attwood ในปี ค.ศ. 1995

1.4 นิยามคำศัพท์ (คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการทำวิจัย)

เด็ก แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (an Asperger Syndrome Child) หมายถึง เด็กที่มีสติปัญญา – เซอเรนปัญญาปกติจนถึงเกณฑ์ดีเลิศ และมีความจำที่ดีมาก โดยรวมเด็กมีทักษะทางภาษาที่ดีพอควร แต่ไม่สามารถแสดงท่าทางอารมณ์ หรือสีหน้าให้คนอื่นเข้าใจ และไม่สนใจที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนหรือขอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปกับบุคคลอื่น เด็กมักไม่ชอบเข้าสังคม เนื่องจากเด็กไม่รู้วิธีการที่จะทำให้ตัวเองเข้าไปอยู่ร่วมในสังคม เด็กไม่เข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ไม่เข้าใจกฎ ระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องในสังคม เด็กกลุ่มนี้มีการเคลื่อนไหวแปลกๆ งุ่มง่าม เดินแก่งก้างไม่พลีไหว หรือคล่องแคล่วเหมือนคนทั่วไป และเด็กหมกมุ่นสนใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากผิดปกติจนกระทั่งไม่ใส่ใจผู้คนรอบข้าง หรือคิดจะสนใจเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน (Barbara L. Kirby: 2005) ซึ่งในการศึกษารายกรณีครั้งนี้ คือ เด็กชายคิด (นามสมมุติ) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2548 - 2549 อายุ 10-11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

ลักษณะของนักเรียนที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

(Characteristics of an Asperger Syndrome Child) ผู้วิจัยศึกษานิยามของคำว่า “แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม” จากบทความเรื่อง “What is Asperger Syndrome?” ของ Barbara L. Kirby (2005)

และใช้เกณฑ์การวินิจฉัยตามแบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger's Syndrome) ของ Garnett และ Attwood เพื่อสรุปลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ 4 ลักษณะ ดังนี้

1. ลักษณะของทักษะด้านสังคม หมายถึง เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีการเข้าหาบุคคลรอบข้างแต่ไม่รู้จะทำตัวอย่างไร เนื่องจากเด็กไม่รู้วิธีการที่จะทำให้ตัวเองเข้าไปอยู่ร่วมในสังคม จึงส่งผลให้เด็กมักอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่
2. ลักษณะของทักษะด้านภาษา หมายถึง เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีทักษะทางภาษาที่ดีพอสมควร เริ่มพูดได้ตามวัย เล่าเรื่องที่ตัวเองสนใจ หรือมีความรู้มากๆ ได้ และบอกความต้องการของตัวเองได้ แต่ไม่สนใจที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนหรือขอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปด้วยกับบุคคลอื่น
3. ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา หมายถึง เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีเชาวน์ปัญญาปกติจนถึงเกณฑ์ดีเลิศ (genius) และมีความจำที่แม่นยำ
4. ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้
 - ด้านการเคลื่อนไหว เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะแสดงอาการรุ่มง่าม เข็งข้ำ เข็งก้าง และเคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วเหมือนเด็กปกติทั่วไป
 - ด้านประสาทสัมผัส เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีปัญหาในเรื่องการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่งจาก 5 ด้าน ได้แก่ การได้ยิน การเห็น การรับรส การดมกลิ่น และ การสัมผัส
 - ด้านความสนใจที่มากเกินไป และชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ หัวข้อที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสนใจจะจำกัดอยู่เพียงวงแคบๆ ไม่หลากหลาย หรือไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมในเวลานั้นๆ
 - ด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะขาดการยืดหยุ่นทางความคิด คิดพลิกแพลงไม่เป็น คิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ เด็กจะชอบความเป็นระเบียบ และชอบทำตามกฎเกณฑ์
 - ด้านอารมณ์ เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย อารมณ์ไม่มั่นคง เด็กจะแสดงอาการฉุนเฉียว หรือหงุดหงิดมาก หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด หรือคาดหวังไว้

แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี (Guidelines for an Asperger Syndrome Child at the Elementary Education Level Learning Enhancement Based on Multigroup Collaborations) ประกอบด้วยกระบวนการของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรณีศึกษาที่สำคัญ 4 กระบวนการดังต่อไปนี้

1. กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หมายถึง บทบาทของบิดาและมารดา (Parents) ของกรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2548 ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

- บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป
- บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ
- บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์
- บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน
- บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์
- บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม
- บทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

2. กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้ส่งเสริมการเรียนรู้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หมายถึง บทบาทของครู – อาจารย์ (Teachers) ของกรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2548 ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

- ลักษณะของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- บทบาทในการเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
- บทบาทในการนำแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง
- บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน
- บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

3. กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หมายถึง บทบาทของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2548 ที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Asperger Syndrome Child 'Peers) กับกรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

- บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม
- บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

4. กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในการเรียนร่วมกับผู้อื่น หมายถึง บทบาทของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2548 ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (an Asperger Syndrome Child) ในด้านต่างๆ ดังนี้

- ความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีต่อตนเอง
- ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาต่างๆ
- บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน
- บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน
- บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา
- บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออก
- บทบาทในการนำประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

และรวมถึงบทบาทของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2549 ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (an Asperger Syndrome Child) ในด้านต่างๆ ดังนี้

- บทบาทในการทำกิจกรรมต่างๆนอกเวลาเรียน
- บทบาทในการแสดงพฤติกรรมต่างๆร่วมกับผู้อื่น

การศึกษารายกรณี (Case Study Research) หมายถึง การศึกษารายละเอียดของบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาหนึ่ง และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ เพื่อช่วยให้รู้จัก และเข้าใจบุคคลนั้นอย่างแท้จริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อทราบลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคีของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยอันเป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษาไทย
2. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ และช่วยแก้ไขปัญหาในการปรับตัวในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หรือปัญหาทางจิตใจของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อันเนื่องมาจากสภาพทางอารมณ์ และพฤติกรรมที่แตกต่างกัน
3. เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้ปกครอง ในการกำหนดบทบาทตัวเองในการสนับสนุน ส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเต็มที่ เพื่อก่อให้เกิดทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพให้กับประเทศชาติ
4. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครู อาจารย์ นักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย และผู้สนใจทั่วไป ในการเข้าใจลักษณะ และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน และการอยู่ร่วมกันในสังคมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเต็มศักยภาพ
5. เพื่อเป็นหนทางให้เกิดความร่วมมือแบบพหุภาคีในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น กล่าวคือ งานวิจัยครั้งนี้เป็นตัวอย่างแนวทางที่ช่วยให้ผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน และเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเกิดการประสานความคิด และประยุกต์ใช้แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาต่างๆ ตามแต่ละสถานการณ์ และขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละบุคคล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสนใจศึกษาเกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจากตำรา หนังสือ เอกสาร และบทความต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศเพื่อทำงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม”

เมื่อผู้วิจัยศึกษาข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแล้ว สามารถรวบรวม และสรุปสาระสำคัญที่เกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ตามลำดับหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - คำจำกัดความของแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - ความสำคัญของการเรียนรู้เรื่องแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - ประวัติความเป็นมาของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - ความชุกของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - สาเหตุของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - เกณฑ์การวินิจฉัยโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - ความสัมพันธ์กับโรคออทิซึม
2. ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
3. ปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
4. แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
 - บทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - บทบาทของครู-อาจารย์ที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
5. การศึกษารายกรณี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - งานวิจัยต่างประเทศ

1. โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Asperger Syndrome)

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม มีชื่อภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการว่า Asperger Syndrome, Asperger's Syndrome, Asperger Disorder, Asperger's Disorder, Asperger's, Autistic Psychopathy หรือ AS นอกจากนี้ยังพบว่ามีการเรียกเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมว่า "a problem child" หรือ "a poor performer" (ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3; Hartman, 2001: 973; <http://www.tonyattwood.com.au>)

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เป็นโรคทางจิตเวชที่พบได้ในส่วนปลายสุดที่มีหน้าที่แสดงความผิดปกติทางสเปกตรัมออทิซึม โดยผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความผิดปกติทางพัฒนาการด้านสังคม และการสื่อสารที่เป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม และการแสดงออกด้านพฤติกรรม ซึ่งจัดอยู่หนึ่งในห้าของกลุ่มโรคที่มีความผิดปกติทางพัฒนาการอย่างรุนแรง (Pervasive Developmental Disorders : PDD) ที่ประกอบด้วยโรค 5 ประเภท ดังนี้

- 1) Autistic disorder
- 2) Asperger disorder
- 3) Rett's disorder
- 4) Childhood disintegrative disorder
- 5) Pervasive developmental disorder not otherwise specified

(ชลทิพย์ กรัยวิเชียร, 2545: 68; Trimarchi, 2004: 265;

<http://www.udel.edu/bkirby/asperger/aswhatisit.html>)

คำจำกัดความของแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Definitions of Asperger Syndrome)

จากวิทยานิพนธ์ของ Dr. Hans Asperger ที่ถูกเผยแพร่อย่างเป็นทางการในปี ค.ศ.1944 ได้ให้คำจำกัดความของ "แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม" ที่เป็นอาการผิดปกติทางพัฒนาการประเภทหนึ่งไว้ว่า "ไม่เข้าสังคม หมกมุ่นสนใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากผิดปกติ (อาจจะเป็นกิจกรรม หัวข้อ หรือสิ่งของก็ได้) จนกระทั่งไม่ใส่ใจผู้รอบข้าง หรือคิดจะสนใจเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน มีภาษาพูดดี แต่แสดงท่าทางอารมณ์ สีหน้าให้คนอื่นเข้าใจตัวเองไม่ได้ มีการเคลื่อนไหวแปลกๆ งุ่มง่าม เก้งก้างไม่พลีไหว คล่องแคล่วเหมือนคนทั่วไป ไม่เข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ไม่เข้าใจกฎระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องในสังคม มีสติปัญญา และความจำที่ดี เช่น จำตารางเดินรถไฟทั้งหมดได้ จำชื่อบุคคล ปี ค.ศ.และรายละเอียดสำคัญๆ ของประวัติศาสตร์โลกได้ดี เกิดขึ้นกับเด็กผู้ชายเท่านั้น พูดได้ก่อนเดิน และแสดงอาการเหล่านี้ชัดเจนหลังอายุ 3 ปีแล้ว" (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 1; จุดประกาย, 2545: 2)

ในปี ค.ศ.1981 Lorna Wing จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นชาวอังกฤษ ได้กล่าวถึงทักษะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมกับกลุ่มออทิซึมในงานวิจัย ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานเขียนของ Phemister ในปี ค.ศ. 2005 ดังสรุปได้ดังนี้ ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มักไม่พบปัญหาพัฒนาการทางด้านภาษา เด็กเริ่มพูดได้ตามวัย เล่าเรื่องที่ตนเองสนใจหรือมีความรู้มาก ๆ ได้ และบอกความต้องการของตนเองได้ แต่ไม่สนใจที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนหรือขอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปกับบุคคลอื่น ทางด้านสติปัญญาเด็กกลุ่มนี้มีเขาวงกตปัญญาปกติจนถึงเกณฑ์ดีเลิศ และมักไม่พบความบกพร่องทางด้านสติปัญญา แต่บุคคลกลุ่มนี้มักมีปัญหาคาดการณ์แสดงออกด้านพฤติกรรมโดยมีความสนใจที่จำกัดเฉพาะบางเรื่องที่ตนสนใจ และมีพฤติกรรมซ้ำๆ หรือมีความสนใจแต่ในเรื่องเดิมๆ รวมถึงในด้านทักษะสังคมมักพบว่าบุคคลกลุ่มนี้มีความบกพร่องด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม แม้ว่าเด็กจะมีการพยายามเข้าหาบุคคลรอบข้างแต่เด็กไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร เนื่องจากเด็กขาดทักษะทางการสื่อสาร (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 2-3; จุดประกาย, 2545: 2; Phemister, 2005: 58-63)

นอกจากนี้นักวิชาการหลายท่านแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ว่าเป็นโรคที่แสดงพฤติกรรมที่ผิดปกติในหลากหลายรูปแบบ และเป็นโรคที่มีการแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่คล้ายกับอาการของโรคออทิซึมขั้นสูง (HFA : High Functioning Autism) (Kirby, 2005; <http://www.aspergersyndrome.org>)

โดยสรุปแล้ว เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Asperger Syndrome Child) หมายถึง เด็กที่ไม่เข้าสังคม หมกมุ่นสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากผิดปกติจนกระทั่งไม่ใส่ใจความรู้สึกของบุคคลรอบข้างหรือคิดจะสนใจการเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน มีทักษะทางภาษาที่ดี แต่มักแสดงสีหน้า ท่าทาง อารมณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจตนไม่ได้ มีการเคลื่อนไหวที่แปลกๆ งุ่มง่าม มักไม่เข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ไม่เข้าใจกฎ ระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องในสังคม แต่มีสติปัญญาและความจำที่ดี

ความสำคัญของการเรียนรู้เรื่องแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Importance of Learning about Asperger Syndrome)

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีหน้าตาปกติ และมีรูปร่างสมส่วนตามมาตรฐาน เมื่อสังเกตจากลักษณะภายนอกจึงแทบจะไม่เห็นความแตกต่างของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมกับเด็กปกติทั่วไป ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงมักไม่เป็นที่รู้จักของคนในสังคม แต่ในความเป็นจริงเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะ และปัญหาบางประการที่บุคคลรอบข้าง (บิดา มารดา ผู้ปกครอง ญาติ พี่ - น้อง ครู - อาจารย์ และเพื่อน) ควรสังเกต และหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และส่งเสริมศักยภาพที่เด็กกลุ่มนี้มี

ปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่สำคัญมี 4 ด้าน ดังต่อไปนี้ 1) ด้านสังคม

2) ด้านภาษา 3) ด้านสติปัญญา และ 4) ด้านพฤติกรรมต่างๆ เช่น ด้านการเคลื่อนไหว ด้านประสาทสัมผัส ด้านความสนใจที่มากเกินไป และชอบทำอะไรต่างๆ ซ้ำๆ ด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก และด้านอารมณ์ (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544) ซึ่งหากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้รับการช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว และอย่างเหมาะสมเพียงพอก็จะสามารถผ่านพ้นปัญหาต่างๆ ไปได้ด้วยดี

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะได้รับการตอบสนองและต้อนรับในทางดีได้อย่างไร หากเราทุกคนไปทุ่มให้ความสนใจแต่ในเรื่องความไม่ปกติและความแตกต่างของเขามาก จนลืมนึกถึงศักยภาพที่แท้จริง นอกจากนี้โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นอาการผิดปกติประเภทหนึ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในสังคมไทย ดังนั้นการศึกษา การค้นคว้า และการทำวิจัยเกี่ยวกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมากขึ้นจะส่งผลให้แพทย์ นักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู – อาจารย์ หาสาเหตุ วิธีการป้องกัน และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ หรือแนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ และจะช่วยให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข และเป็นบุคคลที่สามารถทำประโยชน์ให้กับครอบครัว และประเทศชาติ

แม้ว่าปัจจุบันนี้โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะไม่มีการรักษาให้หายขาดได้ แต่จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับโรคนี้พบว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนรู้และแก้ไขพฤติกรรมที่ผิดปกติได้หากได้รับกำลังใจ และแรงสนับสนุนจากคนรอบข้าง ดังนั้นเมื่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างอิสระ สร้างครอบครัวของตนเอง และประกอบอาชีพทำงานได้เป็นอย่างดีและประสบความสำเร็จในหลากหลายอาชีพ ตัวอย่างอาชีพที่ ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทำงานในสังคมมีดังนี้ อาจารย์ตามมหาวิทยาลัย นักโปรแกรมเมอร์ หรือทันตแพทย์ (<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>) รวมถึงจากการศึกษาข้อมูลในอดีตพบว่า มีบุคคลที่มีชื่อเสียงหลายท่าน เช่น Glenn Gould, Albert Einstein หรือ Isaac Newton ที่มีอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ที่มีปัญหาทางสังคม (Social Problems) และมีความสนใจเฉพาะด้าน (Intense Interest) แต่ท่านเหล่านี้ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ และสร้างคุณประโยชน์ให้กับประเทศชาติ และโลกของเรา (Maureen Cook, 2005: 44; Stephen M. Edelson: <http://www.autism.org/asperger.html>)

ประวัติความเป็นมาของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Origin of Asperger Syndrome)

ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1944 Dr. Hans Asperger จิตแพทย์ และกุมารแพทย์ชาวออสเตรีย (an Austrian psychiatrist and pediatrician) ได้เขียนและเริ่มตีพิมพ์งานวิทยานิพนธ์ภาษาเยอรมันที่แสดงอาการผิดปกติของผู้ป่วยเด็กกลุ่มหนึ่งจำนวน 4 คนที่มีสติปัญญาดี แต่มีบุคลิก

ภาพผิดแปลกจากคนปกติทั่วไป คือ มีข้อบกพร่องทางการเข้าสังคม โดยเด็กมักแยกตนเองออกจากสังคม จึงแสดงปัญหาด้านการขาดความรู้ทักษะทางสังคมอย่างเด่นชัด รวมถึงมีปัญหาในการใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสาร มีปัญหาในการควบคุมจังหวะการออกเสียง มีปัญหาในการไม่เข้าใจความคิดของผู้อื่น มักพูดในเรื่องที่ตนสนใจเท่านั้น และไม่รับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น มีการใช้ภาษาที่เป็นทางการมาก มีความสนใจบางเรื่องอย่างมาก และมีการเคลื่อนไหวที่ไม่คล่องแคล่ว เนื่องจากอาการดังกล่าวมีลักษณะอาการส่วนหนึ่งของโรคออทิสติก (Autism) Dr. Hans Asperger จึงเรียกผู้ป่วยที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ว่าเป็น “Autistic Psychopathy” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายในเชิงลบ ในลักษณะการต่อต้านสังคม ต่อมา Dr. Hans Asperger จึงเรียกบุคคลกลุ่มนี้ว่า “Little Professors” ซึ่งหมายถึงผู้ที่มีข้อบกพร่องเรื่องความสามารถในการสื่อสาร

การสังเกตอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก ในปี ค.ศ. 1981 Lorna Wing จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นชาวอังกฤษ ได้ตีพิมพ์รายงานชิ้นแรกซึ่งเป็นการแปลงานวิทยานิพนธ์ภาษาเยอรมันของ Dr. Hans Asperger เป็นภาษาอังกฤษ Lorna Wing เลือกลงใช้คำว่า “แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม” ในการเผยแพร่แทนคำว่า “Autistic Psychopathy” ซึ่งน่าจะเป็นคำที่มีความเหมาะสมมากกว่า ผลงานนี้ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี และอย่างกว้างขวางในวงการจิตเวชทั้งในยุโรป และสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ Lorna Wing ได้เริ่มแยกผู้ป่วยที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมออกจากกลุ่มผู้ป่วยที่มีอาการออทิซึมที่มีสติปัญญาระดับปกติ

แม้ว่าผลการศึกษาฉบับภาษาอังกฤษของ Dr. Hans Asperger จะได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีในวงการแพทย์ แต่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1981 ความรู้เรื่องโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายเท่าไรนัก จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1992 มีการตีพิมพ์งานแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในหัวข้อ “ICD – 10 : International Classification of Diseases” จึงทำให้โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นที่รู้จักมากขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1994 – 1995 มีการระบุเกณฑ์การวินิจฉัยโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ในคู่มือหนังสืออ้างอิงของ “DSM – IV : Diagnostic and Statistical : Manual of Mental Disorders” ตั้งแต่นั้นจากนั้นในอีก 2-3 ปีต่อมา โรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงเป็นที่รู้จัก และเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางมากขึ้นในแวดวงของนักวิชาการ นักการศึกษา ครู-อาจารย์ และผู้ปกครองที่มีเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่ในครอบครัวมากขึ้น (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 2; จุดประกาย, 2545: 2; ชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร, 2545: 69; Kirby, 2005; http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome; <http://search.epnet.com/login.aspxdirect=true>)

ในปัจจุบันพบว่าการวิจัย การศึกษา การค้นคว้าข้อมูล และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมโดยเฉพาะมีมากขึ้นกว่าในอดีต แต่ข้อมูลความรู้ที่มีไม่แพร่หลายเท่าที่ควร และมีจำนวนไม่มากเพียงพอ จึงไม่เป็นที่แปลกใจว่าเหตุใดยังมีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็กแอสเพอร์

เกอร์ซินโดรม เช่น จิตแพทย์ ผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ หรือ นักวิชาการ ทั้งในประเทศไทย และอีกหลายประเทศทั่วโลกที่มีความสับสนเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่

ความชุกของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Frequency of Asperger Syndrome)

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเกิดขึ้นได้กับเด็กทุกคน ทุกเชื้อชาติ ชนชั้น ศาสนา และวัฒนธรรม อัตราประชากรที่ได้รับผลกระทบจากอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอาจจะมีรายงานตัวเลขที่แตกต่างกันไปบ้างตามแต่ละการศึกษา ซึ่งจำนวนประชากรผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีมากกว่าผู้ที่เป็นออทิซึมหลายเท่า และยังไม่มีการสำรวจอัตราประชากรที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างเป็นทางการในประเทศไทย แต่ในต่างประเทศพบว่ามีอาการอยู่บ้าง โดยเฉพาะประเทศแถบยุโรป และที่สหรัฐอเมริกา

จุดประกาย (2545: 1-2) กล่าวว่า อัตราประชากรที่ได้รับผลกระทบจากอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่ที่จำนวน 36 - 71 : 10,000 คน ซึ่งตัวเลขนี้มีอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกับการสำรวจในประเทศสวีเดน ในปี ค.ศ. 1993 มีรายงานการศึกษาจำนวนประชากรโดยรวมในประเทศสวีเดน พบว่า ในกลุ่มเด็กวัยเรียนจำนวน 1,000 คน มีผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในสัดส่วน 3.6 คน (http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome)

ในเรื่องการเปรียบเทียบอัตราส่วนระหว่างเพศหญิง กับเพศชายนั้น Colleen Clements (2001) กล่าวว่า มักจะพบโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในเด็กผู้ชายเท่ากับเด็กผู้หญิง แต่เด็กผู้ชายจะมีธรรมชาติในการพัฒนาทักษะทางสังคม หรือที่เกี่ยวกับความรู้สึกสัมผัสได้เร็วไม่เท่ากับเด็กผู้หญิง รวมถึงเด็กผู้ชายมีพฤติกรรมก้าวร้าวในการแก้ไขปัญหา มากกว่าเด็กผู้หญิง และเด็กผู้ชายไม่เต็มใจในการแสดงความรู้สึกภายในจิตใจมากกว่าเด็กผู้หญิง

ซึ่งผลการศึกษาของ Ethlers & Gillberg ได้ผลสำรวจที่แตกต่างออก โดยผลการศึกษา มักพบโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในผู้ป่วยเพศชายมากกว่าเพศหญิง ในสัดส่วน 4 : 1 ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับรายงานการวิจัยหลายแหล่งที่ได้กล่าวพ้องกันว่า มักพบโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมปรากฏในผู้ป่วยเพศชายมากกว่าเพศหญิง (<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>)

รวมถึงในบทความเรื่อง “แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เด็กตกสำรวจ” ที่จุดประกาย (2545: 2) กล่าวว่า ส่วนใหญ่แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะเกิดขึ้นกับเด็กชายมากกว่าเด็กหญิงในอัตราส่วน 10 : 1 คน อีกทั้ง Tony Attwood ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงเรื่องนี้ไว้ว่า ผู้หญิงสามารถเรียนรู้เรื่องการทดแทนความแตกต่างทางสังคมได้ดีกว่าผู้ชาย จึงพบว่าผู้หญิงเป็นโรคนี้ในสัดส่วนที่น้อยกว่าผู้ชาย

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่า ปกติแล้วผู้ปกครองจะเริ่มสังเกตความผิดปกติของลูกได้ตั้งแต่วัยอายุ 3 ขวบ และเด็กบางคนอาจมีอาการในช่วงก่อนหน้านั้นจนถึงช่วงวัยทารก แต่เด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มักได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์ หรือผู้เชี่ยวชาญว่ามีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในช่วงอายุระหว่าง 5-9 ปี รวมถึงเด็กควรได้รับการบำบัดรักษาตั้งแต่อ่อนอายุ 3 ขวบ แม้ว่าปัจจุบันนี้ยังไม่มีแนวทางการรักษาโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ชัดเจน และเป็นโรคที่ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ แต่ปกติแล้วผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถมีอายุยืนยาว ซึ่งการวินิจฉัยอาการที่รวดเร็วจะสามารถช่วยบำบัดรักษาอาการได้อย่างทันท่วงที และจะช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

(<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>;

<http://www.udel.edu/bkirby/asperger/aswhatisit.html>)

นอกจากนี้ Barbara L. Kirby (2005) ได้ให้ข้อคิดว่า การวินิจฉัยโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นสิ่งที่ใหม่และยาก ดังนั้นการวินิจฉัยอาการที่ผิดพลาดจะนำสู่การบำบัดรักษาโรคที่ไม่ถูกต้อง

สาเหตุของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Possible Causes of Asperger Syndrome)

เนื่องจากขณะนี้ยังไม่ทราบสาเหตุของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ชัดเจน จึงกำลังเป็นที่ถกเถียงกันในวงการแพทย์ และวงการการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุที่แท้จริงของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้วิจัยศึกษาสาเหตุของโรคนี้จากบทความของผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน เพื่อประมวลสาเหตุของโรคที่อาจเกิดจากหลายสาเหตุ ดังต่อไปนี้

1. อาจมีสาเหตุหลักจากสาเหตุทางพันธุกรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง (genetics causes) ได้แก่ ยีนที่ควบคุมการพัฒนาของสมองเปลี่ยนแปลงไป และความผิดปกติของโครโมโซม เช่น โรค Fragile X Syndrome นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอาจเกิดจากครอบครัวที่มีสมาชิกในครอบครัว หรือญาติบางคนที่เป็นโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งปัจจัยด้านพันธุกรรมนี้มีผลต่อการเกิดโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมากกว่าโรคออทิซึม (the pre – operational autism theory)

2. อาจมีสาเหตุอื่นที่ไม่ใช่จากสาเหตุทางพันธุกรรม (other causes)

- a. อาจเกิดจากความผิดปกติในการทำงานของโครงสร้างสมองบางส่วน แต่ยังไม่สามารถสรุปได้ชัดเจนว่าเป็นผลจากความผิดปกติจากสมองส่วนใด (the extreme male brain theory) ซึ่งส่งผลต่อการควบคุมความคิด และพฤติกรรม
- b. อาจเกิดจากทฤษฎีการสร้างปฏิสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม (the social construct theory)

- c. อาจเกิดจากทฤษฎีภายใต้ความสัมพันธ์ (the underconnectivity theory)
- d. อาจเกิดจากการติดเชื้อไวรัส
- e. อาจเกิดจากความผิดปกติระหว่างตั้งครรภ์
- f. อาจเกิดจากมลพิษในสิ่งแวดล้อม
- g. อาจเกิดจากการปฏิเสธการสร้างเซลล์เม็ดเลือดขาวในตัวอ่อน
- h. อาจเกิดจากมารดาเป็นโรคไทรอยด์ หรือ โรคอื่นๆ
- i. อาจเกิดจากการต่อต้านการสร้างตัวอ่อนในร่างกายมารดาเอง
- j. อาจเกิดจากมารดาที่ใช้สารเสพติดประเภทโคเคน หรือสารอื่นๆ
- k. อาจเกิดจากสารเคมีในสมองบกพร่อง
- l. อาจเกิดจากความผิดปกติทางชีววิทยา
- m. อาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่ผิดปกติของสเต็ม (stem)
- n. อาจเกิดจากความผิดปกติของโครงสร้าง และการเติบโตของเซลล์สมองในส่วน Cerebellum และ Limbic Brain ได้แก่ Hippocampus และ Amygdala ซึ่งส่งผลกระทบต่ออารมณ์ สังคม ความรู้สึก และการทำงานของกล้ามเนื้อ

(งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 8-9; จุดประกาย, 2545: 2; ชลทิพย์ กรัยวิเชียร, 2545: 69;

<http://www.asperger.com>; <http://www.aspergerinfo.com>;

http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome)

เกณฑ์การวินิจฉัย (Diagnostic Criteria of Asperger Syndrome)

จากการศึกษาพบว่า แบบทดสอบหรือแบบประเมินที่เป็นเกณฑ์ในการตัดสินหรือบ่งชี้ว่าบุคคลนี้เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหรือไม่นั้นยังมีอยู่ไม่มากเท่าที่ควร แต่จิตแพทย์ และนักจิตวิทยา มีการพัฒนาเครื่องมืออยู่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเกณฑ์เหล่านี้มีประโยชน์อย่างมาก ในการช่วยให้จิตแพทย์ และนักจิตวิทยาสามารถวินิจฉัยอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเหมาะสม และแม่นยำมากขึ้น เพราะความชัดเจนของผลการวินิจฉัยขึ้นอยู่กับการเลือกใช้เครื่องมือ และดุลยพินิจของจิตแพทย์เป็นสำคัญ (<http://www.kidshealth.org>) ดังที่ผู้วิจัยจะขอเสนอ บางเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ในปี ค.ศ. 1994 สมาคมจิตเวชแห่งสหรัฐอเมริกา หรือ American Psychiatric Association (APA) ได้ตกลงทำเกณฑ์ประเมินอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเข้าไปใน DSM-IV เพื่อที่จะเป็นบรรทัดฐานสำหรับแพทย์ และนักจิตวิทยาทั่วโลกในการวินิจฉัยอาการ ซึ่ง

เกณฑ์การวินิจฉัยของ DSM – IV (Diagnostic and Statistical : Manual of Mental

Disorders) ได้แสดงลักษณะอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ดังนี้

1. ประเมินจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (ลักษณะในการเข้าสังคมที่ผิดปกติ)
 - 1.1 สังเกตจากพฤติกรรมภายนอกที่มีข้อบกพร่องอย่างชัดเจนในหลายด้าน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง การสบตา การแสดงออกทางสีหน้า การเคลื่อนไหวร่างกาย และการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม
 - 1.2 สังเกตจากความล้มเหลวในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับที่เหมาะสมกับอายุ
 - 1.3 สังเกตลักษณะของเด็กในการไม่พยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในความสำเร็จ ร่วมทำในสิ่งที่สนใจ หรือในการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อความสนุกสนานร่วมกับผู้อื่น
 - 1.4 สังเกตจากการที่เด็กไม่แสดงความรู้สึก หรืออารมณ์ตอบสนองกับสังคม และไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น
2. ประเมินจากพฤติกรรม ความสนใจ หรือกิจกรรมที่มีจำกัด หรือที่ชอบทำซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนสนใจ
 - 2.1 มีแบบแผนในการทำพฤติกรรมสิ่งใดสิ่งหนึ่งซ้ำๆ
 - 2.2 ติดกับกิจวัตรหรือยึดทำกับบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีประโยชน์โดยไม่ยืดหยุ่น
 - 2.3 มีการเคลื่อนไหวทำกิริยาซ้ำๆ
 - 2.4 สนใจและหมกมุ่นกับบางส่วนของวัตถุ
3. ประเมินจากพฤติกรรมที่ชอบทำเรื่องให้ยุ่งเหยิง
4. ประเมินจากลักษณะการพูดที่ไม่พบพัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้าอย่างชัดเจน เช่น เด็กพูดระดับคำเดียวได้เมื่ออายุ 2 ขวบ หรือพูดระดับวลีได้เมื่ออายุ 3 ขวบ
5. ไม่พบความล่าช้าที่ชัดเจนในด้านสติปัญญา มีพัฒนาการด้านทักษะการช่วยเหลือตนเอง หรือการปรับพฤติกรรม และมีความสนใจในสิ่งแวดล้อมตามวัย
6. ความผิดปกติไม่เข้าได้กับโรคในกลุ่มความผิดปกติทางพัฒนาการอื่นๆ หรือโรคจิตเภท

(http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome;

<http://www.udel.edu/bkirby/asperger>; American Psychiatric Association, 1994)

ในบางแง่มุม Christopher Gillberg แสดงความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป ดังจะเปรียบเทียบได้จากเกณฑ์การวินิจฉัยของ DSM – IV ซึ่ง เกณฑ์การวินิจฉัยของ Christopher Gillberg (Diagnostic criteria for Asperger 's Syndrome from Gillberg and Gillberg :1989) ได้แสดงลักษณะอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. ความผิดปกติทางด้านสังคม

โดยมีความเป็นตัวของตัวเองมากเกินไป จนทำให้มีความสามารถในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นลดลงอย่างรุนแรง

(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 2 ข้อใน 4 ข้อ)

- 1.1 ไม่สามารถปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันได้
- 1.2 ไม่มีความต้องการจะปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกัน
- 1.3 ไม่ชื่นชมยินดีกับกฎระเบียบทางสังคม
- 1.4 มีการแสดงพฤติกรรมทางสังคม หรือ การแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เหมาะสม

2. ความผิดปกติด้านความสนใจ

โดยมีการใส่ใจอย่างแคบ

(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 1 ข้อใน 3 ข้อ)

- 2.1 มีการแยกตัวเองออกจากสังคม
- 2.2 มีการผูกมัดตนเองในการทำบางสิ่งซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง
- 2.3 มีกิจวัตรประจำวันที่ดำเนินไปเหมือนเครื่องจักร หรือเป็นการทำโดยไม่ใช้ความคิด โดยใช้ความจำมากกว่าการเข้าใจความหมาย

3. การกำหนดกฎเกณฑ์การกระทำอันเป็นกิจวัตร แล้วทำซ้ำๆในเรื่องที่ตนสนใจ

(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 1 ข้อใน 2 ข้อ)

- 3.1 การพึ่งพาตนเองในแง่การใช้ชีวิตความเป็นอยู่
- 3.2 การพึ่งพาผู้อื่น

4. ปัญหาด้านภาษา และการสื่อความหมายแบบแปลกๆ

(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 3 ข้อใน 5 ข้อ)

- 4.1 มีพัฒนาการทางภาษาอย่างล่าช้า
 - 4.2 มีการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำพูดในการอธิบาย หรือการเล่าเรื่องที่ติดมากเกินไป เป็นการแสดงออกที่สมบูรณ์ หรือใช้การได้พอดีอย่างผิวเผิน
 - 4.3 มีการใช้ภาษาเชิงอวดรู้ เป็นการใช้ภาษาที่เป็นทางการ
 - 4.4 มีการใช้ภาษาที่มีแบบแผน มีการลงเสียงหนัก – เบา และมีการใช้สำเนียง และน้ำเสียงแปลกๆ รวมถึงมีการใช้เสียงที่แปลกประหลาดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว
 - 4.5 มีข้อบกพร่องด้านการทำความเข้าใจในการตีความหมายทางภาษา เช่น การแปลความหมายคำพูดของบุคคลอื่นแบบคำต่อคำ หรือแปลความหมายของคำที่ใช้ผิด
5. ปัญหาการสื่อสารโดยการใช้ภาษาท่าทาง

(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 1 ข้อใน 5 ข้อ)

- 5.1 มีข้อจำกัดในการใช้ภาษาท่าทางประกอบการสื่อสาร
 - 5.2 มีการใช้ภาษาท่าทางที่ค่อนข้างงอแง กังก้าง
 - 5.3 มีข้อจำกัดในการแสดงสีหน้า หรือการสื่ออารมณ์ทางใบหน้า
 - 5.4 มีการแสดงท่าทาง หรืออารมณ์ทางใบหน้าบางอย่างที่ไม่เหมาะสม
 - 5.5 มีการจ้องมอง หรือแสดงท่าทางแข็งๆแบบแปลกๆ
6. มีการเคลื่อนไหวที่รุ่มร่าม ซึ่งเป็นการแสดงออกที่ไม่ดีนัก

6.1 มีผลคะแนนทดสอบในเรื่องพัฒนาการการเคลื่อนไหวที่ค่อนข้างต่ำ

(http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome)

เกณฑ์การวินิจฉัยกลุ่มอาการแอสเพอร์เกอร์โดย Szatmari, Bremner และ Nagy ค.ศ.1989 (Diagnostic Criteria for Asperger's Syndrome from Szatmari, Bremner and Nagy : 1989) ได้แสดงลักษณะอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ดังนี้

1. ความสั้นโตน

(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 2 ข้อใน 4 ข้อ)

- 1.1 ไม่มีเพื่อนสนิท
- 1.2 หลีกเลี่ยงการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น
- 1.3 ไม่สนใจที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น
- 1.4 ชอบอยู่คนเดียว
2. ความผิดปกติด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 1 ข้อใน 5 ข้อ)
 - 2.1 เข้าหาผู้อื่นเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ
 - 2.2 มีวิธีการเข้าหาผู้อื่นแบบแปลกๆ
 - 2.3 ตอบสนองต่อเพื่อนแบบฝ่ายเดียว
 - 2.4 มีปัญหาในเรื่องการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น
 - 2.5 ไม่ยึดติดกับความรู้สึกของผู้อื่น
3. ความผิดปกติในด้านภาษาท่าทาง
(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 1 ข้อใน 7 ข้อ)
 - 3.1 มีการสื่ออารมณ์ทางใบหน้าที่จำกัด
 - 3.2 ไม่สามารถอ่านความรู้สึกที่แสดงออกทางใบหน้าได้
 - 3.3 ไม่สามารถสื่อความทางสายตา
 - 3.4 ไม่สบตาผู้อื่น
 - 3.5 ไม่ใช้มือเพื่อแสดงความต้องการของตัวเอง
 - 3.6 มีการแสดงภาษาท่าทางประกอบที่มาก และแก้งก้างเกินไป
 - 3.7 เข้าใกล้ผู้อื่นมากเกินไป
4. ภาษาพูดแบบแปลกๆ
(มีลักษณะอาการอย่างน้อย 2 ข้อใน 6 ข้อ)
 - 4.1 มีระดับเสียงสูง-ต่ำที่ผิดปกติ
 - 4.2 พูดมากเกินไป

- 4.3 พูดน้อยเกินไป
- 4.4 บทสนทนาไม่ปะติดปะต่อกัน
- 4.5 ใช้คำพูดแปลกๆ
- 4.6 มีการใช้คำพูดแบบซ้ำๆ
5. มีอาการไม่เข้าข่ายแบบประเมิน DSM - III - R สำหรับโรคออทิสติก
(งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 60-61)

เกณฑ์การวินิจฉัยโรคแอสเพอร์เกอร์ (299.80) (Diagnostic Criteria for 299.80 Asperger's Disorder) ได้แสดงลักษณะอาการโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ดังนี้

1. มีข้อบกพร่องในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
(ต้องมีลักษณะอาการอย่างน้อย 2 ข้อใน 4 ข้อ)
 - 1.1 ข้อบกพร่องในการแสดงพฤติกรรมโดยไม่ใช้ภาษาพูด
(ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาท่าทาง) เช่น การจ้องตา หรือ การแสดงสีหน้า
 - 1.2 ความล้มเหลวในการพัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันอย่างเหมาะสม
 - 1.3 การขาดการค้นหา และแบ่งปันความสนุกสนานในสิ่งที่ตนสนใจร่วมกับผู้อื่น
 - 1.4 การขาดความรู้สึกร่วมในสังคม
(การไม่แสดงความรู้สึกที่มีต่อสังคม)
2. มีรูปแบบการทำซ้ำทั้งด้านพฤติกรรม สิ่งที่น่าสนใจ หรือกิจกรรมที่สนใจ
(ต้องมีลักษณะอาการอย่างน้อย 1 ข้อใน 4 ข้อ)
 - 2.1 มีรูปแบบสิ่งที่น่าสนใจที่จำกัดอย่างผิดปกติ
 - 2.2 มีการยึดติดแน่นกับกิจวัตรประจำวันที่ไม่มีการยืดหยุ่น
 - 2.3 มีการเคลื่อนไหวร่างกายแบบซ้ำๆ เช่น การกระพือหรือ การบิดมือหรือนิ้ว
 - 2.4 มีการคะยั้นคะยอเพื่อที่ครอบครองวัตถุบางอย่าง
3. มีสาเหตุของความทุกข์ ที่ส่งผลให้มีหน้าที่ หรือการกระทำต่อสังคม หรือต่ออาชีพที่
เลวลง

4. ไม่พบหลักฐานทางการแพทย์ที่บ่งบอกว่ามีพัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้า
เช่น พูดระดับคำเดียวได้เมื่ออายุ 2 ขวบ หรือ พูดระดับวลีได้เมื่ออายุ 3 ขวบ
5. ไม่มีหลักฐานทางการแพทย์ที่บ่งบอกว่ามีพัฒนาการทางความคิดที่ล่าช้า
 - มีพัฒนาการในด้านทักษะการช่วยตนเองที่ไม่เหมาะสมกับอายุ
 - มีพัฒนาการในการปรับตัวเข้ากับสังคมที่ไม่เหมาะสมกับอายุ
 - มีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแวดล้อมรอบตัว

(<http://www.udel.edu/bkirby/asperger/aswhatisit.html>)

นอกจากนี้ยังมี **แบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger's Syndrome)** ซึ่งสร้างและปรับปรุงโดยนักจิตวิทยาคลินิกชาวออสเตรเลีย คือ Garnett และ Attwood เมื่อปี ค.ศ. 1995 ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 7 ระดับ (พบน้อย ... 0 1 2 3 4 5 6 ... พบบ่อย) ที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงพฤติกรรมและความสามารถของเด็กในกลุ่มอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในช่วงวัยประถมศึกษา ซึ่งในวัยนี้พฤติกรรมและความสามารถที่ผิดปกติของเด็กจะเด่นชัดที่สุด โดยจะประเมินเกี่ยวกับ 6 ประเด็นดังนี้

- 1) ความสามารถด้านสังคมและอารมณ์
- 2) ทักษะการสื่อสาร
- 3) ทักษะทางวิชาการ
- 4) ความสนใจเฉพาะเรื่อง
- 5) ทักษะการเคลื่อนไหว
- 6) ลักษณะอื่นๆ

(งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 52-57)

ส่วน Colleen Clements (2001: 15) ได้กล่าวถึงลักษณะเด่นของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้หลายข้อ ดังต่อไปนี้

- 1) มีสติปัญญาดี ส่วนใหญ่ มี IQ สูงกว่าเด็กปกติ และมีความสนใจอย่างเอาจริงเอาจังในเรื่องที่ตนสนใจ

- 2) มีการใช้ภาษา หรือการพูดที่กระจ่างและมีเหตุผล แต่มีลักษณะเฉพาะในการพูด โดยมักพูดคนเดียว และไม่ลงน้ำหนักในคำพูดมากนัก
- 3) มักขาดสามัญสำนึก
- 4) มีการเคลื่อนไหวทางกายภาพ ที่งุ่มง่าม ไม่คล่องแคล่ว หรือดูอึดอัด
- 5) มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างไม่เหมาะสม
- 6) มีการยึดมั่นในตนเองเกินไป จนเกิดความวิตกกังวล ความกลัว ความคลางแคลงตนเอง อย่างมาก
- 7) มีความปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะให้เพื่อนวัยเดียวกัน มีความพึงพอใจ ยอมรับรัก และนับถือในตัวตนของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

รวมถึง Stephen M. Edelson (<http://www.autism.org/asperger.html>)

จากศูนย์การศึกษาออทิสติก ที่เมือง Salem ใน Oregon ได้กล่าวถึงลักษณะเด่นของผู้ที่มีอาการ แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ไว้ 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ด้านภาษา (Language)

- มีการพูดที่กระจ่าง โดยปกติมีการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ในระดับดีมาก
- บางครั้งมีการพูดซ้ำคำ
- มีแนวโน้มว่าจะมีการพูดแบบใช้น้ำเสียงแบนราบ และไร้ความรู้สึก
- มีการพูดที่ยึดตนเองเป็นจุดศูนย์กลางของการสนทนา

ด้านความรู้ (Cognition)

- มีระบบความคิดที่ติดแน่นเข้าครอบครองจิตใจ เช่น ดนตรี หรือ ประวัติศาสตร์
- บ่อยครั้งมีระบบการคิด แล้วบรรยายในลักษณะวิปริต
- ปกติผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีสติปัญญาเหนือกว่าระดับปกติ
- มีผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจำนวนมากที่ประสบปัญหาด้านการเขียน
- มีความสามารถด้านการแสดงออกในระดับต่ำ
- มีความรู้สึกรว่าการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นสิ่งที่ยาก

ด้านพฤติกรรม (Behavior)

- มีการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า แข็งก้าง
- มีรูปแบบพฤติกรรมบางอย่างที่แปลกๆ เป็นแบบของตนเอง
- มีปัญหาด้านประสาทสัมผัส
- มีปัญหาในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่เหมาะสม

จากบทความทาง <http://www.aspennj.org> ได้กล่าวถึง **เกณฑ์ในการบ่งชี้ลักษณะ**

ของผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ไว้ 16 ลักษณะอาการ ดังต่อไปนี้

1. มีความผิดปกติในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดในรูปแบบที่หลากหลาย
2. มีความยากอย่างรุนแรงในการพัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันอย่างเหมาะสมกับอายุ
3. มีการยึดติดแน่นกับกิจวัตรแบบเดิมๆ
4. มีความตรงตาตรงใจต่อบางสิ่ง เช่น ลูกโลก แผนที่ หรือ เส้นทาง
5. มีความทรงจำที่ดีมาก
6. มีความยากในการตัดสินใจเคลื่อนไหว
7. มีความรู้สึกไวต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น การอยู่ในที่มีเสียงที่ดัง การสัมผัสเสื้อผ้า การรับประทานอาหาร หรือ การดมกลิ่น
8. มีข้อผิดพลาดทางทักษะภาษาและการพูด ไม่เข้าใจการตีความหมายทางภาษา ที่ว่าด้วยโคลงกลอน
9. มีความยากในการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น
10. มีรูปแบบการพูดที่เหนือวิชาความรู้ มีการใช้ศัพท์ทางการจากเรื่องที่ได้อ่านซึ่งอาจเป็นตำราจากมหาวิทยาลัย มีลักษณะที่เรียกว่า "little professors"
11. มีความยากในการอ่าน และตีความหมายสัญญาณทางสังคม
12. มีการตอบสนองความรู้สึกทางสังคมอย่างไม่เหมาะสม
13. มีปัญหาในการตีความหมายทางภาษา
14. รู้คำศัพท์ที่กว้างมาก และสามารถอ่านออกตั้งแต่อายุน้อย (hyperlexia)

15. มีการเคลื่อนไหวท่าทางแบบซ้ำๆ
16. มีความยากในการโต้ตอบบทสนทนา

ผู้เขียนบทความเรื่อง “ How is it diagnosed ? ” ใน website ชื่อ <http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html> ได้สรุปกระบวนการวินิจฉัยอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ไว้ 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนแรก

- ผู้วินิจฉัยทำการตรวจสอบพัฒนาการในช่วงวัยเด็ก
- ผู้วินิจฉัยทำการตรวจสอบพฤติกรรมของแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมร่วมกับครอบครัว และจิตแพทย์

ขั้นตอนต่อมา

- ทำการประเมินความเข้าใจโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งเป็นการตรวจสอบจากนักจิตวิทยา นักบำบัดการพูด และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- ประเมินพัฒนาการทางสมอง และระบบประสาท และการเจริญเติบโต
- ประเมินความต่อเนื่องในการสื่อสาร และการสนทนา
- ประเมินรูปแบบการเรียนรู้

สรุปแล้วหลักในการประเมินอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมของเด็กแต่ละคน จะขึ้นอยู่กับผลการทดสอบจากการเลือกใช้เครื่องมือต่างๆ ประวัติส่วนตัว พัฒนาการ อาการในปัจจุบัน และขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของจิตแพทย์เป็นสำคัญ

ความสัมพันธ์กับโรคออทิซึม (Relationship to Autism)

ชลทิพย์ กรวยวิเชียร (2545) ได้กล่าวถึง การวินิจฉัยแยกโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Asperger Syndrome) ออกจากโรคออทิซึม (Autism) ไว้ว่า ในการวินิจฉัยจำเป็นต้องได้ประวัติในวัยเด็ก คือ มีอาการด้านความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และความจำกัดในรูปแบบของพฤติกรรมและความสนใจเหมือนกัน แต่จะพบปัญหาพัฒนาการที่ล่าช้า และผิดปกติด้านภาษา และสติปัญญา การช่วยตนเองในโรคออทิซึม ในขณะที่ไม่พบปัญหานี้ในโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ส่วนในด้านทักษะทางสังคมนั้นผู้ป่วยแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม อยู่บ้างแต่ก็ไม่หนีออกจากกลุ่มคน จะเข้าหาคนอื่น ๆ ในลักษณะที่ไม่เหมาะสม ผู้ป่วยจึงต้องพบกับความล้มเหลวในการเข้าสังคม และการสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นอยู่เสมอ และผู้ป่วยมักจะได้รับ

วินิจฉัยที่อายุน้อยกว่าผู้ป่วยออทิสติก และมีพัฒนาการที่ดีกว่า มีความบกพร่องด้านสังคมและภาษาน้อยกว่าผู้ป่วยโรคออทิสซึม ส่วนพฤติกรรมและการเคลื่อนไหวซ้ำๆ ไม่ค่อยพบมากนัก แต่พบความสนใจที่หมกมุ่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นอย่างมาก และพบลักษณะการเคลื่อนไหวที่ซ้ำ รุ่มง่าม นอกจากนี้ยังพบประวัติคนในครอบครัวมีปัญหาในลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้ป่วยได้บ่อยกว่าในโรคออทิสซึม

2. ลักษณะของผู้ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Characteristics of an Asperger Syndrome Child)

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นบุคคลที่มีลักษณะบางอย่างที่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในปัจจุบันมีบทความใน website หลายแห่งที่ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ดังเช่น <http://www.asperger.asn.au>; <http://www.aspergernyc.com>; <http://www.asperger.net>; <http://www.asperger.org>; <http://www.ASPIE.com>; <http://www.faaas.org>; <http://www.info.med.yale.edu/chldstdy/autism> ที่เป็นแหล่งข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ว่าบุคคลนั้นมีอาการของแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหรือไม่ หลังจากที่ถูกวินิจฉัยศึกษาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยสรุปลักษณะของผู้ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ 4 ลักษณะดังนี้

1) ลักษณะของทักษะด้านสังคม (Social Impairments Skills)

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีการเข้าหาบุคคลรอบข้างแต่ไม่รู้จะทำตัวอย่างไร เนื่องจากผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไม่สามารถแสดงออกให้คนอื่นเข้าใจความรู้สึกตนเอง ไม่รู้วิธีการในการสื่อสารกับผู้อื่นให้ราบรื่น จึงมักประสบปัญหาในการแสดงความรู้สึกของตน และประสบปัญหาในการสบตากับคู่สนทนา เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องการการเรียนรู้ทักษะการเข้าสังคม

ปกติแล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีปัญหาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Peers) อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยเด็ก และวัยรุ่น เด็กกลุ่มนี้มักเป็นกลุ่มเป้าหมายในการถูกข่มขู่ หรือรังแก (Bully) จากผู้อื่นที่โรงเรียน เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้มีปัญหาทางพฤติกรรมในลักษณะ idiosyncratic จึงส่งผลให้มีความสามารถในการตอบสนองทางสังคมระดับต่ำกว่าเด็กปกติ

อีกทั้งผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนได้ดีในเรื่องที่ตนสนใจ แต่มักมีปัญหาทางด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และความสนใจที่แคบจึงสามารถนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ที่ไม่ปกติ บุคคลกลุ่มนี้ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวมากกว่าการนำตัวเองเข้าสู่สังคม เนื่องจากไม่ทราบวิธีการพูด และการแสดงความคิดให้การเข้ากับผู้อื่น จึงมักพบกับความผิด

หวังอยู่บ่อยครั้ง บางครั้งเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงสร้างเพื่อนในจินตนาการขึ้นมาเพื่อปกป้องตนเอง หลายครั้งคนรอบข้างจึงมักพบว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีการอยู่คนเดียว และพูดเพิ่มพำอยู่กับตนเอง ดังนั้นเมื่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นผู้ใหญ่อาจเป็นผู้ที่ขาดความอดทน และขาดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่น การพบคนใหม่ๆ หรือ การทำกิจกรรมใหม่ๆ

2) ลักษณะของทักษะด้านภาษา (Speech and Language Peculiarities)

ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีทักษะการใช้ภาษาในระดับที่ดี รวมถึงมีความสามารถด้านการอ่านด้วย

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเริ่มพูดได้ตามวัย สามารถเล่าเรื่องที่ตัวเองสนใจ หรือมีความรู้มากก็ได้ และบอกความต้องการของตัวเองได้ เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไม่รู้วิธีการในการแสดงความคิด และความรู้สึกให้คนภายนอกทราบ จึงมักนั่งเงียบเป็นส่วนใหญ่ และไม่สนใจที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนหรือขอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปด้วยกับบุคคลอื่น

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ที่มีอายุ 5 ขวบขึ้นไป โดยทั่วไปแล้วอาจมีการใช้ภาษาที่นำมาจากตำราในมหาวิทยาลัยมาสื่อสารในเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจค่อนข้างใช้ภาษาในรูปแบบที่เป็นทางการ และมีโครงสร้างประโยคที่ดีกว่า หรือซับซ้อนกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน

นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มักมีการสร้างคำเฉพาะ รวมถึงการสร้างคำใหม่ (new coinages) ด้วย เช่น doggerel

Tony Attwood (<http://www.tonyattwood.com.au>) ได้ยกตัวอย่างความเข้าใจในการตีความหมายทางภาษาที่คลาดเคลื่อน หรือไม่ตรงกับที่คู่สนทนาสื่อสารของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้กรณีหนึ่งว่า วันหนึ่งเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้รับโทรศัพท์สายหนึ่ง ซึ่งคู่สนทนาพูดว่า “Paul อยู่ที่นั่นไหม” เด็กผู้หญิงมองรอบห้องนั้นแล้วตอบกลับว่า “ไม่อยู่ค่ะ” แล้ววางสายทันที ในกรณีนี้ ทั้งๆที่ Paul อยู่ที่นั่นแต่ไม่ได้อยู่ในห้องที่มีโทรศัพท์ เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงตอบว่า Paul ไม่อยู่ อันเกิดจากเด็กไม่สามารถตีความหมายทางภาษาที่คู่สนทนาพูดได้ คู่สนทนาจึงต้องโทรศัพท์กลับไปใหม่อีกทั้ง แล้วเปลี่ยนภาษาพูดที่ชัดเจนมากขึ้นเพื่อที่จะได้พูดกับ Paul

รวมถึงเรื่องการสนทนาที่ไม่ตรงประเด็น และไม่สรุปความ โดยอาจพูดอ้อมไปมา จนดูเหมือนพูดไปคนละเรื่องไม่ต่อเนื่องกัน หัวข้อที่สนทนาอยู่ มักพูดอยู่ฝ่ายเดียวในเรื่องที่ตนต้องการพูด และพูดในสิ่งที่กำลังคิดอยู่ขณะนั้นออกมาให้ได้ยิน แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ควรพูด โดยไม่สนใจว่าผู้ฟังจะสนใจหรือไม่

นอกจากนี้ยังมีความผิดปกติของจังหวะและโทนเสียงในการพูด แม้โทนเสียงจะไม่แข็ง และราบเรียบแบบในผู้ป่วยออทิสติกก็ตาม ช่วงการใช้เสียงจะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงอยู่ในช่วงจำกัด

ความเร็วในการพูดอาจผิดปกติ โดยมากเป็นการพูดที่เร็วเร็วจนเกินไป พูดไม่เว้นช่องไฟ พูดติดกันไปตลอด ควบคุมความดังของเสียงพูดไม่ได้ หรือไม่เหมาะกับสถานการณ์

ผู้ป่วยมีความสนใจบางเรื่องเป็นอย่างมาก โดยรู้ลึกรู้ละเอียดมาก หัวข้อที่สนใจอาจเปลี่ยนไปตามเวลา แต่จะส่งผลกระทบต่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของผู้ป่วย

(แพทย์หญิงชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร: 2545, 58-64)

3) ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา (Intelligent Skills)

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีเชาวน์ปัญญาปกติจนถึงเกณฑ์ที่ต่ำเลิศ

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความสามารถทางด้านการอ่านที่ใกล้เคียงกับเด็กปกติ

อีกทั้งมีความสามารถทางคณิตศาสตร์ หรือด้านดนตรีในระดับก้าวหน้า

4) ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ (Other Behaviors) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

- ด้านการเคลื่อนไหว เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะแสดงอาการงุ่มง่าม เชื่องช้า เก้งก้าง และเคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วเหมือนเด็กปกติทั่วไป เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้มีพัฒนาการด้านการควบคุมกล้ามเนื้อได้ไม่ดีนักเมื่อเทียบกับเด็กปกติในวัยเดียวกัน
- ด้านประสาทสัมผัส เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีปัญหาในเรื่องการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่งจาก 5 ด้าน ได้แก่ การได้ยิน การเห็น การรับรส การดมกลิ่น และการสัมผัส เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไม่สามารถทนกับเสียงที่ดัง กลิ่นที่แรง หรือการต้องสัมผัสบางสิ่งได้ ดังนั้นจะมีผลกระทบต่อดีแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมาก ถ้าเด็กจะต้องเรียนในห้องเรียนที่มีเสียงดังมากๆ ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล แล้วส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงได้
- ด้านความสนใจที่มากเกินไป และชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ หัวข้อที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสนใจจะจำกัคอยู่เพียง วงแคบๆ ไม่หลากหลาย หรือไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมในเวลานั้นๆ มีความสนใจที่เฉพาะเจาะจง ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีความเข้าใจในเรื่องที่ตนเองสนใจอย่างลึกซึ้งบ่อยครั้งที่จะมีความอดทนน้อยต่อสิ่งที้นอกเหนือความสนใจ
- ด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะขาดการยืดหยุ่นทางความคิด คิดพลิกแพลงไม่เป็น

คิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ เด็กจะชอบความเป็นระเบียบ และชอบทำตามกฎเกณฑ์

- ด้านอารมณ์ เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย อารมณ์ไม่มั่นคง เด็กจะแสดงอาการฉุนเฉียว หรือหงุดหงิดมาก หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด หรือคาดหวังไว้

3. ปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Problems of an Asperger Syndrome Child)

เมื่อกล่าวถึงเรื่อง “เจาะลึกประเด็นปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม” งามตา พัวศิริรักษ์ (2544: 11-22) ได้กล่าวถึงปัญหาต่างๆ ไว้ในหนังสือ “แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ลำดับ 2” ที่สอดคล้องกับงานเขียนของ จุดประกาย (2545: 1-2) เรื่อง “แอสเพอร์เกอร์ เด็กตกสำรวจ” และมีสาระที่พ้องกับงานเขียนในบทความต่างประเทศหลายบทความดังนี้

<http://www.aspergersyndrome.com>; <http://www.autism.org/asperger.html>;

http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome

ซึ่งสามารถสรุปปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ดังต่อไปนี้

1) ด้านสังคม เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความผิดปกติด้านสังคม และการสื่อสาร เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไม่รู้วิธีการในการแสดงความคิด และความรู้สึกให้คนภายนอกทราบ ไม่ทราบวิธีการผูกมิตรกับผู้อื่น และเล่นกับเพื่อนไม่เป็น เด็กจึงมักนั่งเงียบเป็นส่วนใหญ่ และไม่สนใจที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยน หรือขอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปกับบุคคลอื่น

2) ด้านภาษา เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีข้อบกพร่องทางภาษาบางประการ เช่น เด็กจะพูดแต่เรื่องที่ตนเองสนใจ โดยไม่เลือกว่าควรพูดกับใคร พูดนานเท่าใด พูดเวลาใด และผู้ฟังจะรู้สึกอย่างไร หรือไม่เด็กก็จะมีพฤติกรรมการพูด หรือถามเรื่องนั้นซ้ำๆ เป็นแรมเดือน ไม่เปลี่ยนแปลง ขึ้นอยู่กับความชอบ และความสนใจของเด็กว่ามีมากเท่าใด แต่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะเด่นที่ควรได้รับการสนับสนุนในสิ่งที่เด็กสนใจเป็นพิเศษ ด้วยสื่อหรือกิจกรรมที่ช่วยนำเด็กเข้าสู่สังคมจะได้ดำรงชีวิตได้เป็นอย่างดี เช่น ถ้าเป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านการเขียน ก็ควรสนับสนุนให้ได้รับการศึกษาด้านการเขียนเป็นพิเศษ และเมื่อโตขึ้นก็ควรสนับสนุนให้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เช่น นักเขียน หรือนักข่าว

3) ด้านสติปัญญา ส่วนใหญ่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีสติปัญญาดีถึงดีมาก จึงมักไม่พบปัญหาใดๆ แต่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีสมาธิในการเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง และไม่สม่ำเสมอ นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความบกพร่องในเรื่องความคิดรวบยอด การคิดที่ซับซ้อน การแสดงเหตุ-ผล การคิดแบบนามธรรม และการจินตนาการ

4) ด้านพฤติกรรม เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความผิดปกติด้านพฤติกรรม การแสดงออก ซึ่งเกิดจากอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ที่ส่งผลให้เด็กมีข้อบกพร่องในด้านการเคลื่อนไหว ด้านประสาทสัมผัส ด้านความสนใจที่มากเกินไป และมีพฤติกรรมชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ มีความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก และมีปัญหาด้านอารมณ์

4. แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา (Guidelines for an Asperger Syndrome Child at the Elementary Education Level Learning Enhancement)

แม้ว่าขณะนี้ไม่มีรูปแบบการบำบัดรักษาอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุดสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทุกคน แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่ มีมติพ้องกันว่า การให้การช่วยเหลือผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมตั้งแต่ระยะแรกจะเป็นการดีมาก (<http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html>) และบุคคลที่มีส่วนสำคัญอย่างมากในการช่วยสนับสนุน และส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ก็คือ บิดา มารดา ที่เป็นผู้ใกล้ชิดเด็กมากที่สุดตั้งแต่เด็กเกิด และเติบโต และครู-อาจารย์ ที่เป็นผู้สอนให้ความรู้คุณธรรม

บทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ผู้ปกครองที่เป็นบิดา หรือมารดาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมนั้นถือเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมาก เนื่องจากเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุดและเป็นผู้ที่ตระหนักถึงลักษณะเด่น และข้อบกพร่องของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ดีที่สุด ดังนั้นบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องศึกษาเพื่อที่จะเร่งสนับสนุน ส่งเสริมและให้การช่วยเหลือเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างทัน่วงที

งามตา พัศศิริรักษ์ (2544: 24-27) ได้กล่าวถึง *บทบาทของพ่อแม่ และบุคคลในครอบครัวของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม* ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

พ่อ แม่ และบุคคลในครอบครัวของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมถือเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างมาก และเป็นกำลังหลักในชีวิตของเด็ก เด็กจะก้าวหน้าไปได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกทุกคนในครอบครัวเป็นพื้นฐาน เป็นเรื่องยากที่จะให้พ่อแม่ หรือญาติผู้ใหญ่ยอมรับ “สภาพความบกพร่อง” ของเด็กในทันที แต่ท่านไม่ควรจะเสียเวลากับความเศร้าโศก นานจนเกินไป ควรมาคิดวางแผนช่วยเหลือกอบกู้ พื้นฟูสภาพความบกพร่องของเด็กให้กลับมามีใกล้เคียงกับเด็กปกติโดยเร็วที่สุด

นอกจากนี้ผู้ปกครองควรหมั่นศึกษาหาความรู้ในเรื่องอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั้งจากจดหมายข่าว ตำรา หนังสือ บทความ เอกสารทางวิชาการ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต หรือการพูดคุยขอ

คำแนะนำจากพ่อ แม่ที่มีประสบการณ์ตรงกับลูกและจากครูการศึกษาพิเศษประจำโรงเรียน รวมถึงทำความเข้าใจปัญหาพฤติกรรมเพื่อที่จะแก้ไขได้อย่างถูกต้อง มีการวางแผนการช่วยเหลือให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นมากที่สุด มีความมุ่งมั่นในการฝึกฝนลูกให้ก้าวหน้าใกล้เคียงกับเด็กปกติ อีกทั้งผู้ปกครองไม่ควรใช้อารมณ์ และความรุนแรงในการสลายพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผู้ปกครองควรแสดงออกซึ่งความรัก ความภูมิใจที่มีต่อเขาอย่างเป็นรูปธรรม ควรเสริมสร้างกำลังใจ และสร้างบรรยากาศของความเอื้ออาทรให้เกิดขึ้นกับสมาชิกทุกคน

บทบาทของครู-อาจารย์ที่มีต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

นอกจากพ่อแม่ ผู้ปกครองจะมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแล้ว ครู – อาจารย์ก็ถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมาก ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน เนื่องจากเด็กใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเรียนหนังสือที่โรงเรียนและเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักประสบปัญหาในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เพราะเด็กมีความผิดปกติทางพัฒนาการด้านสังคม และการสื่อสารซึ่งเป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม และการแสดงออกด้านพฤติกรรม ดังนั้นผู้ที่จะมาเป็นผู้สอน – อาจารย์สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมนั้น จำเป็นต้องจะมีลักษณะพิเศษบางประการที่แสดงออกถึงความรู้ ความสามารถ ความเข้าใจและความชำนาญในการจัดการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

นอกจากนี้ตามตา พัวศิริรักษ์(2544: 27-32) ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และบทบาทของครู ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ถึงแม้ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะไม่แสดงพฤติกรรมปัญหาทางด้านสังคม และการเรียนที่รุนแรงเหมือนเด็กออทิสติก แต่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมก็จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือพิเศษในเรื่องการศึกษา เด็กควรได้รับการสอนทักษะการดำรงชีวิตให้เหมือนกับการสอนวิชาบังคับอื่นๆ และหากบรรจุเรื่องที่สอนนั้นเข้าในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Plan : IEP) ด้วยก็จะดียิ่งเพราะครูสามารถสอนซ่อมเสริมได้ถูกต้องและเต็มที่

ในเรื่องการบำบัดรักษาอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้วิจัยพบข้อมูลจากบทความทาง <http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html> และ <http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>

ที่ผู้เขียนได้นำเสนอโปรแกรมการบำบัดรักษาอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีประสิทธิภาพ โดยให้คำนึงถึงความสนใจของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นหลัก ในโปรแกรมการเรียนการสอนอาจมีการกำหนด และระบุตารางการทำงานของเด็ก และวิธีการทำกิจกรรมต่างๆอย่างเป็นลำดับ เช่น ในการเรียนการสอน ครูต้องบอกเด็กว่าจะต้องทำงานนั้นอย่างไรบ้าง โดยมีวิธีการสอนเป็นขั้นตอนอย่างง่าย และควรมีการจัดกิจกรรมที่ดึงดูดความตั้งใจ สร้างแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม และเป็นกิจ

กรรมที่เน้นให้เด็กมีการเคลื่อนไหวร่างกายอยู่เสมอ ครูควรมีการเสริมแรงเพื่อกระตุ้นความตั้งใจของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างต่อเนื่อง

รวมถึงการสนับสนุน และการให้ความรู้ทางด้านสังคมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ดังนั้นครู-อาจารย์ควรตระหนักถึงความสำคัญของการจัดหลักสูตรเรื่องทักษะการเข้าสังคม

สรุปแล้วบทบาทของครูต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในการปรับสภาพความบกพร่องของเด็กให้กระเตื้องขึ้น ถึงแม้เด็กจะมีจุดอ่อน และจุดเด่นที่แตกต่างกัน และมีความต้องการการช่วยเหลือที่หลากหลายไม่เท่ากัน แต่ก็มี การแสดงปัญหาพื้นฐานหลักๆ ที่คล้ายคลึงกัน จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเพียงพอในเรื่องปัญหาพื้นฐานของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

จากการศึกษา และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ "แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม" ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา **ด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี** ไว้ 4 กระบวนการ ดังต่อไปนี้

(1) กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หมายถึง บทบาทของบิดาและมารดา (Parents) ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในด้านต่างๆ ดังนี้

- บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป
- บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ
- บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์
- บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน
- บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์
- บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม
- บทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

(2) กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้ส่งเสริมการเรียนรู้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หมายถึง บทบาทของครู – อาจารย์ (Teachers) ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในด้านต่างๆ ดังนี้

- ลักษณะของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- บทบาทในการเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
- บทบาทในการนำแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง

- บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

- บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

(3) กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม หมายถึง บทบาทของนักเรียนที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Asperger Syndrome Child's Peers) กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

- บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม

- บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

(4) กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในการเรียนร่วมกับผู้อื่น หมายถึง บทบาทของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (an Asperger Syndrome Child) ในด้านต่างๆ ดังนี้

- ความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีต่อตนเอง

- ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาต่างๆ

- บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

- บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

- บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา

- บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออก

- บทบาทในการนำประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

และรวมถึงบทบาทของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในด้านต่างๆ ดังนี้

- บทบาทในการทำกิจกรรมต่างๆนอกเวลาเรียน

- บทบาทในการแสดงพฤติกรรมต่างๆร่วมกับผู้อื่น เช่น การเข้าสังคม ระเบียบวินัย

ความรับผิดชอบ การกระตุ้นตนเองให้มีสมาธิในการเรียน การควบคุมพฤติกรรมตนเอง เป็นต้น

โดยสรุปแล้วแม้ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีปัญหาทางสังคมและพฤติกรรมที่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป แต่เมื่อเด็กได้รับความรัก ความหวังใจจากคนรอบข้าง และได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้จากทุกคนที่เกี่ยวข้อง เด็กก็สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ในอนาคต

5. การศึกษารายกรณี (Case Study)

คำจำกัดความของการศึกษารายกรณี (Definitions of Case Study)

การศึกษารายกรณี หมายถึง กระบวนการของการศึกษารายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวกับบุคคลติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง โดยศึกษาทั้งภูมิหลัง และการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ในปัจจุบันเพื่อรวบรวมเป็นข้อมูล และนำไปวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเช่นนั้น หรือพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปมาจากสาเหตุอะไร รวมถึงการแปลความหมายของพฤติกรรมดังกล่าวว่ามีความสัมพันธ์กับการปรับตัวที่ดี หรือลักษณะของการปรับตัวที่เป็นปัญหาของบุคคลนั้นอย่างไร อันจะทำให้เกิดการรู้จักและเข้าใจในด้านต่างๆ ของตัวเขาอย่างแท้จริง เพื่อเป็นแนวทางนำไปสู่การสนับสนุน หรือการให้ความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการศึกษารายกรณีจึงเป็นวิธีการศึกษาบุคคลอย่างกว้างขวางและละเอียดลึกซึ้งในด้านต่างๆ เช่น ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านสังคม เพื่อเกิดความเข้าใจสาเหตุแห่งพฤติกรรมด้วยการวิเคราะห์ และแปลความหมายของข้อเท็จจริงตั้งแต่ภูมิหลังจนถึงปัจจุบัน แต่ส่วนใหญ่การศึกษารายกรณีมักจะใช้กับรายกรณีที่เป็นบุคคลมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เพราะเป็นแนวทางที่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ดี และมีประสิทธิภาพค่อนข้างสูง (ลักษณะ สิริวัฒน์, 2548: 1)

โดยสรุปแล้วการศึกษารายกรณี หมายถึง การศึกษารายละเอียดของบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาหนึ่ง และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และสังเคราะห์เพื่อช่วยให้รู้จัก และเข้าใจบุคคลนั้นอย่างแท้จริง

ความมุ่งหมายของการศึกษารายกรณี (Objectives of Case Study)

ทศพร มณีศรีขำ (2539: 170 - 171) และลักษณะ สิริวัฒน์ (2548: 1) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการศึกษารายกรณี ไว้สอดคล้องกันดังนี้

1. เพื่อศึกษารูปแบบพัฒนาการของบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา หรือเชาวน์ปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคม อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนา ส่งเสริม สนับสนุน หรือให้ความช่วยเหลือ และแก้ไขได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม
2. เพื่อศึกษาค้นหาสาเหตุที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมผิดปกติ จะได้นำแนวทางให้การช่วยเหลือแก้ไขได้ถูกต้องเหมาะสมและได้ผล
3. เพื่อให้บุคคลเกิดความเข้าใจในตนเอง ยอมรับความเป็นจริงเกี่ยวกับตน เพื่อนำไปสู่การมีความสามารถพัฒนาตนเองได้ สามารถวางแผนชีวิตและเลือกแนวทางการศึกษาต่อ และเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับตนได้ จนทำให้มีการดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุข

4. เพื่อให้ช่วยบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น บุคคลในครอบครัว พ่อ แม่ หรือญาติพี่น้อง ครู-อาจารย์ หรือเพื่อนร่วมงานเกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง พร้อมให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือ และนำผลการศึกษารายกรณีไปหาแนวทางการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาได้

5. เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องได้หาแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของกรณีศึกษา ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการให้ความช่วยเหลืออย่างมีประสิทธิภาพ

6. เพื่อช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจบุตรหลานของตนดีขึ้น เพราะได้ทราบข้อมูลต่างๆ ที่ครูได้ศึกษารวบรวม และได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน อันจะก่อให้เกิดความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการแก้ไขปัญหา

กระบวนการในการศึกษารายกรณี (Processes of Case Study)

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2548: 13-17) ได้กล่าวถึง การดำเนินการการศึกษารายกรณี ไว้ 3 ส่วน ซึ่งมีรายละเอียดโดยสรุป ดังนี้

1. การเลือกบุคคลเพื่อทำการศึกษารายกรณี

การเลือกรายกรณีที่ถูกศึกษานั้นสามารถเลือกบุคคลได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการศึกษา และควรพิจารณาบุคคลที่มีลักษณะต่อไปนี้

- 1) บุคคลที่ประสบความสำเร็จอาจเป็นในด้านการศึกษา หรือด้านอาชีพ
- 2) บุคคลที่มีความสามารถพิเศษบางอย่าง
- 3) บุคคลที่มีปัญหาหนัก
- 4) บุคคลที่มีความทะเยอทะยาน มีใจหนักแน่น มีกำลังใจเข้มแข็งในการเอาชนะอุปสรรค
- 5) บุคคลที่เรียนอ่อนไม่สามารถทำงานในระดับที่เรียนอยู่ได้
- 6) บุคคลที่มีพฤติกรรมดีเด่นสมควรเป็นแบบอย่างในสังคม
- 7) บุคคลที่มีพฤติกรรมปกติทั่วไป

2. ผู้ที่รับผิดชอบในการศึกษารายกรณี

การศึกษารายกรณีควรเป็นหน้าที่ของผู้ที่ทำหน้าที่แนะแนว ผู้ให้คำปรึกษา หรือผู้ให้การบำบัดรักษาสุขภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับรายกรณีที่ถูกศึกษาโดยตรง เนื่องจากใกล้ชิดและมีข้อมูลในเบื้องต้นอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งได้แก่ นักเรียน นักศึกษา บุคลากรในหน่วยงานต่างๆ หรือผู้ป่วย เป็นต้น โดยมีการทำงานระหว่างผู้ทำการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับรายกรณีที่ถูกศึกษาทุกคน จึงเป็นเรื่องของการทำงานเป็นทีมเพื่อรวบรวมข้อมูล ข้อเท็จจริง รวมทั้งรายละเอียดต่างๆ ให้สมบูรณ์ และครอบคลุมในทุกๆ ด้านที่เป็นของตัวเขา ข้อมูลและรายละเอียดนั้นผู้ทำการศึกษารายกรณีต้องทำหน้าที่ประสานและเก็บรักษาข้อมูลต่างๆ ให้เป็นระบบ และมีระเบียบสะดวกในการนำมาใช้อ้างอิงได้

3. ลำดับขั้นตอนในการศึกษารายกรณี

การศึกษารายกรณีโดยทั่วไปมีการแบ่งเป็นขั้นตอนเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์โดยมีการดำเนินการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล (Collecting of the Necessary Data)

ถือเป็นขั้นแรกของผู้ทำการศึกษารายกรณี เพื่อช่วยให้รู้จักรายกรณีที่ถูกศึกษา รวมไปถึงช่วยให้ทราบความเป็นไปในปัจจุบันของกรณีศึกษาด้วยสำหรับแหล่งข้อมูลที่สำคัญที่ผู้ทำการศึกษารายกรณีควรให้ความสนใจ ได้แก่

- 1.1) ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับรายกรณีที่ถูกศึกษา ได้แก่ รายละเอียดเกี่ยวกับครอบครัว ประวัติการศึกษา ประวัติสุขภาพอนามัย ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ได้จากกระเป๋นสะสม
- 1.2) การสังเกตรายกรณีที่ถูกศึกษาในสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะในขณะที่ทำกิจกรรมหรือทำงานทั้งในห้องหรือนอกห้อง เพื่อทราบสัมพันธภาพทางสังคมและการปรับตัวกับผู้อื่น ในการสังเกตแต่ละครั้งควรมีการจดบันทึกการสังเกตในรูประเบียบพฤติกรรม
- 1.3) การสัมภาษณ์รายกรณีที่ถูกศึกษา อาจเป็นการนัดหมายมาพูดคุยหรืออาจพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการในขณะที่กรณีศึกษากำลังทำกิจกรรมอยู่ การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการจะทำให้กล้าแสดงออก และทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นความจริง และน่าเชื่อถือ
- 1.4) การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องและรู้จักกับรายกรณีที่ถูกศึกษา
- 1.5) การเยี่ยมบ้านทำให้เห็นสภาพ และสัมพันธภาพของครอบครัวระหว่างนักเรียน และบุคคลในครอบครัว
- 1.6) การศึกษาข้อมูลจากอัตชีวประวัติ บันทึกประจำวัน และผลงานในลักษณะอื่นๆ
- 1.7) ข้อมูลจากแบบสอบถามชนิดต่างๆ ที่ได้จากการตอบของรายกรณีที่ถูกศึกษา นับเป็นข้อมูลที่จะได้ทราบความรู้สึก ความคิดเห็น ความสนใจ หรือค่านิยมของรายกรณีที่มีต่อตนเองและผู้อื่น
- 1.8) ข้อมูลจากแบบทดสอบต่างๆ

- 1.9) การศึกษาข้อมูลจากเครื่องมือ และกลวิธีในการศึกษานั้น ผู้ทำการศึกษาคควรนำมาใช้ให้เหมาะสม ถูกต้อง และสอดคล้องกับสภาพการณ์

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis)

ข้อมูลที่ได้รับรวบรวมมาด้วยวิธีการต่างๆ ผู้ทำการศึกษาต้องนำมาวิเคราะห์ เพื่อหาข้อเท็จจริง แล้วจัดแยกออกเป็นด้านๆ เพื่อให้เกิดความสะดวกและง่ายต่อการทำความเข้าใจ หรือตีความหมายข้อมูลเกี่ยวกับรายการที่ถูกรับศึกษา

ขั้นที่ 3 ขั้นวินิจฉัยปัญหา (Diagnosis)

ขั้นนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญ เพราะเป็นการนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเป็น พื้นฐานในการพิจารณาในการวินิจฉัยว่าอะไร คือสาเหตุแห่งปัญหา จึงควรระลึกลู่เสมอว่าการ วินิจฉัยแต่ละประเด็นอาจเป็นเพียงสมมติฐานที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างมีทิศทางถูกต้อง และเหมาะสม

ขั้นที่ 4 ขั้นสังเคราะห์ข้อมูล หรือขั้นรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม (Synthesis)

เนื่องจากในขั้นของการวินิจฉัยปัญหานั้น บางครั้งอาจมีการดำเนินการ ช่วยเหลือแล้วแต่ยังไม่สามารถคลี่คลายปัญหาได้ โดยพบว่าส่วนหนึ่งอาจมีสาเหตุมาจากข้อมูลที่ได้ มานั้นยังไม่พอ หรือขาดความชัดเจน จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม ด้วยการศึกษาคข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหานั้นเพิ่มด้วยวิธีการต่างๆ แล้วนำข้อมูลมาสังเคราะห์เข้าด้วยกันกับข้อมูลเดิมที่มี อยู่ ซึ่งก็จะช่วยให้มองเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูลในแต่ละด้าน แล้วจะเกิดเป็นภาพรวมที่ช่วยให้ผู้ ทำการศึกษาสามารถเข้าใจลักษณะของปัญหาและสาเหตุของปัญหาได้อย่างชัดเจน

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ความช่วยเหลือ (Treatment)

ก่อนการให้ความช่วยเหลือเริ่มได้นั้น ผู้ทำการศึกษาต้องแน่ใจว่าการ ตรวจวินิจฉัยปัญหานั้นถูกต้องจริงแล้ว จึงพิจารณาหาแนวทางช่วยเหลือด้วยการคิดหาวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสมกับรายการที่ถูกรับศึกษา โดยอาจกำหนดแนวทางหลัก และแนวทางรองไว้แล้ว ดำเนินการตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้อย่างจริงจัง ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดทั้งแรงงานและเวลา แต่หากยังไม่สามารถแก้ไขได้ก็ต้องมีการทบทวนหรือรวบรวมรายละเอียดเพิ่มเติม

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล (Follow - Up)

เมื่อผู้ทำการศึกษาได้ให้ความช่วยเหลือ หรือให้การแก้ไขปัญหของ รายการที่ถูกรับศึกษาไปแล้ว ขั้นสุดท้ายของการศึกษารายกรณี คือ ขั้นติดตามผล เพื่อให้ทราบว่าการ ศึกษารายการประสบความสำเร็จหรือไม่ มีข้อบกพร่องที่จะต้องได้รับการปรับปรุงอย่างไรบ้าง จะต้องให้ความช่วยเหลือเพิ่มขึ้นหรือไม่ นอกจากนี้ยังเป็นการติดตามผลเพื่อให้การช่วยเหลือ หรือ แก้ไขปรับปรุงในรายการที่ถูกรับศึกษาได้รับการดำเนินการช่วยเหลือที่ไม่ถูกต้อง

ซึ่งขั้นตอนการดำเนินงานทั้ง 6 ขั้นตอนที่กล่าวมา มีความสอดคล้องกับกระบวนการในการศึกษารายกรณีของ พนม ลิมอารีย์ (2530: 20 - 21) และ ทศพร มณีศรีขำ (2539: 171 -174)

เทคนิค และเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษารายกรณี (Techniques of Case Study)

ลักษณะ สิริวัฒน์ (2548: 29) ได้กล่าวถึง เทคนิคและเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษารายกรณีไว้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. เทคนิคและเครื่องมือที่ไม่ใช่แบบทดสอบ

สามารถจำแนกตามลักษณะของเทคนิค และเครื่องมือที่ผู้ทำการศึกษารายกรณีใช้กันเป็น ส่วนมาก ได้แก่

- 1.1 การสังเกต
- 1.2 ระเบียบพฤติกรรม
- 1.3 ระเบียบสะสม
- 1.4 การสัมภาษณ์
- 1.5 อัตชีวประวัติ
- 1.6 บันทึกประจำวัน
- 1.7 มาตรฐานประมาณค่า
- 1.8 สังคมมิติ
- 1.9 การเยี่ยมบ้าน
- 1.10 แบบตรวจสอบ
- 1.11 แบบสอบถาม
- 1.12 การตรวจสอบสุขภาพและบันทึกสุขภาพ

2. เทคนิคและเครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบ

สามารถจำแนกตามลักษณะของเทคนิค และเครื่องมือที่ผู้ทำการศึกษารายกรณีใช้ ได้แก่

- 2.1 แบบทดสอบสติปัญญา
- 2.2 แบบทดสอบความถนัด
- 2.3 แบบทดสอบความสนใจหรือแบบสำรวจความสนใจ
- 2.4 แบบทดสอบบุคลิกภาพ
- 2.5 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญหาของบุคคลที่ควรได้รับการศึกษารายกรณี (Problems of Case Study)

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2548: 20-21) ได้กล่าวถึง ปัญหาของบุคคลที่ควรได้รับการศึกษา
รายการนี้ไว้ 6 ประเภท ดังนี้

1. ปัญหาด้านร่างกายและสุขภาพ
2. ปัญหาด้านการศึกษา
3. ปัญหาด้านบุคลิกภาพ
4. ปัญหาด้านอาชีพ
5. ปัญหาทางเศรษฐกิจ
6. ปัญหาทางด้านสังคม

ข้อจำกัดของการศึกษารายกรณี (Constraints of Case Study)

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2548: 29) ได้สรุปข้อจำกัดของการศึกษารายกรณีไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ขึ้นอยู่กับข้อจำกัดของบุคคลที่ทำการศึกษารายกรณีเอง คือ บุคคลที่ทำการศึกษารายกรณีต้องเป็นบุคคลที่มีวุฒิภาวะ อันจะเป็นพื้นฐานที่สามารถช่วยให้การศึกษารายกรณีประสบความสำเร็จ

2. ผู้ทำการศึกษาที่เป็นครู หรือผู้สอน ซึ่งโดยปกติจะมีอคติ และการมีอคตินี้เองที่จะต้องระวังความรู้สึกของการมีอคติให้มากเป็นพิเศษ เพราะโอกาสที่อคติจะปะปนไปในขณะที่ทำการศึกษาข้อมูลเป็นไปได้ง่ายซึ่งอาจไม่รู้ตัว

3. ผู้ทำการศึกษาบางคนอาจขาดความสามารถในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำให้การศึกษาคคลเคลื่อนไปจากข้อเท็จจริงได้ แต่อย่างไรก็ตามหากพึงระมัดระวังเสมอในขณะที่ทำการศึกษาก็จะสามารถช่วยให้ทราบเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างถูกต้องมากกว่าการศึกษานักบุคคลด้วยวิธีอื่น

ประโยชน์ของการศึกษารายกรณี (Advantages of Case Study)

การศึกษารายกรณี เป็นวิธีการที่ใช้ศึกษานักบุคคลแต่ละคน ด้วยกระบวนการต่างๆ ที่ใช้เครื่องมือ กลวิธีที่เป็นระบบและเป็นขั้นตอนตามลำดับ และเทคนิคทางกระบวนหลายชนิด และเป็นการศึกษาอย่างต่อเนื่องในระยะเวลานึงที่ค่อนข้างใช้เวลานานพอสมควร จึงเป็นการศึกษาที่มีประโยชน์อย่างมาก

ทศพร มณีศรีขำ (2539: 183) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษารายกรณีไว้ดังนี้

1. ทำให้ได้ข้อมูลจำนวนมาก และกว้างขวาง จึงช่วยให้รู้จักและเข้าใจนักเรียนละเอียดขึ้น
2. ช่วยให้นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ และวินิจฉัยหาสาเหตุของพฤติกรรมได้มากกว่าวิธีการอื่น

3. ทำให้ผู้ศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องมองเห็นแนวทาง ที่จะให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน

4. ทำให้นักเรียนได้รู้จัก เข้าใจตนเอง สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2548: 29) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษารายกรณีไว้เช่นกัน ดังต่อไปนี้

1. ทำให้ได้กระบวนการให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีคุณภาพ และมีประโยชน์อย่างกว้างขวางในอันที่จะทำให้เกิดการรู้จัก และความเข้าใจในตัวบุคคลอย่างละเอียด

2. ทำให้สามารถเข้าใจและมองเห็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือบุคคลได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

3. ช่วยให้มีการนำข้อมูลที่รวบรวมได้นั้นมาวิเคราะห์และวินิจฉัยหาสาเหตุของพฤติกรรมได้มากกว่าวิธีการอื่นๆ

4. ทำให้ผู้ทำการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างตรงจุด และไม่เสียเวลาในการลองผิดลองถูกในการให้ความช่วยเหลือ เนื่องจากได้ใช้เวลาศึกษาและติดตามผลโดยตรง

5. ทำให้รายกรณีที่ถูกศึกษาเกิดการรับรู้และเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง สามารถปรับตัวได้ดีขึ้น และสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

อีกทั้งการศึกษารายกรณี เป็นการศึกษามีประโยชน์ต่อทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ถูกศึกษา ครู-อาจารย์ โรงเรียน รวมถึงผู้เกี่ยวข้อง เพื่อนำผลของการศึกษามาเป็นแนวทางในการพิจารณาช่วยเหลือ ส่งเสริม พัฒนา และข้อมูลที่ได้จากการศึกษารายกรณียังเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจโดยทั่วไป (ปทุมพร เปี้ยถนอม, 2543: 75)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

Ben Graffam (2005: 957) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ในครอบครัวหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ เด็กผู้ชายฝาแฝดอายุ 13 ปีที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) สำรวจแนวทางที่สมาชิกในครอบครัวพยายามทำความเข้าใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีพัฒนาการช้า 2) ศึกษาวิธีการที่คุณพ่อ คุณแม่ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสอนให้เด็กเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม 3) ศึกษาว่าเด็กฝาแฝดแต่ละคนมีประสบการณ์อย่างไรต่อการถูกผู้อื่นเรียกว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4) ศึกษาว่าความเข้าใจการเจริญเติบโตของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีผลต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์

ซินโดรมอย่างไร ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าสมาชิกในครอบครัวแต่ละคนได้สอนให้เด็กฝาแฝดเกิดความเข้าใจในโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยมีวิธีการสอน คือ สอนจากการใช้พื้นฐานของการแสดงทัศนคติ และการเล่าประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งคุณพ่อคุณแม่ของเด็กฝาแฝดได้สอนให้บุตรชายทั้ง 2 คน เข้าใจโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ตนเองเป็นผ่านมุมมองที่ได้จัดแบ่งเป็นจำพวก นอกจากนี้ผู้ปกครองมีวิธีการในการติดต่อสื่อสารกับบุตรชายทั้ง 2 คนแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กทั้ง 2 คนต้องทำกิจกรรมที่เหมือนกัน เช่น การทำการบ้าน ผู้ปกครองต้องอธิบายพื้นฐานความรู้ที่เด็กฝาแฝดแต่ละคนขาดทักษะให้เหมาะสม นอกจากนี้ความแตกต่างในการเรียนมีผลกระทบต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมด้วย จากการศึกษาพบอีกว่า พื้นฐานการสนับสนุนที่แข็งแกร่ง และความเข้าใจที่ดีของสมาชิกในครอบครัวช่วยให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

Carrie L. Trimarchi (2004: 2655) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับโครงการฝึกฝนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (SSTP: Social Skill Training Program) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อประเมินผลโครงการดังกล่าว เนื่องจากสังเกตเห็นปัญหาว่าผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความผิดปกติทางพัฒนาการ (Pervasive Developmental Disorders : PDD) ซึ่งมีข้อบกพร่องทางด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการแสดงออกด้านพฤติกรรม ดังนั้นบุคคลกลุ่มนี้จึงมักถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว และมักถูกยั่ว หรือล้อเล่นอยู่เสมอ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำให้ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแสดงปัญหาพฤติกรรม อารมณ์ และความรู้สึกรุนแรงได้ ซึ่งผู้วิจัยแนะนำว่าการช่วยเหลือด้านการบำบัดรักษาการเข้าสังคมด้วยการฝึกฝนทักษะทางสังคมที่เหมาะสมจะส่งผลให้เด็กอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

Colleen Clements (2001: 15) ได้ศึกษาชีวิตของชายหนุ่มคนหนึ่งกับน้องของเขาที่ได้รับ การวินิจฉัยว่ามีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีดังนี้ มีสติสัมปชัญญะดี มีความสนใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่ตนสนใจ มีลักษณะการพูดที่ไม่ลงน้ำหนัก พูดมากจนเกินไป พูดเร็วจนเกินไป มีการแยกตัวอยู่ตามลำพัง ไม่เข้าสังคม ชอบอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม ไม่สามารถมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆกับเพื่อนในวัยเดียวกัน และไม่สบตาคน เมื่อย้อนไปศึกษาประวัติ พบว่ากรณีศึกษามีลูกพี่ลูกน้องเป็นเด็กออทิสติก

Donna Maccarella Fondacaro (2001: 527) ได้ศึกษารายกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผิดปกติ และปัญหาในการแสดงออกของผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ตัวอย่างประชากร คือ

เด็กนักเรียนชาย 10 คน และนักเรียนหญิง 2 คน อายุ 8 -13 ปี จากโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนในแถบ South Jersey ที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (เด็กที่มีสติปัญญาในระดับดี แต่มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมที่ไม่ดีนัก) ผู้วิจัยต้องการศึกษารูปแบบการช่วยเหลือทางการศึกษาที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จึงเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ครู และบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนนักเรียนที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และการสังเกตการเรียนของนักเรียนในห้องเรียน ซึ่งจากการศึกษาทำให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่เป็นประโยชน์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการที่ครูสอนนักเรียนแบบกลุ่มเล็กถือเป็นการช่วยเหลือทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด ส่วนการที่ครูที่มีทัศนคติเชิงบวกถือเป็นส่วนสำคัญในการช่วยปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้เป็นผลสำเร็จ นอกจากนี้ผู้วิจัยเสนอว่า ในอนาคตควรมีการศึกษาวีธีการ หรือแนวทางในการแทรกแซงความรู้ทักษะทางสังคมให้ประสบความสำเร็จ

Gohar Gyurjyan (2005: 3708) ผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจการแสดงสีหน้า และการว่าโคลงกลอนของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งเป็นการศึกษาและการสืบสวนความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจข้อมูลที่ไม่ใช่ภาษาพูด และกลไกในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นในสังคมของกลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง คือ ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จำนวน 22 คนและกลุ่มที่สอง คือ กลุ่มควบคุม จำนวน 22 คน ที่มีอายุระหว่าง 7-22 ปี ตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มได้รับการทดสอบ CATS (the Comprehensive Affective Testing System), WASI (the Wechsler Abbreviated Scale of Intelligence) และการวัดความเข้าใจการแสดงสีหน้า และการว่าโคลงกลอน นอกจากนี้ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 44 คน ได้รับการจัดอันดับด้วยการใช้ ASDS : The Asperger Syndrome Diagnostic Scale และ Vineland Adaptive Behavior ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแสดงบทบาทสำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจข้อมูลที่ไม่ใช่ภาษาพูด และมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมลดน้อยลง

Helen Mesaros (2000: 24) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาชีวิตของ Glenn Gould ผู้ชายที่มีพรสวรรค์ทางดนตรี นับเป็นอัจฉริยะบุคคลที่เป็นนักเปียโนที่มีฝีมือยอดเยี่ยมจนเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ถือกำเนิดที่ Toronto ประเทศแคนาดา แต่เขามีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงมีปัญหาทางสังคมโดยมักหลีกเลี่ยงการอยู่กับผู้คน จากการศึกษาชีวิตในวัยเด็กพบว่า Glenn Gould สามารถพูดระดับประโยคได้ก่อนอายุ 1 ขวบ เป็นเด็กที่ร่าเริง รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นเด็กที่มีจินตนาการสูง และมักจะให้ความบันเทิงกับเพื่อน เขาเริ่มเรียนเปียโนตอนอายุ 3 ขวบ เขาชอบแสดงบทบาทต่างๆ เช่น แสดงเป็นผู้ประกาศข่าว หรือ นักเปียโนท่ามกลางแสงไฟบนเวที และเป็นจุดสนใจ

ของผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ แต่ระยะหลังเขามีอาการกลัวความมืด และกลัวการอยู่คนเดียว ซึ่งอาจเกิดจากการฝังใจเรื่องการเจ็บป่วยของคุณแม่ (Florence Greig Gould) พออายุ 6 ขวบ เขาเริ่มรู้สึกวิตกกังวล (Separation Anxiety) อันเกิดจากการถูกปกป้องมากเกินไป และเมื่อ คุณย่าของ Gould เสียชีวิตลง เขาก็มีอาการวิตกกังวลมากยิ่งขึ้น เนื่องจากกลัวที่จะเสียคุณแม่ไปอีกคน Gould เริ่มมีอาการหลีกเลี่ยงตนเองออกจากสังคม (Social Avoidance) ซึ่งช่วงนี้เขาได้ไปฝึกเล่นเปียโนอย่างจริงจังจนประสบความสำเร็จในเวลาต่อมา และช่วงหลังเขามีนิสัยชอบทำกิจกรรมบางอย่างซ้ำๆ (Repetitive Habits) จากรายงานได้อ้างถึงงานเขียนของ Dr. Peter Oswald จิตแพทย์จาก San Francisco ที่เขียนถึงลักษณะอาการของ Glenn Gould เมื่ออายุ 20 ปีว่า เขาเริ่มมีปัญหาในการกลัวการสัมผัสวัตถุบางชนิด จึงส่งผลให้จิตใจไม่สงบ มีการเก็บตัวเองออกจากสังคม ซึ่งเป็นการแยกตนเองให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว และมีการหมกมุ่นอยู่กับตนเองมากขึ้น นอกจากนี้ได้อ้างถึงงานเขียนของ Dr. Timothy Maloney ที่นำเสนองานเขียนของ Gould ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1999 ซึ่งเห็นพ้องกับ Dr. Peter Oswald ที่ว่า Gould มีอาการหลีกเลี่ยงตนเองออกจากสังคม มีขอบเขตในการทำกิจกรรมตามจินตนาการที่จำกัด มีพฤติกรรมการทำซ้ำ และ ไม่มีกฎเกณฑ์ในการทำกิจวัตรประจำวัน ซึ่งที่กล่าวมาคือลักษณะของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อีกทั้งจากผลการวิจัยพบว่าการปฏิบัติตนแบบ Gould นั้นภายนอกเขามีอาการหลีกเลี่ยงการติดต่อกับผู้อื่นในสังคม แต่ในสภาพความเป็นจริงเขามีความพยายามที่จะติดต่อกับผู้อื่น เพราะเขาทำเพื่อต้องการความเข้าใจจากสังคมและสภาพแวดล้อมรอบข้าง และต้องการการยอมรับจากสังคม

Marieke Coussens (2004: 584) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีข้อบกพร่องในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีความสนใจที่จำกัด กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ ผู้ชายอายุ 18-21 ปีที่อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกัน โดยเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 13 คน และกลุ่มที่มีคุณภาพชีวิตต่ำกว่าอีก 12 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลก และการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสนับสนุนทางสังคม ประสิทธิภาพทางการศึกษา กิจกรรมในช่วงเวลาว่าง และจำนวนของเพื่อนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม นอกจากนี้ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีประสบการณ์เชิงบวกน้อยเกี่ยวกับการจ้างงาน การหารายได้ หรือการนัดพบหญิงสาวออกเที่ยว และรับประทานอาหารร่วมกัน

Marilyn Sue Hamilton (2002: 504) เป็นการศึกษารายกรณีเพื่อเปรียบเทียบสัมพันธภาพระหว่างเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในระดับเดียวกัน(เกรด 5) เป็นงานวิจัยเชิง

คุณภาพ มีจุดมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อสำรวจว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความสัมพันธ์อย่างไรกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในระดับเดียวกัน กรณีศึกษา คือ เด็กผู้ชายอายุ 11 ปีที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การสังเกตแล้วจดบันทึกตามกรณี การสัมภาษณ์ การบันทึกแถบวีดิทัศน์ การบันทึกเสียง และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic – mail) กรณีศึกษา และเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้รับการสอนวิชาคณิตศาสตร์ และแนวคิดในการสะกดคำศัพท์โดยการนำเสนอแบบมองเห็นภาพ (Visual Presentation) ในสัปดาห์ที่ 1 ส่วนในสัปดาห์ที่ 2 กรณีศึกษาและเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้รับการสอนด้วยการใช้ภาษาพูดในรูปแบบ Concept Attainment Method ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีทักษะทางภาษาเขียนน้อยกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน และเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเข้าใจภาษาได้ชัดเจนมากขึ้นถ้าเรียนแบบมองเห็นภาพ หรือ การสร้างจินตนาการ

Melissa Ann Hartman (2001: 973) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนร่วมชั้นเรียนของผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และตัวบ่งชี้ปัญหาของพฤติกรรม ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจำนวน 45 คน โดยศึกษาจากรูปแบบห้องเรียน รูปแบบของครู (พื้นฐานการศึกษาทั่วไป และการศึกษาพิเศษ) เพศ ความรู้ของครูที่มีต่ออาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เนื้อหาสาระที่สอน และกลวิธีการสอนแบบเฉพาะเจาะจง ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีอาการบางอย่างที่ผิดปกติคล้ายกัน คือ มีความสนใจที่จำกัด มีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาท่าทาง ขาดทักษะทางสังคม ไม่สามารถแสดงความรู้สึกของตนเอง มีพฤติกรรมการทำซ้ำ มีความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก มีข้อบกพร่องด้านกลไกในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และมีความยากในการติดต่อสื่อสารเพื่อแสดงความต้องการ

Susan Jane Carter (2005: 138) ได้ศึกษาและวิจัยเพื่อเปรียบเทียบกลไกในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และการไม่ตกเป็นเหยื่อระหว่างเด็กและวัยรุ่นที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม กับเด็กและวัยรุ่นที่มีปัญหาในการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ ผู้ที่อยู่ในช่วงวัยเด็ก-วัยรุ่น(อายุ 5-21 ปี) ที่เป็นผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จำนวน 34 คน และผู้ที่เป็นเด็กและวัยรุ่นที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดพฤติกรรมปรับตัว และแบบสอบถามเพื่อถามผู้ปกครองเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การไม่ตกเป็นเหยื่อ และการหลีกเลี่ยง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า (1) ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีกลไกในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในระดับต่ำกว่าผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (2) ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในระดับสูงกว่าผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (3) ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมตกเป็นเหยื่อ และถูกกีดกันออกจากสังคมมากกว่า

ผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้

Sylura Hughes (2001: 9) ได้ทำการศึกษาชีวิตของ Glenn Gould ที่เป็นนักเปียโนชาวแคนาดาเดียนที่มีชื่อเสียง แต่เป็นบุคคลที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยมีลักษณะเด่น คือ มีสติปัญญาดี มีความชำนาญในทักษะแต่ละแขนง และมีความสามารถในการจำอย่างแม่นยำ แต่มีข้อบกพร่องในการเข้าสังคม เนื่องจากมักมีประสบการณ์อันเจ็บปวดจากการเข้าสังคม นอกจากนี้พบว่าผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักประสบปัญหาในการเข้าสังคมกับผู้ร่วมงานในที่ทำงาน เนื่องจากเป็นคนที่มีลักษณะบางอย่างผิดปกติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม” ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยแบบการศึกษารายกรณี ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้
2. การคัดเลือกประชากร/กลุ่มตัวอย่างประชากร
3. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. ขั้นตอนในการจัดเก็บข้อมูล

1. ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้

แบบวิจัย (Research Design) ของการวิจัยครั้งนี้เป็น การวิจัยแบบการศึกษารายกรณี (Case Study Research) ที่มุ่งศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะ และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา โดยใช้การติดตามระยะยาว (Longitudinal Study) เป็นระยะเวลา 2 ปี ในปีแรก (ปีการศึกษา 2548) เป็นการศึกษาในบริบทของการเรียนรู้ภายในชั้นเรียน ส่วนในปีที่สอง (ปีการศึกษา 2549) เป็นการศึกษาในบริบทของการทำกิจกรรม และการแสดงพฤติกรรมภายนอกชั้นเรียน

2. ประชากร/กลุ่มตัวอย่างประชากร

กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กชายคิต (นามสมมุติ) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 -2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม อายุ 10-11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

วิธีการได้มาของกรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้ กรณีที่ศึกษาของการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีลักษณะทางด้านสังคม ภาษา สถิติปัญญา และพฤติกรรมที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยผู้วิจัยตรวจสอบจาก

- 2.1 บันทึกประจำปีของอาจารย์ประจำชั้น ผู้วิจัยศึกษาบันทึกความคิดเห็นของอาจารย์ประจำชั้นในระดับที่ผ่านมา ซึ่งแสดงลักษณะทางด้านสังคม ภาษา สติปัญญา และพฤติกรรมที่บ่งบอกว่านักเรียนเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 2.2 สมุดรายงานผลการเรียนประจำปี ผู้วิจัยศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ และผู้ปกครองจากสมุดรายงานผลการเรียนประจำปีของนักเรียนในระดับที่ผ่านมา ซึ่งแสดงลักษณะทางด้านสังคม ภาษา สติปัญญา และพฤติกรรมที่บ่งบอกว่านักเรียนเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 2.3 การสอบถาม และสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นกรณีศึกษาโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 2.4 การสอบถาม และการปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำ และคำวินิจฉัยจากจิตแพทย์ ว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม รวมถึงการใช้แบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger ' s Syndrome) ของ Garnett และ Attwood ปี ค.ศ.1995 มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินและบ่งชี้ว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมด้วย

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่ากรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย มีจำนวน 1 คน คือ เด็กชายคิด (นามสมมุติ) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 – 2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม อายุ 10 -11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษาที่มีลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

3. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในลักษณะเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3 ประเภท ดังนี้

- 3.1 แบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ (Anecdotal Record) คือ การสังเกต และบันทึกพฤติกรรมตามสภาพการณ์ที่เป็นจริง โดยผู้วิจัยจะไม่ตีความหรือแสดงความคิดเห็นใดๆทั้งสิ้น (สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต, 2549: 64) เพื่อสังเกตลักษณะพฤติกรรมที่กรณีศึกษาแสดงออกโดยทั่วไปตามสภาพจริง และบันทึกแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 3.2 แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์จำนวน 4 ฉบับ ดังนี้
 - 3.2.1 แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีข้อความ จำนวน 15 ข้อคำถาม ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์ บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม และบทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

- 3.2.2 แบบสัมภาษณ์ครู-อาจารย์ ที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีข้อความ จำนวน 15 ข้อคำถาม ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะของครู – อาจารย์ที่ผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน บทบาทในการเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรม บทบาทในการนำแนวทางในการปรับพฤติกรรมไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง และบทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 3.2.3 แบบสัมภาษณ์เพื่อนนักเรียนที่ร่วมเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จำนวน 6 คน เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีข้อความ จำนวน 10 ข้อคำถาม ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทในการช่วยปรับหรือลดพฤติกรรม และบทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน
- 3.2.4 แบบสัมภาษณ์นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีข้อความ จำนวน 15 ข้อคำถาม ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีต่อตนเอง ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาต่างๆ บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมกรรมการแสดงออก และบทบาทในการนำ

ประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

3.3 อัตชีวประวัติ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษา และสร้างแบบเขียนอัตชีวประวัติเพื่อให้ นักเรียนที่มีลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เขียนอัตชีวประวัติของตนเองในด้านความรู้สึกที่มีต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อเพื่อน ต่อน้อง และต่อโรงเรียน ตั้งแต่จำความได้ จนกระทั่งปัจจุบัน และความคาดหวังในอนาคต

4. ขั้นตอนในการจัดเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยใช้กระบวนการศึกษา และการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามวิธีการของการศึกษารายกรณี 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดปัญหา และดำเนินการเตรียมการวิจัย
2. การรวบรวมข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การสรุปผล

4.1 การกำหนดปัญหา และดำเนินการเตรียมการวิจัย

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นเด็กที่ไม่เข้าสังคม หมกมุ่นสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไปจนกระทั่งไม่ใส่ใจผู้รอบข้าง หรือคิดจะสนใจเรียนรู้อะไรที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน มีทักษะทางภาษาที่ดี แต่มักแสดงสีหน้า ท่าทาง อารมณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจตนไม่ได้ มีการเคลื่อนไหวที่แปลกๆ งุ่มง่าม มักไม่เข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ไม่เข้าใจกฎระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องในสังคม แต่มีสติปัญญา และความจำที่ดี จากที่กล่าวมาข้างต้น คือ ลักษณะอาการส่วนหนึ่งของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งเมื่อผู้วิจัยศึกษาและค้นพบว่ากรณีศึกษามีอาการเหมือนเด็กที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งเป็นปัญหาทางด้านสังคม ด้านภาษา ด้านสติปัญญา และด้านพฤติกรรม ผู้วิจัยจึงตระหนักว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นเด็กที่มีสติปัญญาดี และมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี หากได้มีโอกาสฝึกฝนในสิ่งที่เด็กถนัด และสนใจ ก็จะส่งผลให้เด็กกลุ่มนี้มีพัฒนาการที่สูงขึ้น ในทางกลับกันหากผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เช่น บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู – อาจารย์ หรือเพื่อน ไม่สนใจที่จะทำความเข้าใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรม และไม่ส่งเสริมศักยภาพของเด็ก ในอนาคตเด็กกลุ่มนี้ก็อาจจะเป็นบุคคลที่ไม่สามารถปรับตัวให้อยู่กับบุคคลอื่นใน

สังคมได้อย่างมีความสุข และไม่มีโอกาสในการพัฒนาตนเองให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ และไม่สามารถแสดงความสามารถที่แท้จริงของตนให้เป็นที่ประจักษ์

จากปัญหาที่กล่าวมาผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาสำหรับการวิจัยในด้านลักษณะ และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และผู้วิจัยได้ดำเนินการเตรียมการวิจัยดังต่อไปนี้

- 4.1.1 ติดต่อผู้ปกครองของกรณีศึกษาเพื่อปรึกษา และขอข้อมูลที่บ่งบอกว่านักเรียนเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และขออนุญาตดำเนินการวิจัย
- 4.1.2 ติดต่อประสานงานกับโรงเรียนเพื่อขอข้อมูลบันทึกประจำปีของอาจารย์ประจำชั้น (ในระดับที่ผ่านมา) สมุดรายงานผลการเรียนประจำปี (ในระดับที่ผ่านมา) และขอพบจิตแพทย์เพื่อสอบถาม ปรึกษา และขอคำแนะนำ และคำวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
- 4.1.3 ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจากตำรา หนังสือ เอกสารและบทความต่างๆ
- 4.1.4 สร้างเครื่องมือสำหรับใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้
 - 4.1.4.1 แบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ (Anecdotal Record) ผู้วิจัยศึกษาวิธีการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสมกับการสังเกตกรณีศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ (ภายในชั้นเรียน) จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการสังเกตพฤติกรรมการเรียน และการทำกิจกรรมของกรณีศึกษาตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงขณะมีกิจกรรมการเรียนการสอนลงในแบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ จำนวน 4 คาบการเรียน รวม 2 รายวิชา ในเวลา 1 สัปดาห์ และผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ (ภายนอกชั้นเรียน) เพื่อสังเกตการทำกิจกรรมและการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของกรณีศึกษาตามสภาพการณ์ที่เป็นจริง ขณะมีการดำเนินกิจกรรม จำนวน 4 ครั้ง (ครั้งละประมาณ 20 นาที) ในเวลา 1 สัปดาห์ แล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ในด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำคำแนะนำ

ที่ได้มาปรับปรุงเครื่องมือ ก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

4.1.4.2 แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษา และสร้างแบบสัมภาษณ์

แบบรายบุคคลที่เป็นการสัมภาษณ์ที่มีคำถามแน่นอน (Structured Interviews) แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นประกอบด้วยข้อมูล 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คือ ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์ ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในกรอบของการวิจัย ในการสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 4 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ชุดที่ 2 แบบสัมภาษณ์ครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ชุดที่ 3 แบบสัมภาษณ์เพื่อนนักเรียนที่ร่วมเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ชุดที่ 4 แบบสัมภาษณ์นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ทั้ง 4 ชุดไปทดลองสัมภาษณ์ตามลำดับกับ ผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม 1 คน

อาจารย์ที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม 1 คน

นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม 1 คน เพื่อนักเรียนที่ร่วม

เรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม 1 คน และ

บันทึกเสียงเก็บไว้ จากนั้นผู้วิจัยถอดแถบบันทึกเสียงการ

สัมภาษณ์ แล้วนำผลการสัมภาษณ์ทั้ง 4 ชุด ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ

ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความชัดเจน

และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วนำคำแนะนำที่ได้

มาปรับปรุงเครื่องมือ ก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

4.1.4.3 อัตชีวประวัติ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษา และสร้างแบบอัตชีวประวัติ

เพื่อให้ให้กรณีศึกษาที่มีลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

เขียนอัตชีวประวัติของตนเอง ผู้วิจัยนำแบบเขียนอัตชีวประวัติไปให้

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้อง และ

ความชัดเจนของภาษาที่ใช้ ก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

4.2 การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

4.2.1 การสังเกต

ในปีแรก (ปีการศึกษา 2548) เป็นการศึกษาในบริบทของการเรียนรู้ภายในชั้นเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตพฤติกรรมกรณีศึกษาโดยใช้แบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ (Anecdotal Record) สังเกต และบันทึกพฤติกรรมของกรณีศึกษาตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงในระหว่างชั่วโมงเรียน จำนวน 20 คาบการเรียน 10 รายวิชา รายวิชาละ 2 ครั้ง (วิชาต่างๆ ได้แก่ วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา ศิลปะศึกษา พลศึกษา ดนตรีและนาฏศิลป์ คอมพิวเตอร์ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาลูกเสือ หรือวิชาเลือกเสรี) ระยะเวลาในการสังเกตเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เวลารวม 3 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2549 ถึง 4 มีนาคม 2549

ส่วนในปีที่สอง (ปีการศึกษา 2549) เป็นการศึกษาในบริบทของการทำกิจกรรม และการแสดงพฤติกรรมภายนอกชั้นเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตพฤติกรรมกรณีศึกษาโดยใช้แบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบเหตุการณ์ (Anecdotal Record) สังเกต และบันทึกพฤติกรรมของกรณีศึกษาตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงในช่วงนอกเวลาเรียน ระยะเวลาในการสังเกตเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ตลอดปีการศึกษา 2549

4.2.2 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็น

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อาจารย์ที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และเพื่อนนักเรียนที่ร่วมเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยมีระยะเวลาในการสัมภาษณ์เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2549 ถึง 7 เมษายน 2549 เวลา รวม 5 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ และบันทึกเสียงเก็บไว้ จากนั้นดำเนินการถอดแบบบันทึกเสียงการสัมภาษณ์ และตรวจสอบข้อมูลที่ได้

4.2.3 อัดชีวประวัติ ผู้วิจัยให้กรณีศึกษาที่มีลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์

ซินโดรม เขียนอัตชีวประวัติของตนเองในด้านความรู้สึกที่มีต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อเพื่อน ต่อน้อง และต่อโรงเรียน ตั้งแต่จำความได้ จนกระทั่ง

ปัจจุบัน และความคาดหวังในอนาคต โดยผู้วิจัยดำเนินการให้กรณีศึกษา เขียนอัตชีวประวัติซ้ำ 2 ครั้ง ครั้งแรกวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 ครั้งที่ 2 วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2549 โดยเว้นระยะเวลาในการเขียนอัตชีวประวัติครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ทั้งนี้เพื่อความเที่ยงของข้อมูลที่ได้

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และแผนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษารายกรณีครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยละเอียดในทุกขั้นตอน นำข้อมูลจากการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษา การถอดเทปบันทึกเสียงจากการสัมภาษณ์ และการเขียนอัตชีวประวัติ มาวิเคราะห์เพื่อสรุปลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

4.4 การสรุปผล

ผู้วิจัยสรุปผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลออกมาเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

- 1) ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
- 2) แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายประถม” ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากข้อมูลของ กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 1 คน ที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึง ปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 - 2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม อายุ 10 - 11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษาที่มีลักษณะที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และผู้วิจัยเสนอ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรมระดับประถมศึกษา

1. ข้อมูลส่วนตัวของกรณีศึกษา
2. ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

ตอนที่ 2 แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับ ประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

1. กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
2. กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
3. กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรม
4. กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ในการศึกษารายกรณีครั้งนี้ ผู้วิจัยขอใช้คำว่า “เด็กชายคิด” (นามสมมุติ) “นักเรียน” หรือ “กรณีศึกษา” เพื่อเรียกแทนกรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 - 2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม อายุ 10 - 11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ที่มีลักษณะที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาในเรื่องลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรมระดับประถมศึกษา

ผู้วิจัยได้ศึกษากรณีศึกษาที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของกรณีศึกษาที่ได้จากการรวบรวมข้อมูล

1.1 ประวัติส่วนตัว และประวัติครอบครัว

ผลการศึกษาพบว่าเด็กชายคิดเป็นเด็กที่มีสติปัญญาดี มีการเจริญเติบโตที่เหมาะสมกับวัย เกิดเดือน กันยายน พ.ศ.2538 เกิดที่โรงพยาบาลในจังหวัดกรุงเทพมหานคร มีรูปร่างสมส่วนตามมาตรฐาน มีน้ำหนัก 47 กิโลกรัม และมีส่วนสูง 155 เซนติเมตร เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ในช่วงทำการวิจัยกรณีศึกษาเรียนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2548 – 2549 มีอายุ 10 - 11 ปี

ส่วนเรื่องความสัมพันธ์ของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว กรณีศึกษาดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น มีสมาชิกทั้งหมด 4 คน อันประกอบด้วยคุณพ่อ คุณแม่ น้องสาว 1 คน และกรณีศึกษาที่เป็นบุตรชายคนเดียวของครอบครัว บิดาประกอบอาชีพเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย(อาจารย์) ส่วนมารดาเป็นพนักงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

1.2 ประวัติด้านการเลี้ยงดู ประวัติการพบจิตแพทย์ และประวัติด้านสุขภาพ

1.2.1 ประวัติด้านการเลี้ยงดู และประวัติการพบจิตแพทย์ของกรณีศึกษา ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งปัจจุบัน

ช่วงแรกเกิด

เด็กชายคิดเป็นบุตรชายคนแรกของครอบครัว คุณพ่อ และคุณแม่จึงให้ความดูแล และเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดตลอดเวลาในช่วงคุณแม่ลาคลอด 3 เดือน จากนั้นผู้ปกครองได้ให้พี่เลี้ยงเป็นผู้ดูแลในช่วงกลางวันร่วมกับคุณย่าของนักเรียน ส่วนในช่วงกลางคืน คุณพ่อและคุณแม่ดูแลเด็กชายคิดด้วยตนเอง กรณีศึกษามีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ

ช่วง 1 ขวบ 9 เดือน เป็นต้นไป

เด็กชายคิดมีสุขภาพแข็งแรงตามวัย แต่ผู้ปกครองพบว่า เด็กชายคิดเริ่มมีปัญหาเรื่องการพูด ระยะแรกนักเรียนรู้จักคำศัพท์ประมาณ 50 คำเท่านั้น นักเรียนไม่สามารถใช้คำพูดที่ถูกต้องในการสื่อสารได้ และเริ่มเป็นเด็กที่มีอารมณ์รุนแรง

ช่วง 2 ขวบ ถึง 3 ขวบ

เนื่องจากผู้ปกครองต้องไปทำงาน จึงฝากกรณีศึกษาไว้กับเจ้าหน้าที่ในสถานรับเลี้ยงเด็กเล็กของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ตั้งแต่ช่วงเวลา 7:00 – 17:00 น. ของทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์

เมื่อนักเรียนอายุ 2 ขวบ 6 เดือน นักเรียนไม่สามารถสื่อสารด้วยคำพูดได้เป็นประโยคตามเกณฑ์ที่เด็กในวัยเดียวกันพูดได้ ดังนั้นผู้ปกครองจึงพาเด็กชายคิดไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ซึ่งแพทย์วินิจฉัยว่านักเรียนมีพัฒนาการช้าในหลายๆด้าน จากนั้นผู้ปกครองพานักเรียนไปปรึกษาจิตแพทย์ที่โรงพยาบาลยุวประสาท ผลจากการปรึกษาครั้งนั้นจิตแพทย์วินิจฉัยว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กออทิสติก (an Autistic Child) จากนั้นผู้ปกครองพาเด็กชายคิดไปที่ศูนย์การแพทย์นวัตกรรมทำวจีบำบัด เพื่อบำบัดทางภาษา การพูด และพฤติกรรม นักเรียนได้ฝึกเป็นประจำสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ติดต่อกันเป็นเวลา 8 เดือน นักเรียนมีความก้าวหน้าทางพัฒนาการพูดที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ช่วง 3 ขวบ ถึง 5 ขวบ

ช่วงอายุ 3 ขวบ เด็กชายคิดเริ่มเข้าเรียนระดับอนุบาลที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม เป็นช่วงวัยที่กรณีศึกษากำลังฝึกพูด และสามารถพูดได้ชัดเจนมากขึ้น แม้ว่านักเรียนพูดคำบางคำไม่ชัดเจน ระยะนี้จิตแพทย์วินิจฉัยว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (an Asperger Syndrome Child)

ช่วงอนุบาล 3

ผู้ปกครองยังคงพาเด็กชายคิดไปพบจิตแพทย์ เพื่อติดตามผลพัฒนาการ

ช่วง ป.1 – ป.5

ผู้ปกครองดูแลเด็กชายคิดเองเป็นส่วนมาก และมีพาไปที่ศูนย์การแพทย์นวัตกรรมเพื่อทำพฤติกรรมบำบัดบ้าง เพื่อให้ได้ฝึกทักษะการพูด

1.2.2 ประวัติด้านสุขภาพ

ก. สุขภาพทางกาย

ช่วงอายุ 0 – 5.5 ขวบ

เด็กชายคิดมีสุขภาพแข็งแรง มีน้ำหนักและส่วนสูงตามเกณฑ์ตอนเด็กๆ นักเรียนเป็นเด็กที่เลี้ยงง่าย นอนเป็นเวลา แต่ก็ร้องให้อยู่บ่อยๆ และเป็นหวัดบ่อยโดยเฉพาะในช่วงอายุ 2-3 ขวบ

ช่วงอายุ 5.5 -11 ขวบ

เด็กชายคิดมีสุขภาพแข็งแรงปกติดี

ข. สุขภาพทางใจ

เด็กชายคิดมีสุขภาพจิตที่ปกติ แต่มักเป็นคนที่มีโลกส่วนตัวสูง จึงชอบอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ เมื่อนักเรียนต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ผิดปกติ หรือเหตุการณ์ที่นักเรียนไม่พร้อมที่จะตั้งรับ นักเรียนจะไม่สามารถควบคุมสติ และอารมณ์ของตนเองได้ดีเหมือน

เด็กปกติทั่วไป

1.3 ประวัติด้านการศึกษา

1.3.1 ประวัติการเรียนโดยรวมตั้งแต่ ป.1 – ป.6

(แสดงผลการเรียนในลักษณะตารางที่ภาคผนวก ก
ซึ่งมีแหล่งที่มา คือ สมุดรายงานผลการพัฒนาผู้เรียน)

1.3.2 ผลการเรียนโดยรวมในระดับประถมศึกษา

ก. ผลการเรียนโดยรวมตั้งแต่ ป.1 – ป.6

เกรดเฉลี่ยประจำปีในระดับป.1 = 2.21

เกรดเฉลี่ยประจำปีในระดับป.2 = 2.69

เกรดเฉลี่ยประจำปีในระดับป.3 = 3.49

เกรดเฉลี่ยประจำปีในระดับป.4 = 3.40

เกรดเฉลี่ยประจำปีในระดับป.5 = 3.27

เกรดเฉลี่ยประจำปีในระดับป.6 = 3.16

ข. ผลการทดสอบจากแบบทดสอบระดับชาติ (NT: National Test) ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6

วิชาภาษาไทย	ได้	15	คะแนน
วิชาคณิตศาสตร์	ได้	18	คะแนน
วิชาวิทยาศาสตร์	ได้	22	คะแนน
วิชาภาษาอังกฤษ	ได้	34	คะแนน

หมายเหตุ : ทุกวิชาได้คะแนนเต็มเท่ากับ 40 คะแนน

(แหล่งที่มา คือ สมุดรายงานผลการพัฒนาผู้เรียนรายบุคคล)

1.3.3 ความสามารถในการสื่อสารด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง

ช่วง ป. 1 – ป. 2

นักเรียนมีทักษะการฟังที่ไม่ค่อยดี มักไม่ตั้งใจฟัง หรือเมื่อฟังแล้ว

มักจำรายละเอียดได้ไม่หมด

ช่วง ป. 3 – ป. 4

นักเรียนมีทักษะการฟังที่ดีขึ้นเรื่อยๆ

ช่วง ป. 5
 นักเรียนมีทักษะในการฟังที่ดีขึ้น มีสมาธิมากขึ้น สามารถจดทบทวนฟัง
 ได้นานขึ้น

ความสามารถในการใช้ทักษะการพูด

ช่วงอนุบาล 1-2

นักเรียนสามารถพูดได้ค่อนข้างช้ากว่าเด็กปกติ

ช่วงอนุบาล 3

นักเรียนสามารถพูดได้ตอบกับบางคนได้ดี เช่น “ พ่อทำอะไร ”
 หรือ “ ทำไมถึงเปิดแอร์ ” หลายครั้งนักเรียนมักใช้ภาษาแปลกๆ ในการสื่อสาร และมีการใช้ภาษาที่มี
 ลักษณะเป็นภาษาของผู้ใหญ่

ความสามารถในการใช้ทักษะการอ่าน

นักเรียนไม่มีปัญหาด้านการอ่าน สามารถอ่านได้เร็ว และอ่าน
 จับใจความได้ดี นักเรียนชอบอ่านหนังสือที่มีลักษณะเป็นตัวการ์ตูน นักเรียนจะอ่านหนังสือในเรื่องที่
 สนใจเท่านั้น และต้องเป็นหนังสือที่มีภาพดึงดูดใจ ผู้ปกครองแนะนำว่า เด็กต้องได้รับการฝึกฝนก่อน
 จึงเกิดความมั่นใจในการอ่าน

ความสามารถในการใช้ทักษะการเขียน

นักเรียนมีกล้ามเนื้อมัดเล็ก – มัดใหญ่ที่ไม่ดี นักเรียนจึงเขียนลาย
 มือไม่สวย

1.4 ความถนัด และความสามารถพิเศษ

1.4.1 ความถนัด

วิชาที่นักเรียนสามารถเรียนได้ดี คือ วิชาภาษาอังกฤษ
 และวิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนวิชาที่นักเรียนไม่ถนัด คือ วิชาพลศึกษา วิชาลูกเสือ และวิชาสุขศึกษา

1.4.2 ความสามารถพิเศษ

1.4.2.1 การเล่นเกม

นักเรียนมีความสนใจในการเล่นเกม สามารถเล่นเกม
 เกมได้ดี และเมื่อได้ฝึกฝนบ่อยครั้งก็ทำให้นักเรียนมีสมาธิดีขึ้น

1.4.2.2 การใช้คอมพิวเตอร์

นักเรียนมีทักษะทางคอมพิวเตอร์ในระดับดี
 และชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์อย่างมาก แต่พอนักเรียนเล่นเกมมากๆ ทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน
 เล่นแล้วติด ทำให้มีจิตใจหมกมุ่นอยู่กับการเล่นคอมพิวเตอร์ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา
 เช่น ทำการบ้านไม่เสร็จ หรือ ทะเลาะกับเพื่อน

1.4.2.3 การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

นักเรียนมีทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสารดีมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการฟัง และการพูด

2. ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

(Characteristics of an Asperger Syndrome Child at the Elementary Education Level)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล และจากการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป

จากบทความใน website หลายแหล่ง ดังเช่น <http://www.asperger.asn.au>;

<http://www.aspergernyc.com>; <http://www.asperger.net>; <http://www.asperger.org>;

<http://www.faaas.org>; <http://www.info.med.yale.edu/chldstdy/autism>

และจากบทความของ งามตา พัวศิริรักษ์ (2544) และชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร (2545)

ผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามีลักษณะที่เหมือน และแตกต่างกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป ดังนี้

2.1 ลักษณะของทักษะด้านสังคม (Social Impairments Skills)

2.1.1 การไม่เข้าสังคม

ตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งปัจจุบันกรณีศึกษามีความบกพร่องในการเข้าสังคม กรณีศึกษามักชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวมากกว่าการนำตัวเองเข้าสู่สังคม ทั้งๆที่ในใจลึกๆนักเรียนต้องการมีเพื่อน เช่น เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนๆร่วมชั้นเรียนกำลังเล่นเกมคอมพิวเตอร์อย่างสนุกสนาน นักเรียนต้องการเข้าไปร่วมเล่นกับเพื่อนด้วย แต่นักเรียนไม่รู้วิธีการที่จะพูดอย่างถูกต้องเพื่อขอเพื่อนเล่นด้วย แต่กลับเข้าไปแย่งเก้าอี้ของเพื่อนแทน จึงส่งผลให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่างกัน และเกิดการทะเลาะกันบ้าง การขาดทักษะการเข้าสังคมนี้เป็นสาเหตุสำคัญ ที่ทำให้กรณีศึกษาหลีกเลี่ยงการเผชิญปัญหา และหลีกเลี่ยงความผิดหวังด้วยการอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งการที่กรณีศึกษามีโลกส่วนตัวสูงนั้นเกิดจากอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่พบว่า แม้ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความต้องการเข้าหาหรือมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง แต่เด็กมักไม่ทราบวิธีการในการปฏิบัติตัวที่ถูกต้อง ไม่ทราบวิธีการในการสื่อสารกับผู้อื่นให้ราบรื่น ไม่ทราบวิธีการพูดหรือการแสดงความคิดเห็นของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ และไม่สามารถแสดงออกให้คนอื่นเข้าใจความรู้สึกตนเอง ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงมักประสบปัญหาในการแสดงความรู้สึกของตนเอง ประสบปัญหาในการสบตากับคู่สนทนา และมักพบกับความผิดหวังในการสื่อสารอยู่บ่อยครั้ง จึงส่งผลให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมชอบอยู่คนเดียว

รวมถึงในหลายครั้งคนรอบข้างมักพบว่ากรณีศึกษามีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งลักษณะนี้เกิดขึ้นกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างเป็นประจำ ส่วนใหญ่แล้วการที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาร่องการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนอยู่เสมอ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่น เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้มักเป็นกลุ่มเป้าหมายในการถูกข่มขู่หรือรังแกจากเพื่อนๆที่โรงเรียน เพราะเด็กกลุ่มนี้มีปัญหาทางพฤติกรรมในลักษณะ idiosyncratic จึงส่งผลให้เด็กมีความสามารถในการตอบสนองทางสังคมระดับต่ำกว่าเด็กปกติ และเมื่อถูกเพื่อนแกล้งเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีพฤติกรรมการร้องไห้ หรือโวยวาย ซึ่งจะทำให้เป็นที่สนใจของเพื่อนที่มาแกล้ง

2.1.2 การสร้างโลกในจินตนาการ

กรณีศึกษาชอบพูดเพิ่มพำอยู่กับตนเองด้วยภาษาที่ตนเองคิดขึ้นมา ซึ่งอาการนี้อาจเกิดจากอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีการสร้างเพื่อนสมมุติในจินตนาการขึ้นมาเพื่อปกป้องตนเองจากความผิดหวังในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง

2.1.3 การไม่เปิดโลกทัศน์

กรณีศึกษาที่มีความสนใจที่เฉพาะเจาะจง นักเรียนสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนได้ดีเฉพาะเรื่องที่น่าสนใจเท่านั้น จึงมักมีปัญหาทางด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งทำให้เด็กไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ และนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

2.2 ลักษณะของทักษะด้านภาษา (Speech and Language Peculiarities)

กรณีศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดเริ่มจากการเปล่งเสียง การพูดคำเดียว การพูดเป็นกลุ่มคำ และการพูดเป็นประโยค โดยรวมถือว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านภาษาอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

พัฒนาการด้านการพูดของกรณีศึกษา มีดังนี้

ช่วงวัยเด็กก่อนเข้าเรียนในระดับอนุบาล

นักเรียนเริ่มพูดคำแรกเมื่ออายุ 1ปี 6 เดือน ซึ่งค่อนข้างช้ากว่าเด็กในวัยเดียวกัน

ช่วงวัยอนุบาล

นักเรียนสามารถพูดคำสั้นๆ ในการสื่อสารในสิ่งที่ต้องการ แต่นักเรียนมักไม่นำเรื่องราวจากโรงเรียนมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง ตอนนักเรียนยังเล็กอยู่ นักเรียนพูดแล้วถ้าเป็นคนไม่ใกล้ชิดมักไม่เข้าใจ แต่พอโตขึ้นนักเรียนพูดได้เข้าใจมากขึ้น สามารถพูดประโยคง่ายๆ ที่ไม่ซับซ้อน แต่ไม่ค่อยจะสนทนาโต้ตอบ ช่วงอายุ 4 ขวบ นักเรียนสามารถใช้ประโยคคำถาม เช่น "อะไร" แต่กับเรื่องที่ตนเองรู้คำตอบ เหมือนเป็นการถามเพื่อทดสอบผู้ฟัง พอช่วงอายุ 5 ขวบ นักเรียนสามารถใช้ประโยคคำถาม เช่น "อะไร ที่ไหน ยังไง หรือ ทำไม" เมื่อต้องการคำตอบจริงๆ

ช่วง ป. 3-4

เมื่อโตขึ้นนักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบได้กับบุคคลที่คุ้นเคย นักเรียนชอบพูดเล่าเรื่อง โดยมักจะเล่าเรื่องเหตุการณ์ต่างๆ ในโรงเรียน

ช่วง ป. 5-6

นักเรียนสามารถพูดเป็นเรื่องได้ โดยเล่าจากเรื่องที่ได้อ่าน เรื่องที่ได้ยิน หรือสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่ นักเรียนสามารถจินตนาการเรื่องราวได้ดี เช่น ตั้งชื่อตัวละครใหม่ นักเรียนชอบเล่าเรื่องจากการ์ตูนที่ได้อ่านให้ผู้ปกครองฟัง และมักเล่าเรื่องเดิมซ้ำๆ ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับลักษณะของแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีทักษะการใช้ภาษาในระดับที่ดี เริ่มพูดได้ตามวัย สามารถเล่าเรื่องที่ตัวเองสนใจ หรือมีความรู้มากๆ ได้ และบอกความต้องการของตัวเองได้ รวมถึงมีความสามารถด้านการอ่านที่ดีด้วย

พัฒนาการด้านภาษาของกรณีศึกษา พบว่ากรณีศึกษามีข้อบกพร่องทางภาษาบางประการ ดังนี้

การสนทนาที่ไม่ตรงประเด็น และไม่ตรงหัวข้อที่กำลังสนทนาอยู่

กรณีศึกษามักพูดอยู่ฝ่ายเดียวในเรื่องที่ตนต้องการพูด พูดเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจ และพูดในสิ่งที่กำลังคิดอยู่ขณะนั้นออกมาให้ได้ยิน แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ควรพูด โดยไม่สนใจว่าผู้ฟังจะสนใจหรือไม่ กรณีศึกษามักไม่ทราบวิธีการในการแสดงความคิดหรือความรู้สึกของตนให้บุคคลภายนอกรับทราบ จึงพูดจาอ้อมไปมาจนดูเหมือนพูดคนละเรื่องกับคู่สนทนา ซึ่งไม่ตรงกับหัวข้อที่กำลังสนทนาอยู่ การใช้ภาษาในการสื่อสารลักษณะนี้เป็นส่วนหนึ่งของอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ความสับสนในการตีความหมายทางภาษา

กรณีศึกษามักไม่เข้าใจคำพูดที่มีความหมายกำกวม หรือประโยคที่ตีความหมายได้หลายทาง ทำให้บางครั้งการสื่อสารประสบความล้มเหลวอันเกิดจากอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

การพูดไม่สรุปความ

กรณีศึกษามักพูดหรือเล่าเรื่องราวไปเรื่อยๆ โดยไม่สรุปความ และไม่สนใจหรือคำนึงถึงความรู้สึกของคู่สนทนา หรือผู้ฟัง ทำให้หลายครั้งผู้ฟังไม่อยากสนทนาด้วย ซึ่งตรงกับลักษณะของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

การใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นภาษาที่มีรูปแบบอย่างเป็นทางการ

บางครั้งกรณีศึกษาสื่อสารโดยใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน ซึ่งที่เป็นเช่นนี้เกิดจากลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่เมื่ออายุ 5 ขวบขึ้นไป โดยทั่วไปแล้วเด็กจะมีการใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นภาษาที่มีรูปแบบอย่างเป็นทางการ และมีโครงสร้างประโยคที่ดีกว่า หรือซับซ้อนกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน โดยเด็กอาจจำมาจากตำราในมหาวิทยาลัย หรือ สื่อต่างๆ เพื่อมาสื่อสารในเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจ

การสร้างคำเฉพาะ และการสร้างคำใหม่

นอกจากนี้ในหลายครั้งคนรอบข้างมักได้ยินกรณีศึกษาพูดภาษาแปลกๆ ที่เมื่อฟังแล้วผู้อื่นมักจะเข้าใจความหมาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมชอบคิดคำใหม่ๆ หรือ ภาษาใหม่ๆ มาสื่อสาร แต่กรณีศึกษาไม่ค่อยสร้างคำเฉพาะที่เด่นชัด มีแต่เพียงส่งเสียงแปลกๆ ที่ไม่มีความหมาย

การพูดที่มีความผิดปกติของจังหวะและโทนเสียงในการพูด

ส่วนใหญ่กรณีศึกษาจะสื่อสารได้เหมือนเด็กปกติ มีความเร็วและน้ำเสียงในการพูดปกติที่ไม่แตกต่างกับคนอื่นมากนัก ซึ่งผลที่ได้จะแตกต่างกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไปที่มีความผิดปกติของจังหวะและโทนเสียงในการพูด แม้โทนเสียงของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะไม่แข็ง และราบเรียบแบบในเด็กออทิสติกก็ตาม แต่ก็มีช่วงการใช้น้ำเสียงที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงอยู่ในช่วงจำกัด และมีความเร็วในการพูดที่อาจผิดปกติบ้าง โดยมากจะเป็นการพูดที่เร็วเร็วจนเกินไป พูดไม่เว้นช่องไฟ พูดติดกันไปตลอด ไม่สามารถควบคุมความดังของเสียง หรือใช้น้ำเสียงที่ไม่เหมาะกับสถานการณ์

การไม่สามารถสื่ออารมณ์ทางใบหน้า หรือเข้าใจภาษากาย

กรณีศึกษาไม่ค่อยมีปัญหาการตีความหมายของภาษาท่าทางเหมือนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไปที่มักไม่เข้าใจภาษาที่ไม่ใช่ภาษาพูด

2.3 ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา (Intelligent Skills)

จากประวัติด้านการศึกษาในระดับประถมศึกษาของกรณีศึกษาตามที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีสติปัญญาในระดับดี และในหลายวิชานักเรียนมีความสามารถทางปัญญาในระดับที่ดีมาก โดยดูจากผลการเรียนที่นักเรียนได้เกรด 4 เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเพราะเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีเชาวน์ปัญญา (IQ) ระดับปกติจนถึงเกณฑ์ดีเลิศ

นอกจากนี้กรณีศึกษาสามารถเรียนหนังสือได้ดีมากขึ้นกว่านี้ ถ้าสามารถควบคุมตนเองให้มีสมาธิในการเรียนอย่างต่อเนื่อง กรณีศึกษามีความสามารถทางด้านการอ่านที่ใกล้เคียงกับเด็กปกติ มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ดีมาก มีทักษะทางดนตรี (เปียโน) ในระดับก้าวหน้า และมีความจำที่แม่นยำดีมาก ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป แต่กรณีศึกษาไม่มีความสามารถทางคณิตศาสตร์ในระดับที่ดีเหมือนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป

2.4 ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ (Other Behaviors) มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านการเคลื่อนไหว

กรณีศึกษามีปัญหาด้านกล้ามเนื้อมัดเล็ก – มัดใหญ่เหมือน

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหลายคน กรณีศึกษาจึงมีการทรงตัวที่ไม่ดี อีกทั้งขาดความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ นักเรียนจึงขำหรืออับอายได้ไม่ดี ไม่กล้ากระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง หรือกระโดดเชือก และกลัวความสูงอย่างมาก ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการควบคุมกล้ามเนื้อ (motor skills) ที่ไม่ดีนักเมื่อเทียบกับเด็กปกติในวัยเดียวกัน แต่นักเรียนไม่แสดงอาการงุ่มง่าม เชื่องช้า หรือแก้งก้างเหมือนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป

ด้านประสาทสัมผัส

กรณีศึกษามีปัญหาอย่างมากในเรื่องการรับประทานอาหาร โดยนักเรียนจะเลือกรับประทานอาหารที่ตนคุ้นเคยเท่านั้น ไม่กล้าเปิดใจลิ้มลองอาหารประเภทใหม่ๆ และนักเรียนมีมารยาทบนโต๊ะอาหารที่ไม่ดีนัก รวมถึงนักเรียนไม่สามารถทนกับเสียงที่ดัง กลิ่นที่แรง หรือการต้องสัมผัสวัตถุบางสิ่งได้ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม สาเหตุนี้อาจเกิดจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาในเรื่องการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่ง จาก 5 ด้าน ได้แก่ การได้ยิน การเห็น การรับรส การดมกลิ่น และการสัมผัส

ด้านความสนใจที่มากเกินไปปกติ และชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ

กรณีศึกษาชอบทำอะไรซ้ำๆ ชอบพูดซ้ำๆ และ ชอบตั้งคำถามซ้ำๆ เช่น นักเรียนชอบเขย่าเท้าดูเครื่องซักผ้าที่กำลังหมุน ชอบนับเลขสองหลักซ้ำไปซ้ำมาพร้อมทั้งทำนิ้วประกอบตัวเลขที่กำลังนับ ชอบเลียนแบบพิธีกรโดยตั้งคำถามพร้อมตัวเลือกตอบ หรือชอบเลียนแบบตัวการ์ตูนทางโทรทัศน์ หัวข้อที่นักเรียนสนใจจะจำกัดอยู่เพียงวงแคบๆ ไม่หลากหลาย หรือไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมในเวลานั้นๆ นักเรียนมีความสนใจที่เฉพาะเจาะจง เช่น นักเรียนมักอ่านหนังสือการ์ตูนเล่มเดิมตลอดปี ซึ่งลักษณะนี้เป็นอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีความเข้าใจในเรื่องที่ตนเองสนใจอย่างลึกซึ้ง บ่อยครั้งที่จะมีความอดทนน้อยต่อสิ่งทีนอกเหนือความสนใจ

ด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก

กรณีศึกษามักมีการวางแผนสิ่งที่จะทำไว้ในใจ และจะจดจ่อที่จะทำตามที่คิดไว้เท่านั้น เมื่อนักเรียนคิดว่าจะทำอะไรแล้วต้องทำให้ได้ จะขาดการยืดหยุ่นทางความคิด และคิดพลิกแพลงไม่เป็น โดยไม่เปิดใจยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งจะส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง เช่น เมื่ออาจารย์สั่งให้นักเรียนทำการบ้าน 10 ข้อ นักเรียนต้องการทำแค่ 5 ข้อ ส่วนข้อที่เหลือนักเรียนจะไม่ทำ ถ้ารู้สึกว่าจะไม่ยอมทำ ซึ่งลักษณะนี้เป็นอาการของผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ชอบความเป็นระเบียบ และชอบทำตามกฎเกณฑ์ จะคิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเด็กคิดจะทำอะไรต้องทำให้ได้ เมื่อทำไม่ได้จะเกิดความไม่พอใจ บางครั้งอาจทำร้ายผู้อื่นได้

พัฒนาการทางอารมณ์และด้านสมาธิ

กรณีศึกษามีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย มีอารมณ์ไม่มั่นคง นักเรียนจะแสดงอาการฉุนเฉียว หรือหงุดหงิดมาก หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด หรือคาดหวังไว้ ซึ่งลักษณะนี้เป็นอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ที่ส่งผลให้มีสมาธิในการเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถนั่งนิ่งๆ ในระยะเวลาที่ยาวนานได้ ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักเดินไปเดินมาในระหว่างเรียน และบางครั้งชอบทำของเสียหยา

ตอนที่ 2 แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

เนื่องจากกรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Asperger Syndrome Child) แม้ว่านักเรียนมีสติปัญญาในเกณฑ์ที่ดี มีความจำที่ดี และมีทักษะทางภาษาที่ดี แต่นักเรียนมีลักษณะหลายประการที่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป เช่น ทางด้านสังคมนักเรียนมักไม่เข้าสังคม หรือ ทางด้านพฤติกรรมนักเรียนชอบหมกมุ่นสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากผิดปกติ มักไม่เข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ไม่เข้าใจกฎ ระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องในสังคม ดังนั้นหากผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนได้พยายามทำความเข้าใจลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม แล้วหาวิธีการในการแนะนำเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ จะช่วยให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมากก็คือ ผู้ปกครอง ครู - อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน และตัวนักเรียน เด็กกลุ่มนี้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ หากได้รับความรักและการช่วยเหลืออย่างถูกวิธี

จากการศึกษารายกรณีในช่วงระยะเวลาหนึ่ง(2 ปีการศึกษา) ผู้วิจัยพบว่า มีแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี 4 แนวทางหลัก ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 1.1 บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป
 - 1.2 บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ
 - 1.3 บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์
 - 1.4 บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน
 - 1.5 บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์
 - 1.6 บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม
 - 1.7 บทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

2. กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 2.1 ลักษณะของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 2.2 บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 2.3 บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน
 - 2.4 บทบาทในการเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
 - 2.5 บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
3. กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 3.1 บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม
 - 3.2 บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน
4. กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 4.1 ความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 4.2 ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาต่างๆ
 - 4.3 บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน
 - 4.4 บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนๆในชั้นเรียน
 - 4.5 บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา
 - 4.6 บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออก
 - 4.7 บทบาทในการนำประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ในด้านต่างๆ

1. กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

1.1 บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป

บิดา มารดาของกรณีศึกษาเลี้ยงดูกรณีศึกษาในรูปแบบปกติเหมือนเด็กทั่วไป ถ้านักเรียนมีปัญหาผู้ปกครองก็พยายามหาทางแก้ไขปัญหานั้นๆอย่างเต็มที่ที่สุด เมื่อผู้ปกครองสังเกตอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นกับกรณีศึกษาก็รีบพานักเรียนไปพบจิตแพทย์เพื่อรักษาอาการโดยทันที ผู้ปกครองได้ศึกษา เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เพื่อที่จะเลือกใช้วิธีการสอนเฉพาะทาง และคำแนะนำที่เหมาะสมกับกรณีศึกษาในแต่ละสถานการณ์

1.2 บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ

1.2.1 การพัฒนาทางด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว

ผู้ปกครองพบว่า“เด็กชายคิด” มีปัญหาเรื่องการทำงานของกล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่ที่ไม่ปกติทำให้มีผลต่อการเคลื่อนไหวต่างๆ เช่น มีพัฒนาการในการเคลื่อนไหวช้า มีการเคลื่อนไหวที่ไม่คล่องแคล่ว ชี้กั้ว ไม่กล้าปีนขึ้นที่สูง เช่น การปีนตาข่าย การปีนหอคอย การกระโดดหอคอย การเขียน การคัดลายมือ การวาดรูป การเล่นเกมกีฬา การรับลูกบอล การส่งลูกบอล การเล่นเกมกระดานลื่น การผูกเชือกเงื่อน และการเปิดขวดน้ำ

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง ยากจัง..ผมทำไม่ได้ครับ

ปัญหา กรณีศึกษามีปัญหาเรื่องการทำงานของกล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่ จึงส่งผลกระทบต่อการเรียนบางวิชา เช่น วิชาพลศึกษา และวิชาลูกเสือ-เนตรนารี เช่น นักเรียนไม่สามารถผูกเงื่อนลูกเสือได้

ผลที่เกิดขึ้น นักเรียนไม่พยายามมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ส่งผลให้ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการเข้าสังคมต่อไป

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > ผู้ปกครองรับทราบปัญหาที่เกิดขึ้นจากอาจารย์ทางโรงเรียน
- > ผู้ปกครองกับอาจารย์พูดคุย เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือร่วมกัน
- > ผู้ปกครองช่วยเหลือนักเรียนด้วยการทำความเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นก่อน จากนั้นหาวิธีแก้ไขให้เหมาะสมตามแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ปกครองช่วยฝึกทักษะการผูกเงื่อนลูกเสือให้กับนักเรียนเพิ่มเติมที่บ้าน
- > ผู้ปกครองต้องให้กำลังใจนักเรียน และฝึกให้นักเรียนรู้จักอดทนที่จะต้องฝึกปฏิบัติทักษะที่นักเรียนไม่ถนัดซ้ำๆ หลายครั้ง เพื่อให้เกิดความเคยชิน

ผลที่ตามมา นักเรียนมีพัฒนาการในการเคลื่อนไหวในด้านต่างๆ ดีขึ้นเรื่อยๆ เช่น นักเรียนมีทักษะการผูกเงื่อนที่ดีมากขึ้นกว่าเดิม และสามารถร่วมทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนเพิ่มมากขึ้น

1.2.2 การพัฒนาด้านประสาทสัมผัส ได้แก่

1.2.2.1 ปัญหาด้านการรับรส และการดมกลิ่น

“เด็กชายคิด” มีปัญหาด้านการรับรส และการดมกลิ่น

ผู้ปกครองจึงต้องเน้น การพัฒนาด้านการรับประทานอาหารให้มากขึ้น โดยให้ความดูแลเกี่ยวกับการฝึกอุปนิสัยในการรับประทานอาหาร

กรณีศึกษามีพัฒนาการในการรับประทานอาหารในแต่ละช่วงวัย ดังนี้

ช่วงวัยก่อนอนุบาล จนถึงวัยอนุบาล

“เด็กชายคิด” รับประทานอาหารเช้าอย่างยาก เนื่องจากเลือกรับประทานเฉพาะที่ตนชอบ “เด็กชายคิด” ไม่ชอบรับประทานอาหารเช้าที่มีผัก

ช่วง ป. 1-3

“เด็กชายคิด” มีร่างกายที่ผอม และมีพฤติกรรมรับประทานอาหารเช้าที่ยากมาก เมื่อบังคับให้รับประทานอาหารเช้าที่ไม่อยากรับประทาน จะอาเจียนออกมาทันที เนื่องจากกล้ำเนื้อช่วงลำคอ มีปัญหา“เด็กชายคิด” ยังคงไม่ชอบรับประทานผัก

ช่วง ป. 4

“เด็กชายคิด” มีพัฒนาการในการรับประทานอาหารเช้าที่ดีขึ้น สามารถรับประทานอาหารเช้าที่หลากหลายประเภทมากขึ้น แต่มักเลือกรับประทานอาหารเช้าเมนูซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง กรณีศึกษารับประทานผักได้เป็นบางชนิด ระยะเวลาหลังมีร่างกายที่อ้วนมากขึ้น เนื่องจาก“เด็กชายคิด” รับประทานอาหารเช้าในปริมาณที่มากขึ้น

ช่วง ป.5

ในความคิดเห็นส่วนตัว (เมื่อเทียบกับพัฒนาการในอดีต) “เด็กชายคิด” มีพัฒนาการในการรับประทานอาหารเช้าที่ดีขึ้นมากๆ ตั้งแต่การศึกษาระดับป.4

เริ่มตั้งแต่ความสามารถในการรับประทานยาแบบเม็ด ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่สามารถรับประทานได้ แต่เดี๋ยวนี้สามารถรับประทานได้แบบหักครึ่งเม็ด (กรณียาเม็ดที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางเกินครึ่ง เซนติเมตร)

จากเดิม“เด็กชายคิด” มีนิสัยชอบรับประทานอาหารเช้าแบบเดิมๆ ซ้ำๆ อย่างสม่ำเสมอตั้งแต่เด็ก ในอดีต“เด็กชายคิด” จะมีอาหารประจำที่ต้องรับประทานตามร้านอาหารที่เคยไปเสมอ เช่น เข้าร้าน A ต้องรับประทานอาหารเช้า X หรือ เข้าร้าน B ก็ต้องรับประทานอาหารเช้า Y ตลอด แต่เมื่อ “เด็กชายคิด” อยู่ชั้น ป.5 ได้รับการกระตุ้น และปลูกฝังวินัยในการรับประทานอาหารเช้ามากขึ้น ทั้งจากทางโรงเรียน และจากทางผู้ปกครอง จึงส่งผลให้สามารถกล้ารับประทานอาหารเช้าที่เป็นของใหม่ และหลากหลายประเภทมากขึ้นกว่าเดิม และสามารถสั่งอาหารที่ตนไม่เคยรับประทานมาฝึกรับประทาน โดยเริ่มมาตั้งแต่เปิดการศึกษาระดับป.4 “เด็กชายคิด” จะขอรับประทานอาหารเช้าใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ผู้ปกครองสังเกตได้ว่า“เด็กชายคิด” มักสั่งอาหารตามตัวละครที่เขาได้อ่านในหนังสือ หรือได้จากโทรทัศน์ บางอย่าง“เด็กชายคิด” ลองรับประทานแล้วชอบ แต่บางอย่างลองรับประทานแล้วไม่ชอบแต่ก็ฝืนรับประทานจนหมด

นอกจากนี้เรื่องการรับประทานผัก-ผลไม้ ในอดีต“เด็กชายคิด”ไม่สามารถรับประทาน ข้าวผัดที่มีต้นหอมได้ แต่ปัจจุบันสามารถรับประทานข้าวผัดคะน้าได้โดยไม่ต้องดูแลใดๆ (ยกเว้นก้านคะน้าที่ยังรับประทานได้ยากอยู่) ในระดับ ป.5 “เด็กชายคิด” สามารถฝึกรับประทานผัก – ผลไม้ได้หลายประเภทมากขึ้น เช่น คะน้า ผักกาดขาว แครอท ข้าวโพด เป็นต้น ผู้ปกครองให้ “เด็กชายคิด” ฝึกรับประทานผลไม้ประเภทนุ่มๆก่อน ยิ่งช่วงภาคปลายสามารถกลืนผัก – ผลไม้ที่ไม่ชอบได้โดยไม่ต้องอาเจียนออกมา “เด็กชายคิด” เรียกร้องให้ผู้ปกครองซื้อผลไม้ระหว่างทางกลับบ้าน เช่น ฝรั่งสด หรือ มะม่วงกรอบ เพื่อรับประทานร่วมกับน้องในระหว่างทางกลับบ้าน และ“เด็กชายคิด” มักรับประทาน แอปเปิ้ล กับชมพูที่บ้านเป็นประจำ ช่วงนี้นักเรียนเริ่มอ้วนขึ้นจนผู้ปกครองต้องแนะนำให้ออกกำลังกายมากขึ้น แม้เมนูอาหารที่บ้านจะมีไม่หลากหลายมากนัก แต่ปัจจุบันนี้ทุกมื้อเย็น ผู้ปกครองจะให้ฝึกรับประทานเนื้อสัตว์ หรือ ผัก-ผลไม้ที่ไม่ชอบ และเคยรับประทานไม่ได้ “เด็กชายคิด”จะฝึกรับประทานในปริมาณที่ไม่มากนัก แค่สักสองถึงสามชิ้น แต่ก็ลองรับประทานโดยไม่ปฏิเสธเหมือนตอนเด็กๆ

ช่วง ป.6

“เด็กชายคิด”มีพัฒนาการในการรับประทานอาหารที่ดีขึ้นเรื่อยๆ รับประทานได้อย่างช้าๆ ไม่รีบเร่ง แต่ถ้าไม่มีผู้ใหญ่บังคับ นักเรียนจะเลี่ยงการรับประทานอาหารบางชนิดที่ไม่ชอบ เช่น ผัก หรือ ผลไม้บางชนิด

กรณีศึกษามีปัญหาในการรับประทานอาหารโดยรวม คือ มีปัญหาเรื่องการเคี้ยวอาหาร และการกลืนอาหาร ทำให้เกิดอาการอาเจียนเมื่อถูกบังคับให้รับประทานอาหารในสิ่งที่ไม่ชอบ และ“เด็กชายคิด”มีอุปนิสัยเลือกรับประทานอาหารในสิ่งที่ตนชอบเท่านั้น

ผู้ปกครองเสนอแนวทางในการฝึกพัฒนาการการรับประทานอาหารของกรณีศึกษา ไว้ 2 วิธีดังนี้

1. ให้นักเรียนฝึกทำอาหาร แล้วลองรับประทานอาหารที่ตนเป็นผู้ทำ
2. สร้างแรงจูงใจในการรับประทานอาหารประเภทใหม่ๆ ด้วยการให้อ่านการ์ตูนที่มีอาหารประเภทใหม่ๆ ที่นักเรียนไม่เคยรับประทาน เช่น “เด็กชายคิด”อ่านหนังสือการ์ตูนโดราเอมอน แล้วพบว่าโนบิตะรับประทานแกงกะหรี่ จากนั้นเมื่อผู้ปกครองพา “เด็กชายคิด”ไปที่ภัตตาคารอาหารญี่ปุ่น สนใจลองสั่งแกงกะหรี่ตามแบบในการ์ตูนที่ได้อ่าน แล้วลองรับประทาน

1.2.2.2 ปัญหาด้านการเห็น

“เด็กชายคิด” มีปัญหาด้านการกลัวการอยู่ในที่มืด จึงมักหลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่มืด ผู้ปกครองเสนอแนวทางในการแก้ปัญหา ไว้ดังนี้ ก่อนอื่นต้องปลอบใจจากนั้นสอบถามสาเหตุที่ทำให้กรณีเกิดความกลัว แล้วพูดโน้มน้าวใจเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้กับกรณีศึกษา

1.2.3 การพัฒนาด้านอุปนิสัย อารมณ์ และการแสดงออก

ปัญหาด้านอุปนิสัย อารมณ์ และการแสดงออกของกรณีศึกษา มีดังนี้

ช่วงหลังจากเดินได้-ช่วง ป.4

“เด็กชายคิด” มักมีอารมณ์แปรปรวนง่าย และมักทำร้ายตนเอง เมื่อมีเหตุการณ์ใดๆ มากระทบจิตใจ

ช่วง ป. 5 - 6

เมื่อนักเรียนเผชิญกับปัญหา “เด็กชายคิด” มีการแสดงพฤติกรรมอารมณ์เสี้ง่ายลดลง กรณีศึกษาสามารถปรับสภาวะทางอารมณ์สู่สภาพเดิมได้เร็วขึ้น มีพฤติกรรมการทำร้ายผู้อื่น และมีพฤติกรรมการทำร้ายตนเองลดลง

แนวทางในการควบคุมสภาวะทางอารมณ์

ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการควบคุมสภาวะทางอารมณ์ ดังนี้

1. กรณีถูกเพื่อนล้อ แล้วอารมณ์เสีย

ผู้ปกครองเคยแนะนำให้ นักเรียนคาดการณ่วงหน้าก่อนว่า เพื่อนคนนี้เคยล้อเรามาก กำลังเดินเข้าหาเรา เราก็ต้องเตรียมตัวโดยไม่สนใจคำพูด หรือคำล้อของเขา แล้วเพื่อนที่แกล้งนักเรียนก็จะเบื่อไปเอง กรณีนี้นักเรียนใช้ได้ผลดีในช่วงแรก นักเรียนมักนำมาเล่าว่าวันนี้ไม่สนใจคำล้อเพื่อนแล้วก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น อารมณ์ไม่เสีย แต่ระยะหลังพบว่านักเรียนทำไม่ได้ดังตั้งใจ อาจเป็นเพราะผู้ปกครองได้สอนนักเรียนในช่วงหลังให้ฟังในสิ่งที่เพื่อนพูดด้วย เพราะเขาอาจไม่ได้ล้อ อาจเป็นเพียงแค่ล้อเล่น นอกจากนี้ผู้ปกครองเคยสอนให้นักเรียนนึกถึงเรื่องดีที่นักเรียนชอบ ถ้ามีใครมาล้อก็ให้อย่าสนใจแล้วไปคิดถึงตัวการ์ตูนที่เราชอบแทน ซึ่งก็ใช้ได้ผลบ้างจากที่เคยสังเกตเห็น แต่ต่อมาก็ไม่ได้กำชับประเด็นนี้เพราะเห็นว่าการที่นักเรียนคิดถึงแต่สิ่งที่ตนถูกล้อนั้น ทำให้นักเรียนมีท่าทางแปลกๆ และไม่มีความสุข

2. กรณีถูกเพื่อนแกล้ง

เมื่อนักเรียนกำลังโกรธ หงุดหงิด หรือ อารมณ์เสียเมื่อโดนเพื่อนแกล้ง หรือพูดจาไม่ดี ด้วย ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนหันหน้าหนี หรือหลีกเลี่ยงออกจากสถานการณ์นั้นๆ หรือเมื่อนักเรียนกำลังโกรธ หงุดหงิด หรืออารมณ์เสียจากสถานการณ์อื่นใด ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนรู้จักนั่งนิ่งๆ แล้วคิดในเรื่องดีๆ แทน

3. กรณีผิดหวังจากสิ่งที่คาดการณ์ไว้

เมื่อนักเรียนกำลังโกรธ หงุดหงิด หรือ อารมณ์เสียจากสถานการณ์ใดๆ ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนรู้จักใช้คำว่า “ไม่เป็นไร” ในการระงับอารมณ์ตนเอง จากปัญหาที่ว่าถ้าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นขัดแย้งกับเรื่องที่นักเรียนตั้งใจว่าจะเกิดขึ้นซึ่งส่งผลกระทบต่อสภาวะทางอารมณ์ของนักเรียน ผู้ปกครองแก้ไขโดยสอนให้นักเรียนรู้จักคาดการณ์สถานการณ์จำลองไว้ก่อน โดยตั้งเหตุการณ์สมมติ

ซึ่งมีทางเลือกล่วงหน้า เช่น ถ้าเพื่อนยืมเงิน แล้วนักเรียนไปทวงเงินคืน แต่ถ้าเพื่อนไม่สามารถคืนได้ ผู้ปกครองก็จะสอนให้นักเรียนรู้จักคอยแล้วไปทวงใหม่ในวันรุ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนนึกถึงคำว่า “ไม่เป็นไร” ซึ่งใช้กับสถานการณ์หลายๆ อย่างที่เกิดขึ้นกับเขาขณะอยู่ที่บ้าน เช่น นักเรียนก็เคยอารมณ์เสียขณะดูโทรทัศน์แล้วไฟดับ เล่นเกม แล้วสายหลุด ดูหนังแล้วแผ่นเสีย หนังสือกระดาษดูไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งเมื่อนักเรียนพบสถานการณ์ที่เคยพบในอดีตที่เคยสอนไว้ ก็ไม่อารมณ์เสีย แต่จะวิ่งมาตามให้ผู้ปกครองไปแก้ปัญหา

4. การควบคุมสภาวะทางอารมณ์ทุกสถานการณ์ด้วยการฝึกสมาธิ

ผู้ปกครองพยายามให้นักเรียนฝึกสมาธิด้วยการนั่งสงบๆ หนึ่งๆ ปัจจุบันนักเรียนจะนั่งสมาธิอยู่ประมาณ 20 นาที ต่อครั้ง ก่อนหน้านี้ผู้ปกครองให้นักเรียนฝึกสมาธิด้วยการเล่นเปียโนนักเรียนต้องฝึกซ้อมเปียโนเกือบทุกเย็นประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ระยะหลังทำได้เฉพาะเย็นวันศุกร์กับวันที่ไม่มีการบ้านเท่านั้น

1.2.4 การพัฒนาด้านการแก้ไข้ปัญหาเฉพาะหน้า

เมื่อนักเรียนต้องเผชิญกับปัญหา แล้วไม่สามารถแก้ไข้ปัญหานั้นๆ ได้ นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่เหมาะสม

ผู้ปกครองแนะนำว่าถ้าปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่ผู้ปกครองเคยแนะนำ โดยเป็นปัญหาที่ผู้ปกครองเคยจำลองสถานการณ์ขึ้นมาสอนนักเรียนสามารถเห็นภาพเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น นักเรียนก็จะสามารถแก้ไข้สถานการณ์นั้นๆ ให้ผ่านไปได้ แต่ถ้าปัญหาที่เกิดขึ้นมีตัวแปรที่ผกผันต่างออกไป นักเรียนก็จะไม่เข้าใจ และไม่ทราบวิธีการแก้ไข้ปัญหา ระยะหลังผู้ปกครองจึงต้องแนะนำตัวอย่างสถานการณ์ที่กว้างขึ้น เพื่อที่นักเรียนสามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง

1.2.5 การพัฒนาด้านระเบียบวินัย

นักเรียนมีระเบียบวินัยน้อย มักทำตามใจตนเองเป็นส่วนใหญ่ ไม่เชื่อฟังกฎเกณฑ์ หรือกติกาของสังคม นอกจากนี้จากการสังเกตผู้วิจัยพบว่าสภาพภาพของคนที่สั่งมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตามคำสั่งของนักเรียน เช่น ถ้าคนที่สั่งไม่เข้มงวดนัก นักเรียนมักจะดื้อแล้วไม่ปฏิบัติตาม

ผู้ปกครองแนะนำว่าผู้ปกครองท่านอื่น และครู-อาจารย์ไม่ควรยึดหยุ่นหรือตามใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจนเกินไป แต่ก็ไม่ควรใช้วิธีการดุจนเกินพอดี ผู้ปกครอง และครู-อาจารย์ควรทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อถือเสียก่อน จากนั้นควรมีการตั้งกฎเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน นักเรียนจึงจะเกิดความเกรงกลัว และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่กำหนดไว้

1.2.6 การพัฒนาด้านความเป็นผู้นำ

นักเรียนมีความเป็นผู้นำน้อย ไม่ค่อยยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น นักเรียนชอบที่จะตั้งกฎขึ้นมาเอง ถ้าใครฝ่าฝืนกฎนักเรียนจะไม่ชอบมากๆ และจะโกรธ

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง เป็นน้องต้องเชื่อฟังพี่

ปัญหา นักเรียนถือว่าตนเองเป็นพี่ จึงใช้อำนาจบังคับให้น้องทำตามที่ตนสั่ง โดยไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของน้อง
ตัวอย่างเช่น นักเรียนกำหนดกฎกติกาในการเล่นเกมกระดานไว้กับน้อง เมื่อน้องไม่ทำตามก็จะขอเปลี่ยนกฎ

ผลที่เกิดขึ้น นักเรียนไม่ยอมฟังข้อเสนอของน้อง และโกรธมาก พี่น้องเลยทะเลาะกัน

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > ผู้ปกครองมาช่วยไกล่เกลี่ยก่อนเพื่อให้นักเรียนอยู่ในความสงบ
- > จากนั้นผู้ปกครองเรียกลูกทั้ง 2 คนมาสอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น
- > ผู้ปกครองสอนสิ่งที่ถูกต้องให้ลูกฟัง และเน้นย้ำถึงลักษณะของการเป็นผู้นำที่ถูกต้อง โดยเล่าตัวอย่าง หรือ เล่านิทาน เพื่อให้นักเรียนสรุปข้อคิดจากสิ่งที่ได้ยิน รวมถึงต้องสอนให้รู้จักรักและปรองดองซึ่งกันและกัน
- > ผู้ปกครองแนะนำว่า การเลี้ยงดูเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมผู้ปกครองต้องมีการตั้งกฎเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นเด็กที่ฉลาด ถ้ากฎที่ตั้งไว้ไม่ชัดเจน นักเรียนจะไม่ยอมปฏิบัติตาม ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหามากมายตามมา

ผลที่ตามมา นักเรียนมีเหตุผลมากขึ้น และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน

1.2.7 การพัฒนาด้านความมีน้ำใจ

โดยรวมนักเรียนมีน้ำใจกับผู้อื่น ไม่หวงของ สามารถแบ่งปันของที่มีให้กับผู้อื่นได้

ผู้ปกครองแนะนำว่าควรปลูกฝังเรื่องความมีน้ำใจให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมตั้งแต่นักเรียนยังเล็ก และควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักแบ่งปัน เช่น ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนนำของขวัญมามอบให้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนในช่วงวันปีใหม่

1.2.8 การพัฒนาด้านความซื่อสัตย์

ตอนนักเรียนยังเด็กๆ นักเรียนมีความซื่อสัตย์มาก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม แต่พอนักเรียนโตขึ้นนักเรียนมีความซื่อสัตย์ลดน้อยลง โดยปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ในช่วง ป. 5 นักเรียนมีการปิดบังข้อมูลบางส่วน พูดไม่ครบ หรือ พูดไม่ตรงกับความเป็นจริงบ้างอันเนื่องจากนักเรียนกลัวโดนลงโทษจากความผิดที่ได้ทำไว้ และนักเรียนกลัวว่าผู้ปกครองจะรู้สึกผิดหวัง หรือเสียใจ

ผู้ปกครองแนะนำว่าควรสอน และเน้นย้ำเรื่องความซื่อสัตย์ให้กับเด็ก แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างต่อเนื่อง โดยควรมีการพูดคุย และตกลงร่วมกันว่าไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดๆขึ้น นักเรียนจะไม่โกหกคุณพ่อ – คุณแม่ และต้องพูดความจริงแบบไม่ปิดบังข้อมูล

1.2.9 การพัฒนาด้านความรับผิดชอบ

นักเรียนมีความรับผิดชอบดีพอควร แต่ถ้าไม่ได้รับการกระตุ้นนักเรียนก็ จะมีความรับผิดชอบลดน้อยลง

ผู้ปกครองยอมรับว่าหน้าที่ความรับผิดชอบของนักเรียนที่ต้องทำในแต่ละวันที่บ้านมีไม่มากนัก นักเรียนเติบโตมาท่ามกลางการห้ามไม่ให้ทำโน่นทำนี่เพราะกลัวจะเกิดเรื่อง นั้นเรื่องนี้ (ซึ่งเป็นความหวังดีในอีกมุมมองหนึ่งของผู้ใหญ่) ในปัจจุบันนักเรียนมีหน้าที่รับผิดชอบ งานส่วนรวมของครอบครัว คือ การถือตะกร้าเสื้อผ้าจากชั้นบนลงมาชั้นล่างที่เครื่องซักผ้า การจัด แก้วน้ำ การรินน้ำดื่ม การล้างจานเฉพาะที่ไม่ใช่จานกระเบื้อง และการเปิดไฟหน้าบ้านตอนกลางคืน

นอกจากนี้ผู้ปกครองแนะนำว่าผู้ปกครองท่านอื่น และครู-อาจารย์ ไม่ควรยืดหยุ่น หรือ ตามใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจนเกินไป แต่ก็ไม่ควรใช้วิธีการดุจนเกินพอดี ควรมีการตั้งกฎเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน นักเรียนก็จะปฏิบัติตามงานที่มอบหมายไว้ได้อย่างครบถ้วน และตรงเวลา

1.2.10 การพัฒนาด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับ ในสังคม

กรณีศึกษาจะปฏิบัติตามคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับต่างๆ ก็ต่อเมื่อนักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งเหล่านั้น

ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง กฎ เกณฑ์ หรือข้อบังคับในสังคมให้กับผู้ปกครองเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป ดังนี้

- ผู้ปกครองต้องตั้งคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับที่ชัดเจน และไม่ควรเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมา เด็กจึงยอมทำตามอย่างสมัครใจ และไม่สับสน
- ผู้ปกครองควรกำหนดตารางเวลาในการปฏิบัติตนของนักเรียนที่แน่นอนทุกวัน ส่วนในช่วงปิดภาคเรียน ผู้ปกครองควรมีการตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมาใหม่ โดยมีการเปลี่ยนตารางเวลาให้แตกต่างจากปกติ
- ผู้ปกครองควรตั้งกฎเกณฑ์พิเศษเพื่อให้รางวัลกับนักเรียน เช่น การอนุญาตให้นักเรียนเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่บ้านได้ถ้านักเรียนเป็นเด็กดี โดยต้องมีการกำหนดระยะเวลาในการเล่นเกมที่ชัดเจน
- ผู้ปกครองเสนอแนะเพิ่มเติมว่าถ้าผู้ปกครองเด็กแอสเพอร์เกอร์

ชินโดรมได้กำหนดหรือตกลงกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับ เรื่องใดๆก็ตามกับนักเรียนแล้ว ต้องให้นักเรียนเข้าใจ และยอมรับกับสิ่งที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งส่วนใหญ่ นักเรียนจะยอมรับกฎที่ตั้งไว้ แล้วปฏิบัติตาม เช่น กฎที่ว่า “นักเรียนสามารถเล่นเกมคอมพิวเตอร์หลังจากทำการบ้านเสร็จ” แต่ในบางครั้งนักเรียนจะต่อรอง โดยแกล้งพูดอ้อม หรือเสนอทางเลือกใหม่ เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ เช่น นักเรียนขอผู้ปกครองโดยพูดว่า “เหลือเวลาอีก ครึ่งชั่วโมง ทำอะไรดีนะ .. อยากเล่นเกมคอมพิวเตอร์” ซึ่งผู้ปกครองต้องไม่ยืดหยุ่นมากเกินไป หรือบ่อยครั้งเกินไป ให้ขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์

- กฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้กับนักเรียนในเรื่องของการปฏิบัติตนควรมีเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามเหตุการณ์ หรือตามปัญหาที่เกิดขึ้น

- ผู้ปกครองควรเขียนคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับเป็นรายการเก็บไว้ และชี้แจงให้นักเรียนเห็นเป็นระยะว่า นักเรียนได้ทำตามกฎข้อนั้น ข้อนี้ ในช่วงที่ผ่านมาแต่ต้องปรับปรุงในข้อใด เช่น การไม่ทำร้ายผู้อื่น การไม่ทำร้ายตนเอง การเชื่อฟังผู้ใหญ่ การไม่โกหก เป็นต้น กฎบางข้อจะเป็นภาพที่กว้างผู้ปกครองก็ต้องยกตัวอย่างเหตุการณ์เพิ่มเติมเป็นกรณี

- สำหรับกฎเกณฑ์ของสังคม ผู้ปกครองต้องอธิบายชี้แจงให้นักเรียนทราบตามสถานการณ์ เช่น นักเรียนเคยถามขณะที่นั่งอยู่ในรถว่า ทำไมต้องมีไฟแดง ผู้ปกครองก็อธิบายให้นักเรียนฟัง ซึ่งการอธิบายทุกครั้งผู้ปกครองจะใช้การสมมติ การยกตัวอย่าง และผลที่จะเกิดขึ้นทั้งข้อดีถ้าปฏิบัติตามกฎ และข้อเสียถ้าไม่ปฏิบัติตามกฎ

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง ผมอยากเล่นเกมฯ ครับ

ปัญหา ในปี พ.ศ. 2549 นักเรียนประสบปัญหาอยากเล่นเกมคอมพิวเตอร์มากเกินไป

ผลที่เกิดขึ้น ถ้านักเรียนไม่ได้เล่นเกมฯ ตามที่ตนต้องการ นักเรียนจะโวยวายเสียงดัง และร้องไห้จนควบคุมตนเองไม่ได้ รวมถึงเกิดเรื่องทะเลาะกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

แนวทางการปรับพฤติกรรม

---> ผู้ปกครองพูดคุยกับนักเรียน และได้ตกลงกับนักเรียนว่าให้นักเรียนเล่นเกมคอมพิวเตอร์เฉพาะที่บ้านเพื่อที่จะไม่เกิดปัญหากับเพื่อนที่โรงเรียน และหลีกเลี่ยงการขัดแย้งกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

---> ผู้ปกครองอนุญาตให้นักเรียนเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่บ้านได้ โดยกำหนดเวลาที่แน่นอน และผู้ปกครองต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจก่อนว่านักเรียนต้องทำสิ่งที่ตนต้องรับผิดชอบให้เสร็จเสียก่อน จึงจะมีเวลาอิสระไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ ผู้ปกครองต้องย้ำให้นักเรียนเห็นว่าการทำงานที่ตรงหน้านั้นไม่ได้ใช้เวลามากเลย ถ้านักเรียนตั้งใจทำงานก็จะเสร็จเร็ว เช่น ให้นักเรียนเล่นเกมฯ ได้เฉพาะเย็นวันศุกร์ ครั้งละ 30 นาที แต่มีข้อแม้ว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จเรียบร้อย

เสียก่อน ส่วนช่วงบ่ายของวันอาทิตย์ นักเรียนต้องทำการบ้าน และทบทวนบทเรียนเสร็จแล้ว นักเรียนจึงจะเล่นได้ โดยเล่นสลับกับน้องสาว

---> ถ้านักเรียนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นอย่างดี ผู้ปกครองควรให้รางวัลกับนักเรียน เพื่อเป็นการเสริมสร้างกำลังใจ เช่น ในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ผู้ปกครองอนุญาตให้นักเรียนเลือกเล่นเกมได้เพิ่มมากขึ้นถึง 3 วัน วันละครึ่งชั่วโมง ส่วนวันอาทิตย์ช่วงบ่าย นักเรียนสามารถเล่นเกมคอมพิวเตอร์ได้ 2 ชั่วโมง

ผลที่ตามมา นักเรียนเรียนรู้ที่จะยอมรับกฎกติกามากขึ้น

1.2.11 การพัฒนาด้านภาษา

ปัญหาพัฒนาการทางการพูดและภาษา

ปัญหาโดยทั่วไปที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ผู้ปกครองพบ คือ ในวัยเด็กเล็กนักเรียนไม่พยายามโต้ตอบสื่อสารกับผู้อื่น ช่วงอนุบาลนักเรียนสามารถคุยโต้ตอบกับผู้อื่นได้โดยใช้คำสั้นๆ แต่นักเรียนไม่สามารถสื่อสารด้วยคำพูดให้เป็นประโยคตามเกณฑ์ที่เด็กในวัยเดียวกันควรกระทำได้

ตั้งนั้นเมื่อนักเรียนอายุ 2 ขวบครึ่ง ผู้ปกครองจึงพาเด็กชายคิดไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ซึ่งแพทย์วินิจฉัยว่านักเรียนมีพัฒนาการช้าในหลายๆด้าน จากนั้นผู้ปกครองพานักเรียนไปพบจิตแพทย์ที่โรงพยาบาลยุวประสาท 1 ครั้ง ครั้งแรกในการปรึกษา จิตแพทย์วินิจฉัยว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กออทิสติก(an Autistic Child) จากนั้นผู้ปกครองพา “เด็กชายคิด” ไปที่ศูนย์การแพทย์นวมบุตรท้าวจิบ่าบัต เพื่อบำบัดทางภาษาและการพูด และพฤติกรรมที่เน้นการฝึกทักษะการพูด เนื่องจากนักเรียนมีปัญหาพัฒนาการทางการพูดและภาษา (Delayed Speech and Language due to PDD) โดยแพทย์มีการวางแผนการสอนในการพัฒนาภาษาพูดเป็นงานหลัก ร่วมกับการพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนต่อไป เนื่องจาก “เด็กชายคิด” มักมีพฤติกรรมที่ต้องการการพัฒนาหลายด้าน เช่น การทำซ้ำ การไม่สบตาคน และนักเรียนยังไม่สามารถพูดได้ นักเรียนได้ฝึกเป็นประจำ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ติดต่อกันเป็นเวลา 8 เดือน

ผลการบำบัดนักเรียนมีความก้าวหน้าในการพัฒนาทางการพูดและภาษาอย่างดีเยี่ยม โดยได้รับความร่วมมืออย่างดีจากผู้ปกครอง (อ้างอิงข้อมูลส่วนหนึ่งจากเอกสารของศูนย์การแพทย์นวมบุตร สตรี และเด็กที่อาจารย์ประจำภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้บันทึกไว้) จนกระทั่งปัจจุบันนักเรียนสามารถสื่อสารได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ช่วง ป.3 นักเรียนสามารถพูดเล่าได้เป็นเรื่องราว ส่วนช่วง ป.5 นักเรียนสามารถจินตนาการคิดเรื่องที่จะเล่าเองได้ เช่น เล่าเรื่องราวที่ดัดแปลงมาจากนิทานที่ได้ชม หรืออ่านมา

ปัญหาด้านการออกเสียง

ปกติแล้วนักเรียนมีระดับความดังในการพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติ แต่บางช่วงนักเรียนพูดโดยใช้น้ำเสียงสูงๆ รวมถึงนักเรียนมีระดับความเร็วในการพูดปกติ แต่บางครั้งนักเรียนพูดเร็วเกินไป และพูดย่ำๆ จนฟังไม่รู้เรื่องนัก เนื่องจากนักเรียนกำลังคิดหลายๆเรื่อง แล้วต้องการพูดออกมาในเวลาเดียวกัน

ผู้ปกครองพยายามแก้ไขด้านการออกเสียงของนักเรียนด้วยการให้นักเรียนค่อยๆคิด มีสติ และตั้งใจฟังผู้ที่ร่วมสนทนาด้วย

ผลที่ตามมา นักเรียนสามารถพูดได้ชัดเจนขึ้น

ปัญหาด้านการพูดคำไม่สุภาพ

ผู้ปกครองแนะนำว่า ผู้ปกครองเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมควรดูแลและชี้แนะการบริโภคสื่อต่างๆ ของนักเรียน เนื่องจากบางครั้งอิทธิพลจากการชมภาพยนตร์ การอ่านหนังสือการ์ตูน หรือการดูโทรทัศน์ ส่งผลต่อนักเรียนในการนำคำหยาบคายมาพูดในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า “เพี้ย” หรือ “เว้ย” เป็นต้น

ปัญหาด้านการศึกษาความหมายในการสื่อสารที่เข้าใจไม่ตรงกัน

นักเรียนกับน้องมักเล่นด้วยกัน และมีเรื่องทะเลาะกันอยู่เป็นระยะๆ เนื่องด้วยน้องสาว พูดเก่ง และก็ชอบกระซำเข้าแย้แหย่พี่ แต่นักเรียนเข้าใจสารที่น้องต้องการสื่อไม่ถูกต้อง ดังนั้นพี่-น้องจึงทะเลาะกัน

การแก้ปัญหาผู้ปกครองได้ใช้สถานการณ์นี้อธิบาย ชี้แจงให้นักเรียนเห็นว่า ครั้งใดที่น้องตั้งใจล้อ หรือครั้งใดเป็นการล้อเล่น กับสถานการณ์เช่นนี้ผู้ปกครองได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยตลอดจึงสามารถชี้แจง และอธิบายได้ทันที

1.3 บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์

ความสามารถในการเรียนของกรณีศึกษาตั้งแต่เริ่มเรียนจนถึงปัจจุบัน

ช่วง 2-3 ขวบ

ผู้ปกครองพบว่า กรณีศึกษามีความสามารถด้านการจำได้อย่างน่าทึ่ง นักเรียนสามารถจดจำได้อย่างแม่นยำในเวลาอย่างรวดเร็ว เช่น การจำตัวอักษร หรือการจำเนื้อร้องในบทเพลงที่ตนสนใจ ผู้ปกครองจึงสนับสนุนให้นักเรียนได้อ่านหนังสือที่นักเรียนสนใจ

ช่วง ป.1

นักเรียนยังคงมีความสามารถด้านการจำดีมาก สามารถจำข้อมูลที่ตนสนใจได้อย่างแม่นยำ เช่น การจำธงชาติของทุกประเทศ หรือการจำชื่อดวงดาว หรือกลุ่มดาวบนท้องฟ้า ช่วงนี้นักเรียนมักช่างถาม ผู้ปกครองก็คอยตอบคำถาม และชี้แจงให้สาระที่เป็นประโยชน์กับ

นักเรียนนอกจากนี้นักเรียนสามารถเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ได้ดีเนื่องจากเป็นวิชาที่เด็กชอบ แต่นักเรียนเรียนวิชาภาษาไทย และวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้ไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากมักไม่มีสมาธิในการฟัง นักเรียนมีผลการเรียนในระดับปานกลาง ได้คะแนนประมาณ 60- 70% มีสอบซ่อมในช่วงสอบย่อยบ้าง ซึ่งผู้ปกครองได้ทบทวน และสอนเพิ่มเติมให้กับนักเรียนในวิชาที่นักเรียนไม่ถนัดจนนักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียนนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น

ช่วง ป. 2

นักเรียนมีผลการเรียนในระดับปานกลาง ได้คะแนนประมาณ 60- 70%

ช่วงนี้นักเรียนมีความสนใจเรียนวิชาดนตรีเป็นพิเศษ อาจารย์ผู้สอนวิชาดนตรีสังเกตเห็นว่านักเรียนมีความสามารถทางดนตรี โดยเฉพาะการเล่นเปียโน อาจารย์จึงแนะนำให้ผู้ปกครองอนุญาตให้นักเรียนเรียนเปียโนในช่วงหลังเลิกเรียน เพื่อเป็นการเพิ่มสมาธิให้กับนักเรียน ซึ่งผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนเรียนเปียโนอย่างเต็มที่ และต่อเนื่องจนกระทั่งปัจจุบัน เนื่องจากตระหนักว่าการเล่นดนตรีสามารถช่วยให้นักเรียนมีสติ มีสมาธิมากขึ้น และสามารถควบคุมอารมณ์ได้ดียิ่งขึ้น

ช่วง ป. 3

นักเรียนมีผลการเรียนในระดับที่ดีขึ้น นักเรียนชอบเรียนวิชาที่มีเนื้อหาหลายๆ นักเรียนจะเรียนได้ดีในวิชาที่ต้องท่องจำ และนักเรียนมักมีคำถามในเรื่องที่ตนสนใจอยู่เสมอ ตอน ป. 3 นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นปีแรก นักเรียนสนใจและชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทำให้นักเรียนชอบหาหนังสือภาษาอังกฤษมาอ่านเอง ฟังเพลงภาษาอังกฤษซ้ำๆ บ่อยครั้ง แต่นักเรียนมักจะเรียนได้ไม่ดีนักในวิชาที่ต้องมีการวิเคราะห์ และสรุปความ เพราะนักเรียนมักสับสนกับความหมายของคำที่มีความซับซ้อน ดังนั้นผู้ปกครองต้องช่วยเหลือนักเรียนในวิชาที่ต้องมีการวิเคราะห์ และสรุปความ ด้วยการนำเนื้อหามาถ่ายทอดวาดภาพเป็นการดู นอกจากนี้ผู้ปกครองควรสอนให้นักเรียนสนใจทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ถ้าเป็นเรื่องที่เด็กสนใจ เด็กก็จะเรียนวิชานั้นได้ดี

ช่วง ป.4 – ป.5

นักเรียนไม่ถนัดในการเรียนภาษาไทย นักเรียนเริ่มเรียนเรียงความ แต่ไม่สามารถเขียนเรียงความได้ดีนัก เนื่องจากมีทักษะในการสื่อสารได้ไม่ดีนัก ผู้ปกครองต้องฝึกให้นักเรียนแต่งเรื่องตามจินตนาการ และเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นฟัง

นักเรียนไม่ถนัดในการเรียนวิชาพลศึกษา เนื่องจากมีกล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่ที่ไม่ดี ดังนั้นนักเรียนจะมีทักษะทางกีฬาที่ไม่ดีนัก ไม่สามารถกระโดด หรือ ปีนเชือกอย่างคล่องแคล่ว ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนเรียนทักษะทางกีฬาเพิ่มเติมในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เช่น การเรียนว่ายน้ำ เพื่อพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่ให้ใช้ได้ดียิ่งขึ้น

1.4 บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน

1.4.1 การสนับสนุน และส่งเสริมการเรียนรู้ด้านต่างๆของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองไม่เคยพานักเรียนไปเรียนพิเศษ แต่มักจะสอนเนื้อหาในบทเรียนวิชาต่างๆ ให้กับนักเรียนด้วยตนเอง ผู้ปกครองมักดูแลการทำการบ้าน และการทำรายงานให้กับนักเรียน เช่น ในวิชาสังคม เมื่ออาจารย์มอบหมายให้ทำรายงานกลุ่ม ผู้ปกครองจะช่วยนักเรียนหาข้อมูลต่างๆ ทาง INTERNET เพื่อที่นักเรียนจะได้มีข้อมูลมาช่วยเพื่อนทำรายงาน

เมื่อผู้ปกครองทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการว่ายน้ำ และเล่นเปียโน ก็สนับสนุนให้นักเรียนไปเรียนว่ายน้ำ และเปียโนในช่วงเวลาว่าง

อีกทั้งสนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษกับทางโรงเรียนอีกด้วย

เนื่องจากนักเรียนไม่ถนัดในวิชาที่ต้องท่องจำ เช่น วิชาสังคมศึกษา หรือ วิชาสุขศึกษา ดังนั้นผู้ปกครองจะช่วยเหลือนักเรียนด้วยการสอนเนื้อหาที่เรียนล่วงหน้า หรือ อ่านเรื่องที่นักเรียนต้องเรียนให้นักเรียนจำ ซึ่งผลดีก็คือ นักเรียนจะเข้าใจเนื้อหาที่เรียน แต่มีข้อเสีย คือ นักเรียนจะไม่สนใจเรียนในชั้นเรียน

1.4.2 การส่งเสริมความรับผิดชอบทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น

ช่วง ป.1-3

นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองพอสมควร นักเรียนทำงานแบบที้งๆ ขว้างๆ ผู้ปกครองต้องสอบถามถึงการทำการบ้านเสมอ ต้องควบคุมการทำงานอยู่เสมอ นักเรียนยังเด็กอยู่ จึงยังไม่รู้สึกรู้ว่าถ้าไม่ทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายจะเกิดอะไรขึ้น นักเรียนจะรู้สึกเฉยๆ

ช่วง ป.4-5

นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองดีมากขึ้น นักเรียนสามารถทำการบ้านได้ด้วยตนเอง ผู้ปกครองไม่ต้องจ้ำจี้จ้ำไชเตือน นักเรียนสามารถจัดตารางสอนเองได้ นักเรียนทราบว่า ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เช่น ทำการบ้าน ทำรายงาน ถ้านักเรียนทำดีผู้ปกครองจะให้รางวัล เช่น ให้อ่านหนังสือการ์ตูน หรือ เล่นเกมคอมพิวเตอร์

1.5 บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์

การเรียนวิชาลูกเสือ ในหัวข้อ “นักสังเกตและจำ” นักเรียนต้องส่งรายงานด้วยการทำร่องรอยของสิ่งของจากปูนปลาสเตอร์ ซึ่งนักเรียนไม่ถนัดในการทำ จึงไม่สามารถส่งได้ เมื่อถึงกำหนดส่ง และเมื่ออาจารย์แจ้งผู้ปกครองทราบ ผู้ปกครองก็ได้ช่วยจัดการหาซื้ออุปกรณ์ และช่วยทำจนนักเรียนสามารถนำผลงานมาส่งอาจารย์

เนื่องจากนักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน ดังนั้นเมื่อไปร้านหนังสือผู้ปกครอง จะให้รางวัลนักเรียนเมื่อทำความดีด้วยการซื้อหนังสือได้ 1 เล่ม

นอกจากนี้ผู้ปกครองมักซื้อนิทาน 2 ภาษา หรือ สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง แบบต่างๆ ให้นักเรียนได้เรียนรู้เมื่อมีเวลาว่าง เช่น CD VCD หรือ DVD

1.6 บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม

1.6.1 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

นักเรียนมีความความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในแต่ละช่วงวัย ดังนี้

ช่วงอนุบาล

นักเรียนมีเล่นกับเพื่อนบ้าง

ช่วง ป. 1

นักเรียนเล่นกับเพื่อนน้อยลง

ช่วง ป. 2-3

นักเรียนมีคุยกับเพื่อนผู้หญิงบ้าง และไปรับประทานอาหารว่างตอนเย็น ร่วมกันที่โรงอาหาร

ช่วง ป. 4

นักเรียนมีไปเล่นกับเพื่อนที่สนามเด็กเล่น นักเรียนมีความรู้สึกลอยเล่น กับเพื่อนบ้าง ผู้ปกครอง และสมาชิกทุกคนในครอบครัวส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียน เช่น นักเรียนเคยทำตุ๊กตาดินเผารูปสัตว์ต่างๆ ด้วยตัวเองออกจำหน่ายในงานของโรงเรียนตอน ป.4 ร่วมกับเพื่อนๆ เพื่อนำเงินไปบริจาคช่วยเหลือผู้อื่นในเหตุการณ์สึนามิ ซึ่งผู้ปกครองก็ สนับสนุนการจัดหาซื้ออุปกรณ์ และแนะนำการประดิษฐ์ตุ๊กตาดินเผาเป็นอย่างดี

ช่วง ป. 5

แม้ว่านักเรียนชอบอยู่คนเดียว แต่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ ในโรงเรียนมากขึ้น เช่น บางครั้งเมื่อเพื่อนมาชวนให้เล่นด้วยกัน ถ้าเป็นการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ นักเรียนจะสนใจที่ดู และขอเล่นด้วย จากนั้นนักเรียนจะกลับมาเล่าให้ผู้ปกครองฟังว่า “ได้เล่นเกมคอมพิวเตอร์กับเพื่อนถึงด่าน ...แล้ว” แต่นักเรียนมีการเรียนรู้บางอย่างที่ไม่ถูกต้อง และมีการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากผู้อื่น (เพื่อน) เช่น การพูดคำไม่สุภาพ ซึ่งผู้ปกครองต้องชี้แนะให้นักเรียนเข้าใจถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติ

เมื่อนักเรียนโตขึ้น นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้น กล่าวพูดคุยกับคนแปลกหน้า ไม่กลัว ไม่อายเหมือนตอนเด็กๆ เช่น สามารถสนทนากับชาวต่างประเทศที่เป็นเพื่อนของคุณพ่อ คุณแม่ได้ บางครั้งนักเรียนจะนำเรื่องที่โรงเรียนมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง เช่น “วันนี้ที่โรงเรียน เพื่อนชื่อไม่มาเรียน” หรือ “เพื่อนชื่อทำ....เก่งมาก”

ช่วง ป.5 ที่โรงเรียน นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ที่โรงเรียนในช่วงวันเสาร์ เช่น การประดิษฐ์จรวดน้ำ หรือ การเล่าเรื่อง ถ้ากิจกรรมนั้นเป็นเรื่องที่นักเรียนกำลังสนใจอยู่ นักเรียนจะสามารถร่วมกิจกรรมได้ดี ช่วง ป.5 ภาคปลายนักเรียนต้องร่วมกิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรม (ค่ายลูกเสือ) ซึ่งนักเรียนสามารถร่วมแสดงรอบกองไฟกับเพื่อนๆในหมู่ได้ นอกจากนี้ในการเรียนวิชาหนึ่งนักเรียนเคยร่วมกิจกรรมกับเพื่อน และที่ ป.6 ในการจัดทำเกม แล้วขายตัวเพื่อนำเงินที่หาได้ทั้งหมดบริจาคให้กับมูลนิธิ ซึ่งผู้ปกครองสังเกตว่านักเรียนภูมิใจกับงานที่ได้ทำมาก ผู้ปกครองจึงชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมสร้างกำลังใจ

ช่วง ป.5 ทุกวันเสาร์นักเรียน และน้องต้องไปเรียนว่ายน้ำกับเด็กวัยเดียวกัน แต่ในช่วงที่เรียน ป.5 นักเรียนทำกิจกรรมนี้ลดลงเพราะนักเรียนต้องมาเรียนโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ช่วงตอนบ่ายของวันเสาร์ ซึ่งนักเรียนชอบไปร่วมกิจกรรม แต่ก็มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนข่าประจำบ้างในบางสัปดาห์

ช่วง ป.5 ที่บ้าน นักเรียนช่วยถางหญ้า และ ตัดต้นไม้ ถ้ามีเพื่อนบ้านมาเล่นด้วย ถ้าเป็นคนที่นักเรียนคุ้นเคยนักเรียนจะเล่นด้วย และบางครั้งนักเรียนก็เล่นหมากเก็บกับผู้อื่นบ้าง ซึ่งผู้ปกครองก็เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีกิจกรรมต่างๆทำกับเพื่อนๆที่อยู่ใกล้ๆบ้าน

1.6.2 ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น

นักเรียนมักปฏิบัติตามดี ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้ดี เช่น นักเรียนยกตะกร้าผ้ารวมลงมาไว้ที่บริเวณซักผ้า แต่ระยะหลังมีขี้เกียจบ้างแต่ก็ทำตาม

เรื่องการทำงานกลุ่มกับเพื่อนในโรงเรียน ผู้ปกครองเน้นกับนักเรียนเสมอว่า นักเรียนต้องมีส่วนร่วมในงานกลุ่ม ผู้ปกครองเริ่มด้วยการถามกรณีศึกษาอยู่เสมอว่า “วันนี้ถูกมึงงานกลุ่มไหม เพื่อนในกลุ่มมีใครบ้าง ต้องหากกลุ่มเอง หรือคุณครูจัดให้” ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนถามเพื่อนในกลุ่มว่าจะให้ตนรับผิดชอบเรื่องใด หัวข้อ หมายเหตุนั้นหรือเรื่อง หรือช่วยเขียน ผู้ปกครองเคยใช้วิธีเขียนในกระดาษแจกแจงรายการที่นักเรียนต้องทำ และผู้ปกครองติดตามถามความคืบหน้าในตอนเย็น ซึ่งบางครั้งนักเรียนก็สามารถปฏิบัติตามได้

1.7 บทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

ปัญหาหลักที่ผู้ปกครองมักต้องแนะนำนักเรียนเสมอ มีดังนี้

การเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาประจำวัน

ทุกวันในตอนเย็นช่วงหลังเลิกเรียน เมื่อคุณพ่อมารับนักเรียน คุณพ่อจะให้นักเรียนทบทวนความจำถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันให้ผู้ปกครองฟัง ซึ่งมีทั้งเรื่องดี และเรื่องไม่ดี นอกจากนี้คุณพ่อก็มักจะถามคำถามนักเรียนว่า “วันนี้มีปัญหาอะไรที่โรงเรียนหรือไม่” หรือ “วันนี้มีเรื่องสนุกๆ มาเล่าให้ฟังไหม” ถ้านักเรียนตอบว่า “วันนี้ผมมีข่าวร้าย ... ผมโดนเพื่อนแกล้ง” หรือ “ผมทะเลาะกับเพื่อนมา” ผู้ปกครองจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเล่าเรื่องให้จบก่อน แล้วให้นักเรียนบอกสาเหตุที่ทำเช่นนั้น จากนั้นผู้ปกครองจึงแนะนำ โดยอาจมีการยกตัวอย่างเหตุการณ์จากอดีตประกอบ

การแก้ปัญหาคารกุดไม่ตรงกับความเป็นจริงอันเนื่องมาจากกลัวความ

ผิดพลาด

ผู้ปกครองยอมรับว่าในอดีตนักเรียนมักเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับนักเรียนให้ฟังตามความเป็นจริง แล้วมักโดนผู้ปกครองตำหนิ และว่ากล่าวจนผู้ปกครองเข้าใจว่านักเรียนเรียนรู้ที่จะไม่เล่าเรื่องไม่ดีให้ครบ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตำหนิจากผู้ปกครอง ผู้ปกครองจึงได้เปลี่ยนวิธีสอนโดยบอกให้นักเรียนทราบ และตกลงร่วมกันว่าการโกหกเป็นเรื่องที่ผู้ปกครองยอมรับไม่ได้เป็นเรื่องร้ายกว่าการทำผิดแบบอื่นๆ ประกอบกับผู้ปกครองลดระดับการว่ากล่าวนักเรียนให้น้อยลง จึงส่งผลให้นักเรียนสามารถเล่าเรื่องได้ครบมากขึ้น เมื่อนักเรียนเล่าเรื่อง แล้วผู้ปกครองเน้นย้ำถามเสมอว่านักเรียนได้เล่าเรื่องจริง เมื่อนักเรียนคิดขึ้นมาได้นักเรียนก็จะเปลี่ยนคำเล่า และยืนยันว่าเรื่องที่เล่าเป็นเรื่องจริง

การแก้ปัญหาคำความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน

ปัญหาการโดนเพื่อนล้อ หรือ เพื่อนแกล้งนั้น ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนอย่าสนใจคำพูดที่ล้อ แต่มาระยะหลังเนื่องจากเกิดเหตุการณ์ขึ้นบ่อยมาก นักเรียนมักฟ้องว่าโดนเพื่อนแกล้ง ผู้ปกครองจึงได้เน้นให้นักเรียนจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเพื่อนทำอะไร เพื่อนพูดอะไร ผู้ปกครองจะได้พอสรุปว่าเป็นแบบไหนโดยสอนเป็นกรณีๆ ไป

การแก้ปัญหาคารกุดไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

ผู้ปกครองจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และจะสอนบทเรียนหรือข้อคิดที่ได้จากสถานการณ์นั้นๆ

พฤติกรรมไม่เหมาะสมที่ผู้ปกครองเคยแนะนำนักเรียนไว้ แล้วนักเรียนสามารถแก้ไขได้สำเร็จ มีดังนี้

ด้านการใช้คำพูด

นักเรียนมักพูดโดยไม่คิดให้ดีเสียก่อน นักเรียนมีการเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่หรือจากสื่อต่างๆมาพูด เช่น จากหนังสือการ์ตูนบางครั้งนักเรียนจะคิดคำใหม่ๆมาพูด ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนเข้าใจคนเดียว เช่น “เวีย” และบางครั้งนักเรียนบ่นมากเกินไป จนผู้ปกครองต้องสอน เตือนและแนะนำ

ด้านการใช้กำลังกับผู้อื่น

นักเรียนมักทะเลาะกับน้อง มีการลงไม้ลงมือกับน้อง ผู้ปกครองต้องรีบห้าม และสอน ชี้แนะถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครองของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป

1. ผู้ปกครองควรมอบความรัก และดูแล เอาใจใส่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างใกล้ชิดดีกว่าเด็กปกติ
2. ผู้ปกครองต้องให้เวลากับการเรียนรู้ และศึกษาเรื่องแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้ถ่องแท้ เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาเป็นเรื่องๆ
3. ผู้ปกครองเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องใจเย็น และต้องควบคุมอารมณ์ตนเองให้ดี
4. ผู้ปกครองต้องปล่อยให้เด็กได้เรียนรู้ที่จะทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง
5. ถ้าให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น ไม่ให้กดดันนักเรียนจะทำสิ่งนั้นๆได้ดี เช่น การบ้านการเขียนเรียงความ ถ้าให้นักเรียนทำในเวลาเรียนนักเรียนจะทำไม่ทัน แต่ถ้าให้นักเรียนนำกลับไปทำที่บ้าน ให้เวลานั่งเรียบเรียง คิด แล้วเขียน นักเรียนจะทำได้ดี
6. ผู้ปกครองรู้สึกดีว่านักเรียนยังมีทัศนคติที่ดีกับทุกอย่าง นักเรียนยังมีความตั้งใจที่จะทำตนให้เป็นที่ยอมรับ นักเรียนรู้ว่าอะไรถูก อะไรไม่ถูก อะไรควร อะไรไม่ควร แต่เมื่อถูกสิ่งเราที่ไม่ดีทั้งจากภายนอก และภายใน ก่อให้เกิดสภาวะที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ความตั้งใจดังกล่าวก็จะลดลงอย่างฉับพลัน ก็ก่อให้เกิดปัญหา เนื่องจากภูมิคุ้มกันต่อสิ่งเราที่ไม่ดีของนักเรียนอาจจะต่ำกว่าเด็กอื่นๆในวัยเดียวกัน ปัจจุบันบางอย่างเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ ปรับได้ แต่ปัจจุบันบางอย่างอยู่นอกเหนือการควบคุม ดังนั้นผู้ปกครองควรหาวิธีการที่เหมาะสมสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแต่ละคนในการลดสิ่งเราที่ไม่ดีลง และเพิ่มภูมิคุ้มกันในตัวเด็กเอง
7. ผู้ที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะเป็นบุคคลที่มีสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ดังเช่นกรณีศึกษาที่เป็นนักเรียนมีความจำที่ดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ เช่น นักเรียนทราบว่ “โอลิมปิกครั้งที่แล้วจัดขึ้นที่ใด” หรือ นักเรียนสามารถบอกชื่อประเทศจากรูปธงชาติ

ที่เห็น ดังนั้นถ้าผู้ปกครองทราบว่านักเรียนมีความสนใจทางด้านใดเป็นพิเศษ ผู้ปกครองก็ควรสนับสนุนให้นักเรียนมีความชำนาญในด้านนั้นๆอย่างต่อเนื่อง

2. กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้ส่งเสริมการเรียนรู้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.1 ลักษณะของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ในความเป็นจริงแล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะภายนอกที่เหมือนเด็กปกติทั่วไป โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กกลุ่มนี้จะมีสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ที่ดี และบางส่วนเป็นผู้ที่มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก (genius) ดังเช่น บุคคลที่มีชื่อเสียงระดับโลกหลายคน เช่น Albert Einstein (http://en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome) ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นบุคคลที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จะเป็นการน่าเสียดายอย่างมากถ้าเด็ก กลุ่มนี้ประสบปัญหา แล้วไม่ได้รับการช่วยเหลือให้ถูกวิธีและทันเวลา ดังนั้นครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมควรทำความเข้าใจลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแต่ละคนที่มีลักษณะเด่น และลักษณะด้อยที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกันไป เพื่อที่จะช่วยค้นหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆที่เด็กกลุ่มนี้ประสบ และสนับสนุน ส่งเสริมลักษณะเด่นที่เด็กแต่ละคนมี เช่น การแสดงความคิดสร้างสรรค์ด้วยการเล่าเรื่อง การแสดงละคร หรือการประดิษฐ์งานศิลปะ การเล่นคอมพิวเตอร์ การเล่นเกม หรือการเล่นกีฬา เพื่อที่นักเรียนที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะได้แสดงศักยภาพที่แท้จริงออกมาและทำคุณประโยชน์ให้กับครอบครัว โรงเรียน และประเทศชาติ

จากประสบการณ์ในการสอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้วิจัยพบว่าครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมควรมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

2.1.1 มีความเข้าใจ ในการสอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ครู-อาจารย์ต้องทำความเข้าใจลักษณะของเด็กกลุ่มนี้ และอาจารย์ต้องมีทัศนคติเชิงบวกในการทำงาน อาจารย์ไม่ควรเครียดกับปัญหาที่ต้องเผชิญทุกวัน

2.1.2 มีความอดทนสูง ในการจัดการเรียนการสอนครู-อาจารย์มีบทบาท

สำคัญสำหรับนักเรียนในการช่วยแนะนำ และแก้ไขปัญหาต่างๆในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป เพื่อให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนปกติได้ นอกจากนี้ครู-อาจารย์ควรพยายามอยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนให้มากกว่าเด็กปกติ เพื่อที่จะช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆได้อย่างทันที่ ครู-อาจารย์สามารถช่วยแก้ไขให้ปัญหาเล็กๆไม่ขยายกลายเป็นปัญหาใหญ่ๆได้

2.1.3 มีความเสียสละ ครู-อาจารย์ควรมหาเวลาว่างในการค้นคว้า ศึกษา

หาข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างถ่องแท้เพื่อที่จะช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนได้อย่างปกติ

2.1.4 มีความเมตตา ในระยะแรกที่รู้จักกัน ครู-อาจารย์ ควรให้ความรักและสร้างความผูกพันกับนักเรียน เพื่อที่นักเรียนจะได้เคารพ และเชื่อฟังครู-อาจารย์ จากนั้นนักเรียนก็สามารถเล่าปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนให้อาจารย์ฟังอย่างไว้วางใจ และเมื่อนักเรียนทำความผิด ถ้าครู-อาจารย์ตักเตือน หรือสอนนักเรียนจะเชื่อฟัง แล้วปฏิบัติตามได้อย่างดีมากขึ้น

2.1.5 มีความใจเย็น ในการสื่อสารทำความเข้าใจกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เนื่องจากต้องให้เวลามากกว่าเด็กปกติ ครูไม่ควรเร่งรัดเอาคำตอบในขณะที่เกิดเหตุการณ์หรือปัญหาใดๆขึ้น การให้เวลาผ่านไปสักระยะ แล้วเรียกนักเรียนมาพูดคุยภายหลังจะช่วยแก้ไขปัญหได้ดีกว่า อาจารย์ควรเป็นผู้ฟังที่ดี และรู้จักการรอคอย

2.2 บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ครู-อาจารย์ ที่สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ควรทำความเข้าใจลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ทั้งด้านสังคม ด้านภาษา ด้านสติปัญญา และด้านพฤติกรรมต่างๆ พร้อมทั้งต้องศึกษาลักษณะของนักเรียนที่สอนด้วยว่ามีลักษณะใดที่ควรปรับพฤติกรรม และมีลักษณะใดที่ควรส่งเสริมและพัฒนาต่อไป

จากการสอบถามอาจารย์หลายท่านที่สอนกรณีศึกษาในวิชาต่างๆ ดังนี้ วิชาบังคับเลือก ได้แก่ วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา ศิลปะศึกษา พลศึกษา ดนตรีและนาฏศิลป์ การงานพื้นฐานอาชีพ คอมพิวเตอร์ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาลูกเสือ-เนตรนารี และวิชาเลือกเสรี ผู้วิจัยพบลักษณะสำคัญของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่เป็นประโยชน์ต่อกรณีศึกษา และเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป

ในส่วนของผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของกรณีศึกษาเกี่ยวกับ**ลักษณะและปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม** ดังต่อไปนี้

1) ทักษะด้านสังคม (Social Impairments Skills)

จากการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามี**ปัญหาด้านสังคม (Social Impairments Problems)** อย่างมาก ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1.1) นักเรียนไม่ทราบทักษะการเข้าสังคมที่ถูกต้อง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษาชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวมากกว่าการนำตัวเองเข้าสู่สังคม เนื่องจากกรณีศึกษาขาดทักษะการเข้าสังคม

1.2) นักเรียนไม่เปิดโลกทัศน์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษามีความสนใจเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจเท่านั้น จึงมักมีปัญหาทางการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เนื่องจากนักเรียนไม่ค่อยรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อนๆจึงไม่สนใจที่จะสื่อสารกับนักเรียน

1.3) นักเรียนสร้างโลกในจินตนาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษามีการพูดพิมพ์กับตนเองอยู่เสมอ เป็นลักษณะของการสร้างเพื่อนในจินตนาการขึ้นมาเพื่อปกป้องตนเองจากความผิดหวังของบุคคลรอบข้าง

1.4) นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษาจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเมื่อนักเรียนต้องทำตามกฎเกณฑ์ และไม่สามารถทำตามที่คาดหวัง

2) ทักษะด้านภาษา (Speech and Language Peculiarities)

จากการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามีจุดเด่นด้านภาษา และการพูด คือ

- นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี
- นักเรียนพูดจาไพเราะ และสุภาพ โดยมีการพูดคำว่า “ครับ” ลงท้ายประโยคทุกครั้ง

โดยรวมนักเรียนสามารถสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น ถ้านักเรียนมีสภาวะทางอารมณ์ที่เป็นปกติ

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามีปัญหาด้านภาษาและการพูด (Speech and Language Problems) ดังนี้

2.1) นักเรียนมีความสับสนในการตีความหมายทางภาษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษามักไม่เข้าใจคำพูดที่มีความหมายกำกวม หรือประโยคที่ตีความหมายได้หลายทาง

2.2) นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อเขียนถ่ายทอดความคิด – ความรู้สึกออกเป็นข้อความ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษาไม่รู้จักวิธีการเรียบเรียงภาษาที่ถูกต้อง นักเรียนจึงสื่อความหมายด้วยการใช้ภาษาได้ไม่ดีนัก นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการเขียนอธิบาย สื่อความได้ตรงกับความคิด หรือความรู้ที่มี จนทำให้หลายครั้งนักเรียน มีปัญหาในการสื่อสารกับผู้อื่น และมีปัญหาในการทำข้อสอบอัตนัย เช่น วิชาภาษาไทย วิชาสุขศึกษา หรือวิชาสังคมศึกษา

2.3) นักเรียนมีการสนทนาที่ไม่ตรงประเด็น และไม่ตรงหัวข้อที่กำลังสนทนาอยู่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษามักพูดเฉพาะเรื่องที่ต้องการพูด หัวข้อที่สนใจ หรือสิ่งที่กำลังคิดอยู่ โดยไม่สนใจว่าผู้ฟังจะฟังอยู่หรือไม่ และไม่คำนึงถึงความเหมาะสมของเวลา บุคคล หรือสถานที่

2.4) นักเรียนมักพูดไม่สรุปความ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษาไม่สนใจ หรือคำนึงถึงความรู้สึกของคู่สนทนา หรือผู้ฟังมักพูดหรือเล่าเรื่องราวที่ตนเองสนใจไปเรื่อยๆ โดยไม่คำนึงว่าคนฟังจะอยากฟังหรือไม่ บางครั้งนักเรียนจะพูดจาวกไปวนมาทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนได้

2.5) นักเรียนใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นภาษาที่มีรูปแบบเป็นทางการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษา รู้จักใช้ภาษาแบบผู้ใหญ่ บางครั้งกรณีศึกษาสื่อสารโดยใช้คำศัพท์ที่แตกต่างจากเด็กในวัยเดียวกัน ใช้ภาษาที่มีโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน หรือ มีการใช้สำนวนภาษาที่สูงกว่าวัยของตน เช่น มีการนำภาษาที่ใช้ในมหาวิทยาลัยมาพูดกับเพื่อน อาจารย์ หรือ ผู้ปกครองรวมถึงรู้จักใช้ภาษาในการแสดงความคิดเห็น หรือต่อรองได้ดี

2.6) นักเรียนมีจังหวะ และโทนเสียงในการพูดที่ผิดปกติ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษา มีความเร็วในการพูดที่ผิดปกติบ้าง โดยมากจะเป็นการพูดที่เร็วเร็วจนเกินไป พูดไม่เว้นช่องไฟ พูดติดกันไปตลอด บางครั้งไม่สามารถควบคุมความดังของเสียง หรือใช้น้ำเสียงที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ นักเรียนจะพูดด้วยน้ำเสียงแบบเด็กๆ ไม่หนักแน่น

3) ทักษะด้านสติปัญญา (Intelligent Skills)

จากประวัติด้านการศึกษาในระดับประถมศึกษาของกรณีศึกษา แสดงให้เห็นว่า *กรณีศึกษามีจุดเด่นด้านสติปัญญา คือ*

- นักเรียนมีสติปัญญาในระดับดี ในหลายวิชานักเรียนมีความสามารถทางปัญญาในระดับที่ดีมาก
- นักเรียนมีความสามารถทางด้านการอ่านดี นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน
- นักเรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ดีมาก
- นักเรียนมีทักษะทางดนตรี (เปียโน) ในระดับก้าวหน้า
- นักเรียนมีความจำที่แม่นยำดีมาก

ซึ่งทั้งหมดนี้ตรงกับลักษณะเด่นด้านสติปัญญาของเด็กแอสเพอร์เกอร์

ซินโดรม

4) ปัญหาด้านพฤติกรรมต่างๆ (Other Behavior Problems)

กรณีศึกษามีปัญหาด้านพฤติกรรมในหลายๆด้าน ดังนี้

4.1) ปัญหาด้านการเคลื่อนไหว

กรณีศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการควบคุมกล้ามเนื้อ (motor skills) ทั้งกล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่จึงทำให้มีผลต่อทักษะการเล่นกีฬาต่างๆ

4.2) ปัญหาด้านประสาทสัมผัส

กรณีศึกษามีปัญหาอย่างมากในเรื่องการรับประทานอาหาร โดยนักเรียนจะเลือกรับประทานอาหารที่ตนคุ้นเคยเท่านั้น นักเรียนกลัวเสียงดัง และกลัวความมืด

4.3) ปัญหาด้านความสนใจที่มากเกินไป และชอบทำอะไรซ้ำๆ ซ้ำๆ

กรณีศึกษาชอบทำอะไรซ้ำๆ ชอบพูดซ้ำๆ และ ชอบตั้งคำถามซ้ำๆ ในหัวข้อที่สนใจเฉพาะเจาะจงที่จำกัดอยู่เพียงวงแคบๆ ไม่หลากหลาย และไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความนิยม

4.4) ปัญหาด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก

กรณีศึกษาที่มีความคิดที่แน่นอนจนเกินความพอดี ขาดการยืดหยุ่นทางความคิด ไม่เปิดใจยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ชอบความเป็นระเบียบ และชอบทำตามกฎเกณฑ์ จะคิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเด็กคิดจะทำอะไรต้องทำให้ได้ เมื่อทำไม่ได้จะเกิดความไม่พอใจ

4.5) ปัญหาด้านอารมณ์

กรณีศึกษามีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย มีอารมณ์ไม่มั่นคง นักเรียนจะแสดงอาการฉุนเฉียว หรือหงุดหงิดมาก หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด หรือคาดหวังไว้ นักเรียนมีทะเลาะกับเพื่อนบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่จะเกิดจากเพื่อนมาแกล้ง หรือแหย่นักเรียนก่อน แล้วนักเรียนก็มีปฏิกิริยาตอบโต้กลับ ความรุนแรงของการแสดงอารมณ์จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และสภาพแวดล้อม ซึ่งลักษณะนี้เป็นอาการของโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.3 บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์

ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

จากการสังเกตพฤติกรรม และวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามีข้อบกพร่องทางสังคม และทางพฤติกรรมบางประการที่ควรปรับปรุง ดังนี้

สมาธิในการเรียน

กรณีศึกษามีสมาธิในการเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถนั่งนิ่งๆ ในระยะเวลาที่ยาวนานได้ ชอบลุกเดินไปเดินมาในระหว่างเรียน และบางครั้งชอบทำของเสียหาย

ความสนใจเรียนในชั้นเรียน และพฤติกรรมการแสดงออกในชั้นเรียน

จากการสังเกตพฤติกรรมกรณีศึกษาตลอดปีการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าในวิชาที่นักเรียนสนใจเรียน นักเรียนจะกล้าแสดงออก แสดงความคิดเห็นได้ดี จะแสดงท่าทางสนใจ และตั้งใจฟังเป็นอย่างดี แม้ว่านักเรียนจะมีระดับสติปัญญาที่ดี และมีความจำที่ดีมาก แต่นักเรียนจะเรียนได้ดีเฉพาะวิชาที่มีลักษณะท่องจำ ที่มีข้อมูลของสาระที่ตรงตามรูปแบบหรือกฎที่เห็น เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาคณิตศาสตร์ หรือ วิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมนักเรียนตั้งใจเรียนเป็นบางวิชา โดยเฉพาะถ้าเรื่องไหนที่นักเรียนสนใจมาก นักเรียนจะตั้งใจฟังอย่างดีมาก ๆ เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาคณิตศาสตร์ หรือ วิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะมีสมาธิในการฟังมาก นักเรียนสนใจเรียนวิชาวิทยาศาสตร์มากเพราะนักเรียนชอบการทดลอง นักเรียนจะร่วมลงมือทำงานกับเพื่อนๆ แต่บางครั้งนักเรียนมีอาการเหม่อลอยบ้าง แต่ถ้าอาจารย์ถาม นักเรียนก็เข้าใจเนื้อหาที่เรียนไป ส่วนใหญ่แล้วนักเรียนไม่มีปัญหาในการเรียน นักเรียนจะให้ความร่วมมือในสิ่งที่อยากทำ

แต่นักเรียนจะเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร ในวิชาที่มีข้อมูลทางภาษาที่ซับซ้อน ต้องอาศัยการตีความ วิเคราะห์ หรือสังเคราะห์ หรือต้องแสดงความคิดเห็นประกอบ เช่น วิชาภาษาไทย (เช่น การแต่งคำประพันธ์ หรือ การได้วาที) วิชาสังคมศึกษา (เช่น การแสดงความคิดเห็น) หรือ วิชาสุขศึกษา (เช่น การนำเสนอรายงาน) ในการเรียนบางวิชาที่นักเรียนไม่สนใจเรียน นักเรียนมักจะไม่ค่อยร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอน ไม่ฟังอาจารย์สอน บางครั้ง ก็จะทำอย่างอื่นด้วย แต่ส่วนใหญ่ถ้านักเรียนไม่สนใจจะนั่งเฉยๆ ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ และไม่แสดงความรู้ แต่ถ้าอาจารย์ถาม ในขณะที่นักเรียนอารมณ์ดี นักเรียนสามารถตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง แต่ถ้าถามในขณะที่นักเรียนไม่มีสมาธิ นักเรียนจะตอบไม่ตรงคำถาม (ตอบมั่วให้ผิดไปเลย) หรือไม่ตอบแต่นั่งนิ่งๆ อยู่กับที่ นอกจากนี้ถ้านักเรียนไม่สนใจเรียนนักเรียนมักจะนั่งทำงานส่วนตัว วาดรูป กัดเล็บ เล่นน้ำยาลบคำผิดแล้วเอาเข้าปาก รับประทานน้ำหมึก หรือรับประทาน ยาสีฟัน ฟันน้ำลายใส่ตนเอง และผู้อื่น พูดคนเดียวด้วยภาษาตนเอง ซึ่งครู-อาจารย์ต้องตักเตือนอยู่เสมอ บางครั้งเมื่ออาจารย์ตักเตือนถ้านักเรียนเชื่อฟังก็จะหยุดพฤติกรรมนั้นๆ นอกจากนี้ถ้าขณะที่เรียนวิชาใดๆก็ตามนักเรียนกำลังอารมณ์ดี นักเรียนจะเชื่อฟังอาจารย์มาก ถ้าอาจารย์สั่งให้นักเรียนทำอะไร นักเรียนจะยอมทำแต่โดยดี เช่น ให้นักเรียนมาแข่งตอบคำถามหน้าห้อง นักเรียนก็สามารถทำได้เป็นอย่างดี ถ้านักเรียนอารมณ์ดีอาจารย์ถามคำถามอะไร นักเรียนก็สามารถตอบได้อย่างถูกต้อง

การเรียนรู้ร่วมกัน

ส่วนใหญ่แล้วอาจารย์เห็นพ้องกันว่านักเรียนสามารถเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนในห้องได้ ถ้าไม่มีสิ่งเร้าไม่ดีมากระทบกระเทือนจิตใจ เช่น โดนเพื่อนแกล้ง

- นักเรียนควรมีสมาธิในการเรียนมากขึ้น
- นักเรียนควรสนใจเรียนในทุกวิชา ในวิชาที่นักเรียนไม่ชอบ นักเรียนก็ควรตั้งใจเรียน
- นักเรียนควรปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างเคร่งครัด
- นักเรียนควรรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองให้ดีขึ้น แม้เวลาที่เพื่อนมาแหย่ แกล้ง หรือล้อเล่นด้วย แล้วนักเรียนไม่พอใจ นักเรียนก็ไม่ควรตอบโต้กลับด้วยการทำร้ายร่างกาย การเงี้ยวมือตีกลับ ร้องไห้ โวยวาย ตะโกน พุด หรือส่งเสียงดัง

การปรับตัวเพื่อเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน

นักเรียนมีการปรับตัวในการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนได้ไม่ค่อยดีเท่าที่ควร นักเรียนยังมีจุดศูนย์กลางที่ตัวเอง ยังมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ไม่ดีนัก นักเรียนจะปรับตัวได้ดีเฉพาะกับคนที่นักเรียนสนิท หรือไว้วางใจ ช่วงการศึกษาภาคต้น นักเรียนควบคุมอารมณ์ได้ไม่ดีนัก เมื่อทำอะไรไม่ได้ดังใจ นักเรียนจะขาดสติ แต่ช่วงการศึกษาภาคปลายนักเรียนสามารถควบคุมสภาวะทางอารมณ์ได้ดีมากขึ้น แต่เมื่อเจอสิ่งเร้านักเรียนก็มักควบคุมสติไม่ได้ นักเรียนไม่ชอบให้ใครมาบังคับให้ทำ และนักเรียนไม่ชอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด อาจารย์หลายท่านเห็นพ้องว่านักเรียนควรควบคุมสติและอารมณ์ให้มั่นคงมากขึ้น และควรเดินเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าง ควรลดการคำนึงแต่ตนเองเป็นใหญ่ ให้นึกถึงความรู้สึกของผู้อื่นบ้าง มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น คุยเรื่องที่ผู้อื่นสนใจบ้าง

การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

นักเรียนเป็นเด็กที่มีโลกส่วนตัวสูง ไม่ค่อยคุยกับเพื่อนมากนัก แต่ระยะหลังนักเรียนพยายามปรับตัวให้มีส่วนร่วมกับผู้อื่นมากยิ่งขึ้น โดยเมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกำลังเล่นหรือทำกิจกรรมบางอย่างอยู่ ถ้าเป็นกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ เช่น การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ นักเรียนจะเข้าไปขอเพื่อนทำกิจกรรมนั้นๆ ร่วมกัน หรือในขณะที่เรียนถ้ามีกิจกรรม การแข่งขันตอบคำถาม นักเรียนจะสนใจเป็นตัวแทนออกไปแข่งร่วมกับเพื่อนที่หน้าชั้นเรียน แต่ปกติแล้วนักเรียนชอบเป็นผู้ตั้งคำถามมากกว่าเป็นผู้ตอบคำถาม

การทำงานร่วมกับผู้อื่น

เวลาที่มีการทำงานกลุ่มนักเรียนจะไม่ค่อยสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเท่าไรนัก อาจารย์จะให้นักเรียนพยายามหากลุ่มเองก่อน โดยจะมีเพื่อนบางคนชวนนักเรียนมาเข้ากลุ่มด้วย

ถ้านักเรียนไม่สามารถหากกลุ่มอยู่ได้จริงๆ อาจารย์จะจัดกลุ่มให้นักเรียน นักเรียนมักปลีกตัวออกจากกลุ่มด้วยการขออนุญาตอาจารย์เข้าห้องน้ำ อาจารย์ต้องพยายามกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมทำงานกับผู้อื่นอยู่เสมอ แต่บางครั้งถ้านักเรียนอารมณ์ดี หรือเป็นงานที่นักเรียนสนใจ นักเรียนก็ให้ความร่วมมือดี เช่น การทำงานกลุ่มวิชาสุขศึกษา นักเรียนสามารถแสดงละครร่วมกับเพื่อนๆ ได้ อาจารย์สังเกตว่า นักเรียนตื่นเต้นกับการแสดง แต่ถ้าเป็นการทำงานกลุ่มประเภทที่ต้องสร้างสรรค์ผลงานออกมา เช่น การทำโปสเตอร์ (วิชาสุขศึกษา) การทำนิทรรศการตามหัวข้อเรื่องที่ได้รับ (วิชาสังคมศึกษา) การพับกระดาษเป็นภาพ แล้วพูดภาษาอังกฤษประกอบภาพ หรือ การประดิษฐ์เกมกริยา (วิชาภาษาอังกฤษ) ถ้านักเรียนไม่สนใจที่จะทำ นักเรียนจะอยู่เฉยๆ ดูเพื่อนทำงานโดยไม่แสดงความคิดเห็น หรือปลีกตัวออกจากกลุ่มด้วยการเดินไปหลังห้อง ไปนั่งอ่านนิทาน หรือออกไปห้องน้ำ เพื่อนต้องคอยกระตุ้น นักเรียนถึงจะยอมช่วยงาน ส่วนใหญ่แล้วถ้าเป็นงานที่ต้องแสดงความคิดเห็น ถ้าเพื่อนไม่ถามนักเรียน หรือชวนให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น นักเรียนก็จะ ไม่พูดอะไรออกมา

นักเรียนมักไม่ช่วยเพื่อนทำงานกลุ่มในห้องเรียน แต่นักเรียนจะกลับไป

ค้นคว้าหาข้อมูล ซึ่งจะได้ข้อมูลที่ละเอียดทำให้เป็นรายงานที่มีความละเอียดดีมาก นอกจากนี้บางครั้งนักเรียนช่วยเพื่อนนำเสนอผลงาน

นักเรียนจะช่วยงานเพื่อนได้ดีมากขึ้น ถ้านักเรียนได้ทำงานกับเพื่อนที่นักเรียนรู้สึกไว้วางใจ ดังนั้นอาจารย์ควรสังเกตนักเรียนแล้วควรสนับสนุนให้นักเรียนได้อยู่กลุ่มที่เหมาะสมและควรผลักดันให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความสามารถให้เพื่อนเห็น

นอกจากปัญหานักเรียนไม่สามารถทำงานร่วมกับเพื่อนได้แล้ว อาจารย์ ยังพบว่าหลายครั้งนักเรียนมีปัญหาว่านักเรียนไม่รับรู้ หรือไม่เข้าใจว่าอาจารย์มอบหมายงานอะไร และให้กับใคร ดังนั้นเมื่ออาจารย์ได้มอบหมายงานให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อาจารย์ควรอยู่ดูแลใกล้ชิด แล้วติดตามความคืบหน้าด้วย อาจารย์ควรให้เวลา ให้โอกาส รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน และให้สิ่งที่นักเรียนร้องขอ จากนั้นนักเรียนจึงจะค่อยเรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่นให้เกิดผลสำเร็จ นอกจากนี้การแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของคะแนนกลุ่ม ก็จะช่วยให้นักเรียนมีความพยายามทำงานร่วมกับเพื่อนมากขึ้น

ความรับผิดชอบในการทำงาน

นักเรียนส่งการบ้านทุกวิชาตรงเวลาเป็นส่วนใหญ่ แต่บางวิชาที่นักเรียนไม่ถนัด และนักเรียนทำไม่ได้ นักเรียนจะไม่มีการส่งเมื่อถึงกำหนดส่ง อาจารย์ควรเรียกนักเรียนมาพูดถามสาเหตุ และช่วยแก้ไขตามกรณีไป เช่น นักเรียนจดงานบนกระดานไม่ทัน จึงไม่ส่งสมุดเมื่อหมดเวลา แต่เมื่อตามจุดจนทันนักเรียนก็จะนำมาส่งไว้ที่โต๊ะอาจารย์เอง อาจารย์อาจแจ้งผู้ปกครองเพื่อร่วมกันรับทราบปัญหา และแก้ไขปัญหาด้วยกันทั้งสามฝ่าย (ครู-อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน)

ความประณีตในการทำงาน

นักเรียนทำการบ้าน หรือ รายงานด้วยความเรียบร้อยพอควร แต่นักเรียนมีลายมือที่ไม่บรรจงเท่าที่ควร เนื่องจากนักเรียนมีปัญหาเรื่องการบังคับกล้ามเนื้อเล็ก - มัดใหญ่ แต่ถ้าอาจารย์ให้คำชมเชยนักเรียนทุกครั้งที่นักเรียนทำงานเรียบร้อย และเขียนลายมือบรรจงมาส่ง ก็จะช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น และทำให้นักเรียนมีลายมือที่สวยงามขึ้นกว่าเดิมได้ นักเรียนเป็นเด็กที่เจ้าระเบียบในการทำงานอย่างมากเกินพอดี นักเรียนจะอารมณ์เสียอย่างรุนแรง ถ้าสมุดงาน เอกสารหรือชิ้นงานของนักเรียนเปื้อน หรือฉีกขาด

ระเบียบวินัยในห้องเรียน และภายในโรงเรียน

นักเรียนมีระเบียบวินัยพอสมควร ถ้านักเรียนมีสมาธิ และสามารถควบคุมอารมณ์ได้นักเรียนก็จะอยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ที่อาจารย์กำหนดไว้

แต่หลายครั้งที่นักเรียนมีระเบียบวินัยน้อยเกินไป เมื่อไรก็ตามที่นักเรียนขาดสติ และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ นักเรียนจะมีความคิดนอกกรอบ นักเรียนก็จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง และไม่เคารพกฎ กติกาในสังคม ในการเรียนร่วมกับเพื่อนในห้อง นักเรียนควรปรับปรุงพฤติกรรม ยอมรับกฎ กติกาของสังคม และเชื่อฟังคำแนะนำอาจารย์ โดยไม่ควรทำอะไรตามใจตนเองเป็นใหญ่

อาจารย์ไม่ควรให้ความสนใจกับนักเรียนมากเกินไป ถ้านักเรียนทำผิดอาจารย์ตักเตือนแล้วนักเรียนยังไม่เชื่อฟัง อาจารย์ควรปล่อยให้เรียนสงบสติอารมณ์เสียก่อน แล้วค่อยเรียกมาตักเตือนสั่งสอนอีกครั้ง เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักไม่เข้าใจความรู้สึกของคู่สนทนา และไม่พยายามเข้าใจ หรือรับรู้กฎเกณฑ์ของสังคม ดังนั้นอาจารย์ไม่ควรบังคับให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อย่างเต็มรูปแบบ ควรมีการยืดหยุ่นบ้างตามดุลยพินิจของอาจารย์และอาจารย์ไม่ควรตั้งกฎเกณฑ์ และคาดหวังกับเด็กมากเกินไป เพราะเด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถปฏิบัติตามได้ทั้งหมด เด็กกลุ่มนี้ต้องการรับฟังเหตุผลที่ชัดเจน ถ้าพวกเขาคิดเห็นพ้องด้วย จึงจะปฏิบัติตามคำสั่ง ดังนั้นการสอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อาจารย์ต้องสอนด้วยความใจเย็นอย่างมากและเปิดโอกาสให้นักเรียนมีเวลาไตร่ตรองเรียบเรียงเหตุผล

จากข้อบกพร่องทางสังคม และทางพฤติกรรมที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องการการเรียนรู้ทักษะการเข้าสังคมเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข และเพื่อที่จะได้เป็นผู้ใหญ่ที่มีความอดทน และมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่น สามารถพบปะบุคคลใหม่ๆ หรือทำกิจกรรมใหม่ๆ ร่วมกับบุคคลอื่นได้

2.4 บทบาทในการเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

ในส่วนตัวต่อไปนี้เป็นผู้วิจัยนำเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรม และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา พร้อมทั้งตัวอย่างแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะ และปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่เสนอไว้ข้างต้น

1) ปัญหาด้านสังคม (Social Impairments Problems)

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมอยากมีเพื่อนครับ.....

ปัญหา

นักเรียนไม่ทราบทักษะการเข้าสังคมที่ถูกต้อง

นักเรียนแสดงออกถึงความต้องการอยากมีเพื่อน อยากจะพูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ อยากจะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับคนอื่น แต่นักเรียนไม่สามารถพาตัวเองให้ทำอย่างที่ต้องการ จากปัญหานี้ นักเรียนจึงมักชอบอยู่ในโลกส่วนตัว และไม่กล้าทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น บางครั้งนักเรียนเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว

ผลที่เกิดขึ้น

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > หลังจากทีอาจารย์ทราบเรื่องอาจารย์ควรเสริมสร้างกำลังใจให้นักเรียน
- > จากนั้นอาจารย์ควรแนะนำแนวทางการเข้าสังคมให้กับนักเรียน
- > มีการพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และขอความร่วมมือจากเพื่อนทุกคนในชั้นเรียน ให้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้ามาทำกิจกรรมต่างๆร่วมกัน
- > อาจารย์อาจหาเพื่อนร่วมชั้นเรียนมาเป็นอาสาสมัครในการช่วยดูแลนักเรียนในการทำกิจกรรมต่างๆ ในช่วงเวลาพัก หรือ ช่วงเวลาหลังเลิกเรียน

ผลที่ตามมา

แม้ว่านักเรียนยังคงชอบทำกิจกรรมต่างๆ คนเดียว แต่นักเรียนก็สนใจที่จะดูเพื่อนทำกิจกรรมต่างๆ เพิ่มมากขึ้น นักเรียนสามารถตอบรับคำชวนเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนยังคงไม่มีเพื่อนสนิท

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมไม่ใช่มนุษย์ต่างดาวครับ

ปัญหา

นักเรียนมักพูดเพิ่มพำอยู่กับตนเองอยู่เสมอ

ผลที่เกิดขึ้น

นักเรียนมักพูดเพิ่มพำอยู่กับตนเองอยู่เสมอ ด้วยการใช้ภาษาที่แปลกใหม่ ที่นักเรียนคิดขึ้นมาเพื่อใช้สื่อสารกับเพื่อนสมมติ

ที่นักเรียนสร้างขึ้นมาเองเพื่อปกป้องตนเองจากความผิดหวังจากบุคคลรอบข้าง ดังนั้นคนภายนอกจะคิดว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่แปลก(เพื่อนๆนักเรียน มักบอกว่า นักเรียนชอบพูดภาษาต่างดาวอยู่คนเดียว)

แนวทางการปรับพฤติกรรม

---> อาจารย์ควรให้ความใกล้ชิดกับนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

---> อาจารย์ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่นักเรียนสนใจให้อาจารย์ฟัง เพื่อที่นักเรียนจะได้ปลดปล่อยจินตนาการออกมาบ้าง

---> อาจารย์หลายท่านแนะนำว่านักเรียนควรมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารกับสมาชิกในครอบครัว เพื่อนบ้าน หรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนมากขึ้น เพื่อที่นักเรียนจะได้ฝึกทักษะการใช้ภาษา ในการสื่อสารที่ถูกต้อง อีกทั้งนักเรียนจะได้ฝึกการเรียบเรียงความคิดด้วย

ผลที่ตามมา

นักเรียนสามารถพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้น

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

กฎ – กติกา ที่น่าปวดหัว

ปัญหา

นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคม

เช่น นักเรียนไม่ยอมทำการบ้านที่อาจารย์มอบหมาย

ผลที่เกิดขึ้น

เมื่อนักเรียนต้องทำตามกฎเกณฑ์ จนไม่สามารถทำตามที่คาดหวัง นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เช่น โวยวาย ร้องไห้ กระแทบเท้า หรือ ทำเสียงดังที่รบกวนเพื่อนร่วมชั้นเรียน นักเรียนอาจมีเรื่องทะเลาะวิวาทจนทำร้ายผู้อื่น หรือทำร้ายตนเอง จนส่งผลให้นักเรียนมีความแตกแยกกับเพื่อน และไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น

แนวทางการปรับพฤติกรรม

วิธีที่ 1

เมื่อนักเรียนทำผิด ---> อาจารย์ควรสอบถามสาเหตุแห่งปัญหาเสียก่อน จากนั้นอาจารย์จึงกล่าวตักเตือน และสอนถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

---> นักเรียนต้องทำความเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น แล้วรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเองให้มีสติมากขึ้น และไม่โวยวาย

วิธีที่ 2

เมื่อนักเรียนทำผิด ---> อาจารย์สอบถามสาเหตุแห่งปัญหา จากนั้นสอนด้วยวิธีอธิบายผ่านการเขียนเป็นแผนผังที่แสดงขั้นตอนการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง

---> นักเรียนทำความเข้าใจถึงเหตุและผล แล้วรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเองให้มีสติมากยิ่งขึ้น

วิธีที่ 3

เมื่อนักเรียนรู้ว่าทำผิด ---> อาจารย์แนะนำให้ นักเรียนควบคุมอารมณ์ตนเองด้วยการนั่งนิ่งๆ หายใจเข้าและออกลึกๆ พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนรู้จักนั่งสมาธิเป็นประจำทุกวัน โดยอาจารย์ขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง ในการดูแลการฝึกฝนที่บ้านอย่างต่อเนื่องอีกด้วย

TIP : ** อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักควบคุมสติ และอารมณ์อย่างสม่ำเสมอ **

ผลที่ตามมา นักเรียนสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมได้ดีขึ้นเรื่อยๆ และมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมลดน้อยลง

2) ปัญหาด้านภาษาและการพูด (Speech and Language Problems)

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ภาษาที่แสนสับสน ...

ปัญหา

นักเรียนมักมีความสับสนในการตีความหมายทางภาษา
 ในขณะที่สนทนากับเพื่อน บางครั้งนักเรียนจะตีความหมายที่ผู้อื่นต้องการสื่อสารที่เข้าใจไม่ตรงกัน เช่น
 เพื่อนเข้ามาพูดคุยด้วยว่า "นักเรียนใส่กางเกงสีชมพูมีลายน่ารักเสีย"

ผลที่เกิดขึ้น

นักเรียนไม่เข้าใจว่าเพื่อนพูดเล่นกับตน แต่กลับคิดว่าเพื่อนกำลังแกล้งตนอยู่ จึงเกิดการทะเลาะกันขึ้นอย่างรุนแรง

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > อาจารย์ควรนำพานักเรียนออกสู่สถานการณ์ที่นักเรียนเผชิญอยู่
- > อาจารย์ควรแนะนำให้ นักเรียนสงบสติ – อารมณ์เมื่อนักเรียนไม่สามารถควบคุมสติ
- > อาจารย์สอบถามสาเหตุแห่งปัญหาทั้งจากนักเรียนและคู่กรณี
- > จากนั้นอาจารย์อธิบายถึงลักษณะของภาษา การใช้ น้ำเสียง และความหมายทางภาษาที่แตกต่างกันไป
- > นักเรียนทำความเข้าใจถึงการตีความทางภาษาท่าทาง และภาษาพูด แล้วรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเองให้มีสติมากยิ่งขึ้น

ผลที่ตามมา นักเรียนเกิดการเรียนรู้ความหมายทางภาษาที่หลากหลายมากขึ้น รู้จักสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ได้สารที่ตรงกันระหว่างนักเรียนกับคู่สนทนา

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมเขียนไม่ได้ครับ

ปัญหา

นักเรียนมักมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อเขียนถ่ายทอด

ผลที่เกิดขึ้น

ความคิด – ความรู้สึกออกเป็นข้อความ เนื่องจากนักเรียนไม่รู้จักรวธีการเรียบเรียงภาษาที่ถูกต้อง นักเรียนจึงไม่สามารถใช้ภาษาในการเขียนอธิบายเพื่อสื่อความได้ตรงกับความคิด หรือความรู้ที่มี ดังนั้นในการทำแบบฝึกหัด รายงาน หรือการทำข้อสอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อสอบอัตนัย อาจารย์จะพบว่าบางครั้งนักเรียนจะทำไม่ครบทุกส่วน หรืออ่านแล้วไม่ได้ใจความ ซึ่งจะส่งผลต่อผลการเรียนในภายหลัง

แนวทางการปรับพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนไม่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือข้อสอบได้สำเร็จ

- > อาจารย์ในแต่ละรายวิชาควรสำรวจข้อบกพร่องทางภาษาที่เกิดขึ้น
- > อาจารย์ควรชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงข้อที่ควรปรับปรุง
- > อาจารย์ควรแนะนำให้นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆเพิ่มเติม
- > จากนั้นอาจารย์อธิบายเนื้อหาวิชาในส่วนที่นักเรียนยังไม่เข้าใจอย่างใกล้ชิด
- > นักเรียนทำความเข้าใจถึงลักษณะทางภาษาที่ควรใช้อย่างใกล้ชิด

ผลที่ตามมา

นักเรียนมีความพยายามในการฝึกฝนทักษะการเขียนเพิ่มมากขึ้นตามที่อาจารย์มอบหมาย เช่น การเขียนเรียงความ

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ฟังผมหน่อยครับ

ปัญหา

นักเรียนมีปัญหาในการสื่อสาร ดังนี้

- มักพูดเฉพาะเรื่องที่ต้องการพูด หัวข้อที่สนใจ หรือสิ่งที่กำลังคิด โดยไม่สนใจว่าผู้ฟังจะฟังอยู่หรือไม่ และไม่คำนึงถึงความเหมาะสมของเวลา บุคคล หรือสถานที่

- มักพูดหรือเล่าเรื่องราวในสิ่งที่ตนเองสนใจไปเรื่อยๆโดยไม่สรุปความ และไม่คำนึงว่าคนฟังจะอยากฟังหรือไม่
 - ไม่กล้าสบตาผู้อื่นเวลาสนทนา
 - ไม่มีสมาธิในการฟังคู่สนทนา
- ผลที่เกิดขึ้น** จากปัญหาที่กล่าวมาจึงส่งผลให้เพื่อนไม่อยากคุยกับนักเรียน
- แนวทางการปรับพฤติกรรม**

- > อาจารย์ควรให้นักเรียนควรเปิดโอกาสตัวเองในการพูดในหัวข้อที่คนอื่นสนใจบ้าง
- > อาจารย์ควรเสริมสร้างทักษะการพูดที่เหมาะสมเพิ่มให้กับนักเรียนเป็นระยะ

- ผลที่ตามมา** ระยะเวลาหลังนักเรียนสามารถพูดได้รู้เรื่องมากขึ้น สามารถถาม-ตอบแบบสั้นๆได้ แต่นักเรียนยังคงไม่แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ไม่สนใจ และบางครั้งนักเรียนจะถามคำถามขึ้นมาทันทีโดยผิดกาลเทศะ และไม่เหมาะสมกับเวลา เช่น ในการเรียนวิชาสังคม เรื่อง “สหกรณ์” นักเรียนถามคำถามว่า “สับปะรดปลูกมากในจังหวัดใด”

3) ปัญหาด้านสติปัญญา (Intelligent Problems)

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง ผมไม่ชอบอยู่เนิงๆ

ปัญหา

นักเรียนมักมีสมาธิในการเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง จะสนใจเรียนในวิชาที่ชอบและถนัด นักเรียนมีความสามารถทางวิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ และทางด้านดนตรีในระดับดีมาก แต่นักเรียนไม่ถนัดที่จะเรียนวิชาที่มีเนื้อหามากๆ หรือซับซ้อน เช่น วิชาภาษาไทย วิชาสุขศึกษา หรือ วิชาสังคมศึกษา

ผลที่เกิดขึ้น

นักเรียนมีผลการเรียนในระดับดี และดีมากในวิชาที่นักเรียนสนใจ แต่นักเรียนมีผลการเรียนในระดับที่ไม่ดีนักในวิชาที่นักเรียนไม่ชอบ ไม่สนใจ และไม่ถนัด ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนไม่จดจ่อต่อเนื้อหาที่กำลังเรียน มักลุกจากที่นั่งเพื่อเดินไปเดินมา หรือ ขออนุญาตไปห้องน้ำอยู่เสมอ

แนวทางการปรับพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนไม่มีสมาธิในการเรียน

- > อาจารย์ในแต่ละรายวิชาควรพยายามชักจูงใจนักเรียนกลับสู่บทเรียนให้ได้เร็วที่สุด

โดยอาจารย์อาจมอบหมายให้นักเรียนเป็นผู้ช่วยอาจารย์ในการดำเนินการเรียนการสอน หรือเป็นหัวหน้ากลุ่ม เมื่อนักเรียนเห็นความสำคัญของตนว่ามีบทบาทต่อการเรียนในขณะนั้น นักเรียนก็จะสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

- > อาจารย์ควรเรียกนักเรียนมาอธิบายหัวข้อที่นักเรียนไม่เข้าใจเพิ่มเติมในช่วงเวลาว่าง
- > อาจารย์ควรแนะนำให้นักเรียนทบทวนเนื้อหาที่นักเรียนไม่ถนัดเพิ่มเติม
- > จากนั้นอาจารย์อาจจะแจ้งผู้ปกครองให้ช่วยกวดขันการทบทวนบทเรียนในเนื้อหาวิชาที่นักเรียนไม่สนใจเพิ่มเติมที่บ้าน

ผลที่ตามมา

นักเรียนสามารถมีจิตใจจดจ่ออยู่กับบทเรียนได้มากขึ้น
และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆเพิ่มมากขึ้น

4) ปัญหาพฤติกรรมด้านต่างๆ (Other Behavior Problems)

ปัญหาด้านการควบคุมอารมณ์

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย และอารมณ์ไม่มั่นคง เมื่อนักเรียนไม่พอใจต่อการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นักเรียนจะแสดงสีหน้า กิริยา หรือท่าทางที่ผิดจากปกติ เช่น ทำท่าทางโกรธ หน้าแดง แสดงอารมณ์ฉุนเฉียว ร้องไห้ โวยวาย ส่งเสียงดัง ตะโกน แกว่งมือ กระทั่งเท่าที่นักเรียนจะไม่อยู่เฉย และไม่สามารถระงับอารมณ์ตนเองได้ ซึ่งพฤติกรรมนี้จะส่งผลกระทบต่อ การเรียน และการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอีกด้วย ดังนั้น อาจารย์ควรสั่งสอนให้นักเรียนเข้าใจถึงมารยาทในการอยู่ร่วมกันในสังคม และควรแนะนำให้นักเรียนปรับพฤติกรรมให้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น หลังจากที่นักเรียนทะเลาะกับเพื่อนมา นักเรียนรู้สึกโกรธมาก ๆ หน้าแดง ร้องไห้ และส่งเสียงดัง เมื่ออาจารย์พบเหตุการณ์ อาจารย์ควรเข้าไปพูดคุยให้สตินักเรียนเสียก่อน หรือ การใช้สายตาในเชิงปราม เพื่อให้ให้นักเรียนใจเย็นลง และหยุดร้องไห้ จากนั้นจึงสอบถามสาเหตุ แล้วตักเตือน สอน แนะนำ ให้ข้อคิดนักเรียน เช่น อาจารย์สอนว่า “การใช้อารมณ์เป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ นักเรียนควรมีสติ เป็นเด็กที่รู้จักเหตุผล” อาจารย์ควรจะคอยให้นักเรียนสงบสติอารมณ์ได้เสียก่อน แล้วค่อยพูดอบรมสั่งสอน เพราะถ้าสอนตอนที่เด็กไม่พร้อม นักเรียนจะไม่เชื่อฟัง แต่ถ้าอาจารย์คอยให้นักเรียนพร้อมที่จะฟัง เมื่อนักเรียนสงบนักเรียนจะฟังแล้วเข้าใจ การสอนครั้งนั้นอาจจะทำให้นักเรียนจำเป็นบทเรียนได้นานมากขึ้น

อาจารย์หลายท่านพบว่า นักเรียนมีการแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และเสียงดังกับผู้อื่น เวลาที่ต้องทำในสิ่งที่นักเรียนไม่อยากทำ หรือ เวลาโดนเพื่อนแกล้งเป็นส่วนมาก นักเรียนจะมีการโต้ตอบกลับ ใช้กำลังบ้าง เช่น เขวี้ยงของ หรือปาของใส่ผู้อื่น เขามือตบศีรษะเพื่อน หรือ พุดจารุนแรง พุดจาไม่สุภาพบ้าง บางครั้งก็ร้องไห้รุนแรง ตะโกนเสียงดัง เพื่อเรียกร้องความสนใจแล้วลงไปนอนดินกับพื้น อาจารย์ควรหยุดพฤติกรรมก้าวร้าวนี้อย่างทันที ด้วยการพูดเตือนสติ

ค่อยๆสอนให้นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง มีการพูดคุยตัวอย่างแล้วให้ข้อคิด เช่น ให้นักเรียนลองคิดทบทวนแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรา ควรสอนให้นักเรียนรู้จักมีเหตุผล

การถูกเพื่อนแกล้ง หรือ การทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ถือเป็นเหตุผลสำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ นักเรียนต้องรู้จักปรับสภาพจิตใจให้ยอมรับความจริง เนื่องจากการถูกแกล้ง เป็นสิ่งเร้าที่อยู่นอกเหนือการควบคุม นักเรียนควรมีจิตใจที่สงบนิ่งพร้อมแก้ปัญหา

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมไม่ใช่เด็กก้าวร้าวครับ

ปัญหา

นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว

ผลที่เกิดขึ้น

เมื่ออยากได้อะไรแล้วไม่ได้ตั้งใจคิด นักเรียนจะแสดงออกซึ่งความไม่พอใจและมีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เช่น นักเรียนอยากได้ของเล่น แต่ผู้ปกครองไม่ซื้อให้ หรือ นักเรียนอยากเล่นเกมคอมพิวเตอร์ แต่เพื่อนกำลังเล่นอยู่ และยังไม่ถึงคิวของนักเรียน เพื่อนๆ จึงไม่ยอมให้นักเรียนเล่นเกม เด็กได้รับการปฏิเสธจากสิ่งที่ตนคาดหวัง ทำให้เกิดความรู้สึกผิดหวัง จึงโกรธ แล้วแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ เช่น ขว้างปาสิ่งของ กระแทกเท้า ตะโกน ดินกับพื้น หรือร้องไห้อย่างรุนแรง

แนวทางการปรับพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

เหตุเกิดที่โรงเรียน :

- > อาจารย์ควรแนะนำให้นักเรียนสงบสติ – อารมณ์ด้วยวิธีต่างๆ เสียก่อน
- > เมื่อนักเรียนมีสติมากขึ้น อาจารย์สอบถามสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น
- > จากนั้นอาจารย์ชี้แนะให้นักเรียนรู้จักยอมรับความจริง รู้จักการรอคอย และสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะว่าพฤติกรรมใดที่เหมาะสม และพฤติกรรมใดที่ไม่เหมาะสม
- > อาจารย์อบรมและตั้งกฎร่วมกันว่านักเรียนต้องไม่ทำผิดซ้ำอีกในครั้งต่อไป
- > อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนคิดถึงผู้อื่นมากกว่าคิดถึงตนเองเป็นหลักให้นักเรียนรู้จักฟังเหตุผลมากขึ้น
- > นักเรียนทำความเข้าใจถึงผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- > อาจารย์เปิดโอกาสให้นักเรียนปรับพฤติกรรม และให้นักเรียนคิดวิธีการลงโทษตัวเองจากการประพฤติตัวที่ไม่เหมาะสมในครั้งนี้

ตัวอย่างวิธีการลงโทษตนเองที่นักเรียนคิดได้ด้วยตนเอง เช่น

- ไม่เล่นเกมคอมพิวเตอร์เป็นเวลา 1 สัปดาห์
- ช่วยทำเวร 1 วัน
- ไปกราบขอโทษอาจารย์ (ครั้งหนึ่งเมื่อนักเรียนโกรธ นักเรียนเคยเอาแปรงลบกระดานเขวี้ยงใส่อาจารย์หน้าชั้นเรียน)
- คัดข้อความสำนึกผิด ขนาด 1 หน้ากระดาษ
เช่น “ผมขอโทษคุณครูที่ประพฤติตัวไม่สุภาพ ผมจะปรับปรุงตัวและไม่ทำเช่นนี้อีก”

---> เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอย่างมาก

ตัวอย่างเช่น เมื่อนักเรียนควบคุมสติไม่ได้ นักเรียนมีการทำร้ายผู้อื่น (เช่น นักเรียนผลักเพื่อนนักเรียนหญิงอย่างแรง) และทำร้ายตัวเอง (เช่น นักเรียนเคยทำทำปิ่นก่าแพงตึก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่อันตรายมาก)

อาจารย์ควรรีบแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ และร่วมกันหาแนวทางการช่วยเหลือที่เหมาะสมต่อไป โดยอาจแจ้งผ่านทางจดการบ้านก่อน หรือนัดหมายผู้ปกครองเพื่อขอคำปรึกษาภายหลัง

---> นอกจากนี้แทนที่อาจารย์จะแจ้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนให้ผู้ปกครองทราบด้วยตนเอง จะเป็นการดีกว่า ถ้าอาจารย์ให้นักเรียนบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ปกครองทราบด้วยตนเอง และควรแนะนำให้นักเรียนกล่าวคำสัญญาว่าจะพยายามหลีกเลี่ยงการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

---> อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนรู้จักแสดงความเสียใจ และรู้จักกล่าวขอโทษกับผู้อื่น

---> อาจารย์ควรพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนถึงลักษณะพิเศษของนักเรียน และขอความร่วมมือจากนักเรียนทั้งชั้นให้เปิดโอกาสให้เพื่อน

เหตุเกิดขึ้นที่บ้าน หรือสถานที่อื่นๆ :

---> ผู้ปกครองพยายามให้เด็กหลุดออกจากสถานการณ์นั้นๆ ก่อน เพื่อไม่ให้จิตใจยึดติดกับสิ่งที่คาดหวัง จากนั้นจึงพูดคุยอธิบายถึงเหตุผลให้นักเรียนรู้จักสำนึกความผิดพลาด และให้นักเรียนคิดทบทวนถึงบทเรียนที่ได้รับด้วยตนเอง

ผลที่ตามมา

ถ้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่นักเรียนเคยทำผิดพลาดมาแล้ว ในอดีต นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่จะไม่ทำผิดซ้ำ และจะสามารถควบคุมตนเองได้ดีขึ้น และเร็วขึ้น

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

อย่ามาล้อผม

ปัญหา

นักเรียนมักควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ ถ้ามีเพื่อนมาพูดล้อเลียน หรือมาพูดแกล้งให้อารมณ์เสีย

ผลที่เกิดขึ้น

นักเรียนจะขาดสติ จนประสบความล้มเหลวในการควบคุมตนเอง และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา เช่น ร้องให้ตะโกน พุดจาโววายจนจับใจความไม่ได้ หรือทำร้ายผู้อื่น

แนวทางการปรับพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนไม่สามารถควบคุมสติได้

- > อาจารย์ควรนำนักเรียนออกสู่สถานการณ์ที่นักเรียนเผชิญอยู่
- > อาจารย์ควรแนะนำให้นักเรียนสงบสติ – อารมณ์ด้วยวิธีต่างๆ เช่น การสูดหายใจเข้าออกอย่างเป็นจังหวะ การนั่งนิ่งแล้วหลับตาลงสัก 2-3 นาที การนั่งสมาธิ หรือการอ่านหนังสือนิทาน
- > เมื่อนักเรียนมีสติมากขึ้น อาจารย์สอบถามสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งจากนักเรียนและเพื่อนที่เป็นคู่กรณี
- > จากนั้นอาจารย์สอนนักเรียนให้รู้จักควบคุมอารมณ์ และสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะข้อมูล เช่น ให้รู้จักคิดไตร่ตรองว่าสิ่งที่เพื่อนพูดเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ถ้าไม่ใช่เรื่องจริงก็ขอให้เพิกเฉยต่อคำพูดที่ถูกล้อเลียน
- > อาจารย์อบรมเพื่อนที่เป็นคู่กรณีให้พูดกับนักเรียนอย่างเหมาะสม
- > นักเรียนทำความเข้าใจถึงผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ผลที่ตามมา

นักเรียนเกิดทักษะในการควบคุมสติ และอารมณ์ตนเอง สามารถปฏิบัติได้ทันที โดยไม่ต้องมาสั่งให้ทำ เช่น การหยุดนิ่ง การทำสมาธิ หรือ การหลับตาสักครู่

ปัญหาด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก กรณีศึกษาขาดการยืดหยุ่นทางความคิด พลิกแพลงไม่เป็น คิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ เด็กจะชอบความเป็นระเบียบ และชอบทำตามกฎเกณฑ์ นักเรียนควรแยกแยะความแตกต่างของคำว่า “แกล้ง” กับ “เล่น” เช่น เมื่อนักเรียนโดนเพื่อนชน นักเรียนจะบักใจว่านั่นคือการถูกแกล้ง ทำให้นักเรียนเกิดการควบคุมตนเองไม่ได้ จนอาจารย์ต้องอธิบายให้นักเรียนฟังว่าการที่เพื่อนชนนั้นเป็นอุบัติเหตุ มิใช่การเจตนาแกล้งนักเรียน

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง	ผมไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง
ปัญหา	เนื่องจากนักเรียนมักยึดติดกับความคิดที่ตนเองมีจนมากเกินไป พอดี ดังนั้นเมื่อนักเรียนคิดว่าจะทำอะไรแล้วต้องทำให้ได้ จะขาดการยืดหยุ่นทางความคิด และคิดพลิกแพลงไม่เป็น
ผลที่เกิดขึ้น	นักเรียนคิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ เมื่อนักเรียน คิดจะทำอะไรต้องทำให้ได้เมื่อทำไม่ได้จะเกิดความไม่พอใจ แล้วแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา ซึ่งบางครั้งอาจทำร้ายผู้ อื่นได้

แนวทางการปรับพฤติกรรม

---> อาจารย์อธิบายถึงระเบียบ และกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้

---> ฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดตระหนักถึงความถูกต้องด้วยตนเอง

ผลที่ตามมา นักเรียนยอมรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ดียิ่งขึ้น

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง	เด็กน้อยใจระเบียบ.....
ปัญหา	เนื่องจากนักเรียนมีนิสัยการทำงานที่เป็นระเบียบมากจนเกินควร ดังนั้นนักเรียนไม่สามารถทำใจยอมรับการเปลี่ยนแปลง ความผิดพลาด หรือผิดหวัง นักเรียนจะอารมณ์เสียอย่างรุนแรง มาก ถ้าสมมุติงาน เอกสาร หรือชิ้นงานของนักเรียนเพื่อน ฉีกขาด หรือเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น ในการเรียนวิชาหนึ่ง ขณะจด ข้อความบนกระดานลงสมุด นักเรียนเขียนข้อความผิดจึงพยายาม ลบให้สะอาด จนกระดาษขาดเป็นช่องเท่ากับเหรียญสลึง จากเหตุการณ์นี้นักเรียนไม่สามารถยอมรับกับสิ่งที่เปลี่ยนแปลง ไป จึงส่งผลให้ร้องไห้ไว้อยู่นาน แล้วพยายามวิ่งออกจาก ชั้นเรียนเพื่อเอางานที่ขาดไปซักที่อ่างล้างมือชั้นล่าง แล้วจะนำงาน นั้นไปฝังดินต่อเพื่อปกปิดสิ่งที่ทำผิดพลาดไป

แนวทางการปรับพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนหายไปจากชั้นเรียน

---> หลังจากที่อาจารย์ทราบเรื่องอาจารย์ต้องรีบไปตามนักเรียนกลับมาที่ห้องเรียนโดยเร็ว

ถ้าไม่สามารถไปตามด้วยตนเอง ก็ควรมอบหมายนักเรียนที่ไว้ใจได้ไปแทน

- > เมื่อตามนักเรียนกลับมาที่ห้องเรียนได้แล้ว ควรพูดจากับนักเรียนอย่างใจเย็น และพยายามทำให้นักเรียนมีจิตใจที่สงบลง
เช่น ให้นักเรียนนั่งนิ่งๆ หรือนิ่งสมาธิที่มุมหนึ่งของห้อง หรือ ให้นักเรียนนับเลข 1 – 100
- > เมื่อนักเรียนมีจิตใจที่สงบลงพอสมควร อาจารย์ควรสอบถามสาเหตุแห่งปัญหา จากนั้นอาจารย์จึงสอนถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากความผิดพลาดของตนเอง และสอนให้นักเรียนรู้จักทำใจยอมรับสิ่งผิดพลาดของตนเอง โดยอาจารย์อาจเล่านิทาน หรือยกตัวอย่างธรรมะมาให้นักเรียนหาข้อคิดจากการฟังด้วยตนเอง โดยเน้นการอธิบายให้เหตุผลเพื่อให้นักเรียนยอมรับความจริง

ผลที่ตามมา นักเรียนรู้จักยอมรับฟังข้อเท็จจริง หรือสัจธรรมที่เกิดขึ้น และมีเหตุผลมากขึ้น

ปัญหาด้านการใช้กล้ามเนื้อเล็ก และมัดใหญ่ในการเคลื่อนไหว

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมเหนื่อยจังครับ

ปัญหา

นักเรียนมีปัญหาด้านการใช้กล้ามเนื้อเล็ก และมัดใหญ่

ในการเคลื่อนไหว จึงทำให้มีการเคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่ว

เหมือนเด็กปกติทั่วไป อีกทั้งมีการทรงตัวที่ไม่ดี ขาดความยืดหยุ่น

ดังนั้นนักเรียนจึงขำว้าง หรือรับบอลได้ไม่ดี ไม่กล้ากระโดดข้าม

สิ่งกีดขวาง หรือกระโดดเชือก และมักกลัวความสูง

ผลที่เกิดขึ้น

นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษา เนื่องจากนักเรียนทำกิจกรรม

ต่างๆ ได้ไม่คล่องแคล่ว อีกทั้งนักเรียนคิดว่าการออกกำลังกายนั้น

เป็นสิ่งที่เหนื่อย และร้อน

แนวทางการปรับพฤติกรรม

---> ก่อนอื่นอาจารย์ควรพูดคุยกับนักเรียนเพื่อปรับทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนวิชา

พลศึกษา และให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย

---> ให้นักเรียนฝึกฝนทักษะทางกีฬาเพิ่มเติมในเวลาว่างจากการเรียนในช่วงเวลาว่าง

อาจารย์ควรเอาใจใส่นักเรียนให้มากกว่าเด็กปกติ และควรพูดชมเชยให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ

---> อาจารย์ควรแจ้งผู้ปกครองให้นักเรียนฝึกฝนทักษะทางกีฬาที่นักเรียนไม่ถนัดเพิ่มเติม

ต่อที่บ้าน โดยอาจเสนอแนะให้นักเรียนเล่นกีฬาที่นักเรียนชอบเป็นงานอดิเรกในช่วง

วันหยุดสุดสัปดาห์

ผลที่ตามมา นักเรียนยังคงไม่ชอบออกกำลังกาย แม้ว่าจะได้รับการเสริมสร้างกำลังใจมาก น้อยเพียงใด โดยกีฬาที่นักเรียนชอบมากที่สุด คือ วายน้ำ

ปัญหาด้านพฤติกรรมการทำซ้ำ

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมชอบย่ำคิดย่ำทำ

ปัญหา

นักเรียนชอบทำอะไรซ้ำๆ ชอบพูดซ้ำๆ หรือชอบตั้งคำถามซ้ำๆ

นักเรียนมีความสนใจที่จำกัดและเฉพาะเจาะจงอยู่เพียงวงแคบๆ ไม่หลากหลาย และไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมในขณะนั้น

ผลที่เกิดขึ้น

ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีความเข้าใจในเรื่องที่ตนเองสนใจอย่างลึกซึ้ง บ่อยครั้งที่จะมีความอดทนน้อยต่อสิ่งที้นอกเหนือความสนใจ

แนวทางการปรับพฤติกรรม

---> อาจารย์ควรชี้แนะ และอธิบายถึงพฤติกรรมต่างๆ ที่นักเรียนควรปรับปรุง

---> อาจารย์ และนักเรียนควรร่วมกันเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรม

เช่น การนำเสนอกิจกรรม หรืองานอดิเรกที่หลากหลายกว่าปกติ

การสอนเทคนิคการเข้าสู่สังคม การฝึกให้นักเรียนมีหัวข้อสนทนาที่หลากหลาย หรือ

การฝึกให้นักเรียนรู้จักฟังผู้อื่นบ้าง

ผลที่ตามมา

นักเรียนยังคงมีพฤติกรรมทำซ้ำอยู่บ้าง โดยมีปริมาณความถี่ลดน้อยลง

ปัญหาด้านประสาทสัมผัส ได้แก่

ก. ปัญหาด้านการรับรส และการดมกลิ่น ในช่วงภาคต้นนักเรียน

มีปัญหาในการรับประทานอาหารอย่างมาก แต่หลังจากที่อาจารย์ได้พยายามแนะนำ และ

ฝึกอุปนิสัย และมารยาทในการรับประทานอาหารมากขึ้น รวมถึงการขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง

ในการร่วมฝึกนักเรียนต่อที่บ้าน ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการในการรับประทานอาหารที่ดีมากขึ้น

โดยปัญหาในการรับประทานอาหารของนักเรียน และข้อเสนอแนะของอาจารย์ในการพัฒนานักเรียน

มีดังต่อไปนี้

1. นักเรียนไม่เปิดใจยอมรับ และฝึกรับประทานอาหารเช้าใหม่ๆ เมื่อนักเรียนต้องรับประทานอาหารเช้าที่นักเรียนไม่เคยและไม่ชอบรับประทาน นักเรียนมักนั่งนิ่งๆ หรือใช้ช้อน-ส้อมเขี่ยอาหารในถาดไปมา

ตัวอย่างเช่น นักเรียนจะไม่นำช้อนขนมหวานมาใช้เลย เพื่อเลี่ยงการรับประทานขนมที่นักเรียนไม่ชอบ เช่น ขนมวุ้น – ขนมน้ำแข็งใส หรือขนมครองแครง

สาเหตุ : อาจเป็นเพราะนักเรียนมีพฤติกรรมการทำซ้ำ นักเรียนจะคุ้นเคยกับการรับประทานอาหารเมนูเดิมซ้ำๆ หลายครั้งได้โดยไม่เบื่อ นักเรียนจะไม่กล้าเผชิญกับสิ่งที่ตนไม่คุ้นเคย เนื่องจากนักเรียนกลัวความผิดหวัง

แนวทางในการแก้ไขปัญหานี้ คือ อาจารย์ควรสร้างทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับอาหารประเภทนั้นๆ ให้นักเรียนก่อน จากนั้นอาจารย์แนะนำประโยชน์ของการรับประทานอาหารประเภทนั้นๆ พร้อมทั้งอาจารย์อาจจะรับประทานอาหารร่วมกับนักเรียนเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจ และเพื่อให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ และสามารถรับประทานอาหารนั้นได้ หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกรับประทานอาหารประเภทใหม่ๆ ครั้งแรกได้แล้ว อาจารย์ควรกล่าวชมเชย และชักชวนให้นักเรียนรับประทานอาหารในปริมาณที่มากขึ้น ในช่วงแรกถ้านักเรียนรับประทานได้ไม่มากนัก อาจารย์ ไม่ควรบังคับนักเรียนจนเกินไป เพราะอาจทำให้นักเรียนกลัวการรับประทานอาหารประเภทนั้นๆ ได้ การฝึกให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ชินโดรมรับประทานอาหารเป็นสิ่งที่อาจารย์ต้องอดทน และรอคอยจังหวะเวลาที่เหมาะสม นักเรียนจึงจะยอมรับและปฏิบัติตาม และในที่สุดนักเรียนก็จะกล้ารับประทานอาหารที่หลากหลาย และสามารถรับประทานอาหารจนหมดถาด

2. นักเรียนมักไม่รับประทานผัก-ผลไม้

สาเหตุ : จากการสอบถามผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองไม่เน้นเรื่องการฝึกรับประทานอาหารมากนัก เนื่องจากต้องการปรับพฤติกรรมด้านอื่นที่สำคัญมากกว่าเสียก่อน ดังนั้นนักเรียนจึงมีอิสระในการรับประทานมาก นักเรียนจึงมักหลีกเลี่ยงการรับประทานผัก-ผลไม้ที่ตนไม่ชอบ และ ไม่เคยฝึกรับประทานมาก่อนเสมอ

แนวทางการแก้ไข คือ อาจารย์ต้องคอยปรับทัศนคติ และพฤติกรรมกรรับประทานอาหารอย่างซ้ำๆ ซ้ำๆ ต่อเนื่องเป็นประจำทุกวัน ในระยะแรกของการฝึกรับประทาน นักเรียนมักจะอาเจียนหรือคายอาหารออกมาเสมอ อาจารย์ควรอดทน และใจเย็นมากๆ ในการสอน และแนะนำให้นักเรียนปรับพฤติกรรมกรรับประทานอาหารให้ดีขึ้น พร้อมทั้งอาจารย์ควรพูดกับเพื่อนร่วม ชั้นเรียนให้ทราบถึงปัญหาของนักเรียน และอาจารย์ควรเป็นผู้ประสานความเข้าใจที่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อนด้วย

3. นักเรียนมีอุปนิสัยในการรับประทานที่ไม่ดีนัก และนักเรียนมีมารยาทบนโต๊ะอาหารที่ไม่ดีนัก

ตัวอย่างเช่น

- นักเรียนมักใช้มือในการหยิบจับอาหารแทนการใช้ช้อน-ส้อม
- นักเรียนมักเล่นน้ำลาย
- นักเรียนมักทิ้งอาหารที่ตนไม่อยากรับประทานไว้ได้โต๊ะ

- นักเรียนมักคายอาหารที่ไม่อยากรับประทานไว้บนมือบ้าง ไว้ในถาดอาหารบ้าง
- นักเรียนมักตักอาหารที่ตนไม่ชอบๆไปใส่ในถาดอาหารของเพื่อนแทน
- นักเรียนมักรับประทานอาหารไม่หมดแล้วแอบเอาถาดอาหารไปเททิ้ง
- นักเรียนมักลงมารับประทานอาหารสายเสมอเพื่อเลี่ยงการรับประทานอาหาร

แนวทางการแก้ปัญหา คือ อาจารย์ควรปลูกฝังให้นักเรียนมีอุปนิสัยในการรับประทาน และมีมารยาทบนโต๊ะอาหารที่ดีมากขึ้นด้วยการเล่าเรื่อง หรือยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้นักเรียนสรุปข้อคิดที่ได้ หรืออาจารย์นำประสบการณ์เดิมที่นักเรียนทำผิดพลาดมาแนะนำนักเรียน

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมไม่ชอบรับประทานผักและผลไม้ครับ.....

ปัญหา

นักเรียนมีพฤติกรรมในการรับประทานอาหารที่ไม่

เหมาะสม นักเรียนไม่สามารถรับประทานอาหารบาง

ประเภทที่มีกลิ่นแรง หรือนักเรียนไม่เคยรับประทานมาก่อนได้

นอกจากนี้หลายครั้งที่นักเรียนมีมารยาทบนโต๊ะอาหารที่ไม่ดีนัก

ผลที่เกิดขึ้น

ถ้านักเรียนไม่ชอบรับประทานสิ่งใด นักเรียนจะไม่รับประทาน

ถ้าอาจารย์บังคับให้นักเรียนรับประทาน นักเรียนจะอาเจียนออก

มาทันทีนอกจากนี้นักเรียนมักใช้มือหยิบอาหารขึ้นมารับประทานมี

การป็นขึ้นมายืนบนโต๊ะ หรือขว้างปาอาหารใส่ผู้อื่น

แนวทางการปรับพฤติกรรม

---> พูดคุยกับนักเรียนเพื่อปรับทัศนคติในการรับประทานผัก-ผลไม้ เพื่อให้ นักเรียนตระหนักถึงคุณค่า และคุณประโยชน์ในการรับประทานอาหารให้ครบทั้ง 5 หมู่

---> ในระยะแรกควรเฝ้ามองนักเรียนอย่างใกล้ชิด เนื่องจากนักเรียนมักทิ้งอาหารที่ไม่ชอบลงบนพื้น อาจารย์จึงควรสังเกต และห้ามนักเรียนเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

---> สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนฝึกรับประทานอาหารประเภทใหม่

---> ชมเชยนักเรียนทุกครั้งที่นักเรียนสามารถรับประทานอาหารได้มากยิ่งขึ้น หรือเมื่อนักเรียนกล้าที่จะรับประทานอาหารที่ไม่ชอบ หรือไม่เคยรับประทานมาก่อน

---> อาจารย์มอบหมายให้เพื่อนร่วมโต๊ะรับประทานอาหารแข่งรับประทานอาหารให้หมด

---> ให้นักเรียนบันทึก ผัก – ผลไม้ 10 อย่างที่นักเรียนไม่ชอบรับประทาน แล้วให้นักเรียนฝึกรับประทานภายในระยะเวลาที่กำหนดร่วมกัน โดยให้ฝึกทั้งที่โรงเรียน และที่บ้าน

ผัก – ผลไม้ 10 อย่างที่นักเรียนไม่ชอบรับประทาน คือ

1. ส้ม
2. คื่นช่าย
3. พุริเยียน
4. มะละกอ
5. มะพร้าว
6. โหระพา
7. มะเขือเปราะ
8. ต้นหอม
9. หอมหัวใหญ่
10. หอมแดง

---> ปรีक्षा และขอความร่วมมือกับผู้ปกครองในการหาเสนอแนวทางในการฝึกให้

นักเรียนสามารถรับประทานอาหารที่หลากหลายประเภทมากยิ่งขึ้น

---> สอนเรื่องมารยาทที่ถูกต้องในการรับประทานอาหารกับผู้อื่น

---> ตักเตือน และให้สตินักเรียนถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมที่นักเรียนควรปฏิบัติ

ผลที่ตามมา นักเรียนมีพฤติกรรมในการรับประทานอาหารดีขึ้นเป็นระยะ นักเรียนเกิดความอยากเรียนรู้ และลองรับประทานอาหารประเภทใหม่ๆมากขึ้น แต่นักเรียนยังคงมีมารยาทบนโต๊ะอาหารที่ไม่ดีนัก

ข. ปัญหาด้านการได้ยิน

“เด็กชายคิด” ไม่ชอบอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเสียงดัง หรือ เสียงอึกทึก จึงมักหลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้นๆ ไปอยู่คนเดียว หรือ นั่งเงียบๆคนเดียวโดยไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เสนอแนวทางในการแก้ปัญหาสำหรับครู-อาจารย์ มีดังนี้ ก่อนอื่นต้องทำให้นักเรียนอยู่ในความสงบ จากนั้นสอบถามสาเหตุที่ทำให้กรณีเกิดความกลัว แล้วพูดโน้มน้าวใจเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้กับกรณีศึกษา

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

ผมไม่ชอบเสียงดังครับ

ปัญหา

นักเรียนมีปัญหาด้านประสาทสัมผัสเกี่ยวกับการได้ยิน

ผลที่เกิดขึ้น

ดังนั้นจะมีผลกระทบต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมาก

ถ้าเด็กจะต้องเรียนในห้องเรียนที่มีเสียงดังมากๆ ซึ่งจะทำให้เด็ก

เกิดความวิตกกังวล แล้วส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงได้

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > อาจารย์ควรปรับบรรยากาศในชั้นเรียนให้กลับสู่สภาวะปกติ
- > อาจารย์ควรพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนของนักเรียนให้เข้าใจถึงลักษณะพิเศษของนักเรียน
- > อาจารย์ควรเตือนให้นักเรียนรู้จักปรับตนเองให้เข้ากับสภาพบรรยากาศในชั้นเรียนที่เปลี่ยนแปลงไป

ผลที่ตามมา นักเรียนยังคงไม่ชอบอยู่ในบริเวณที่มีเสียงอึกทึก แต่นักเรียนสามารถทนอยู่ในสถานที่นั้นได้นานมากขึ้นกว่าที่ผ่านมา

ค. ปัญหาด้านการเห็น

“เด็กชายคิด” มีปัญหาด้านการกลัวการอยู่ในที่มืด จึงมักหลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่มืดเพื่อให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง

น่ากลัวจังครับ.....ผมกลัวความมืด.....

ปัญหา

นักเรียนมีปัญหาด้านประสาทสัมผัสเกี่ยวกับการมองเห็น

ผลที่เกิดขึ้น

นักเรียนหลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่มืด เช่น นักเรียนไม่ยอมร่วมกิจกรรมการลอดซุ้มในค่ายพักแรมลูกเสือ แล้วหลบไปอยู่ในห้องเรียนโดยไม่บอกใคร ทำให้อาจารย์ และเพื่อนๆ ต้องออกมาตามหา

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > ก่อนอื่นอาจารย์ควรปลอบใจให้นักเรียนนิ่ง
- > อาจารย์ควรสอบถามสาเหตุที่ทำให้กรณีเกิดความกลัว แล้วพูดโน้มน้าวใจเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียน
- > อาจารย์ควรปรับบรรยากาศสิ่งแวดล้อมรอบตัวนักเรียนให้เป็นปกติ
- > อาจารย์ควรเตือนให้นักเรียนรู้จักปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

ผลที่ตามมา นักเรียนไม่ชอบอยู่ในบริเวณที่ไม่มีแสง นักเรียนไม่สามารถอดทนอยู่ในสถานที่มืดได้

ง. ปัญหาด้านการสัมผัส

“เด็กชายคิด” มีปัญหาด้านการสัมผัส หลายครั้งมักพบว่านักเรียนมีสุขอนามัยที่ไม่ดีนัก เช่น รับประทานยาสีฟัน หรือ ดูดน้ำหมึกจากปากกา

ตัวอย่างเหตุการณ์

เรื่อง	มันเคยชินครับ.....
ปัญหา	นักเรียนมีปัญหาด้านประสาทสัมผัสเกี่ยวกับการสัมผัส
ผลที่เกิดขึ้น	นักเรียนชอบรับประทานยาสีฟัน หรือ ดูดน้ำหมึกจากปากกา ซึ่งอาจเกิดจากความบกพร่องในการสัมผัส เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหลายคนชอบที่จะใช้ปากในการสัมผัสวัตถุแทนการสัมผัสด้วยมือ และปฏิบัติเสมอจนเคยชินเป็นกิจวัตรประจำวัน

แนวทางการปรับพฤติกรรม

- > ก่อนอื่นอาจารย์ควรให้นักเรียนหยุดการกระทำที่ไม่ถูกต้องนั้นๆเสียก่อน
- > อาจารย์ควรสอบถามสาเหตุที่ทำให้กรณีกระทำเช่นนั้น
- > อาจารย์ชี้แจงเหตุผลที่ไม่ควรกระทำ
- > อาจารย์ควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียน แล้วคอยย้ำเตือนนักเรียนอยู่เสมอเพื่อที่นักเรียนจะได้เลิกแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง
- > อาจารย์ควรพานักเรียนไปพบอาจารย์สุซศึกษา พยาบาลโรงเรียน หรือแพทย์เพื่อรับทราบโทษ หรือภัยของการกระทำที่ไม่เหมาะสมนั้นๆ

ผลที่ตามมา นักเรียนยังคงมีพฤติกรรมการใช้ปากในการสัมผัสวัตถุแทนการสัมผัสด้วยมืออยู่ แต่ไม่มากเหมือนที่ผ่านมา เมื่อมีสตินักเรียนรู้จักละเลิกได้เอง

2.5 บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

อาจารย์เป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งที่มีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนได้อย่างเป็นสุข กล่าวคืออาจารย์มีหน้าที่ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ให้ความรู้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่น อาจารย์เป็นผู้ประสานความเข้าใจระหว่างนักเรียนกับเพื่อนนักเรียนทุกคนในห้อง อาจารย์เป็นผู้ร่วมแก้ไขปัญหาทุกเรื่องที่นักเรียนเผชิญ นอกจากนี้อาจารย์เป็นผู้ประสานงานกับผู้ปกครองเพื่อเรียนให้ทราบถึงพฤติกรรมนักเรียน ปัญหาที่เกิดขึ้น รวมถึงร่วมกันพูดคุยเพื่อหาแนวทางการปรับพฤติกรรมเพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

การขอความร่วมมือในการพัฒนาความสามารถ หรือพฤติกรรมด้านต่างๆ

■ การฝึกรับประทานอาหาร

อาจารย์ติดต่อกับผู้ปกครองเพื่อแจ้งพฤติกรรม และปัญหาในการรับประทาน อาหารของนักเรียนพร้อมทั้งขอความร่วมมือจากผู้ปกครองในการช่วยปรับพฤติกรรม การรับประทาน อาหารที่บ้านด้วย

ตัวอย่างเช่น การแนะนำให้ผู้ปกครองฝึกนักเรียนรับประทานผัก-ผลไม้ประเภทใหม่ๆ 10 ชนิด ในระยะเวลา 1 เดือน ซึ่งจากการติดตามผล พบว่า ผู้ปกครองให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี นักเรียน สามารถรับประทานผัก-ผลไม้ได้หลากหลายประเภทมากขึ้น นักเรียนสามารถเปิดใจล้ารับประทาน อาหารได้ดีขึ้นโดยมีอาหารต่อต้าน(เช่น การอาเจียน หรือ การคายทิ้ง) ลดน้อยลง

■ การนั่งสมาธิ เพื่อควบคุมสติ

นักเรียนควรควบคุมอารมณ์ตนเองให้นิ่งมากขึ้น นักเรียนควรฝึก ความอดทน อดกลั้นต่อสถานการณ์ต่างๆที่แตกต่างกันไป

■ การพูดให้ตรงกับความเป็นจริง

ปกติแล้วนักเรียนจะพูดจาตรงกับความเป็นจริง ไม่โกหก แต่ระยะหลัง นักเรียนกลัวความผิด เวลาที่นักเรียนทำผิด นักเรียนกลัวผู้ปกครอง หรือ อาจารย์ตำหนิ หรือ ไม่รัก นักเรียนจึงต้องพูดโกหก หรือ พูดให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน เช่น นักเรียนทำการบ้านไม่เสร็จ พออาจารย์ถาม นักเรียนจะบอกว่าไม่ได้เอามา ทั้งๆที่ความจริงนักเรียนเอาสมุดมาแต่ยังไม่เสร็จ พออาจารย์รู้ ทัน แล้วหยิบสมุดมา นักเรียนก็ไม่ยอมดึงกลับทันที ซึ่งครู-อาจารย์ต้องให้เวลานักเรียนในการเรียก มาคุยสอบถามสาเหตุ และตักเตือนตามแต่ละสถานการณ์

■ การส่งเสริมในสิ่งที่นักเรียนถนัด

อาจารย์สังเกตเห็นว่านักเรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดี รักการอ่าน มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ และสามารถเล่นดนตรีได้ จึงได้ร่วมพูดคุยกับผู้ปกครองเพื่อ เสนอแนะแนวทางในการช่วยการส่งเสริมในสิ่งที่นักเรียนถนัด

■ สร้างความเข้าใจทั้ง 4 ฝ่าย เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนอยู่ในสังคมได้อย่าง มีความสุข

การติดตามการบ้าน และรายงาน

ครู-อาจารย์ควรแจ้งให้ผู้ปกครองรับทราบถึงการค้างงาน หรือการทำงาน ที่ขาดความเรียบร้อย

การแจ้งปัญหาเรื่องการเรียนของนักเรียน

ครู-อาจารย์ควรแจ้งให้ผู้ปกครองรับทราบถึงปัญหาในการเรียนของนักเรียน ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน เพื่อร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เช่น

- การไม่มีสมาธิในการเรียนในวิชาที่นักเรียนไม่สนใจ
- การฝึกทักษะที่นักเรียนไม่ชำนาญเพิ่มเติม เช่น การผูกเงื่อนลูกเสือ การทำกับข้าว หรือทักษะทางกีฬา
- ความรับผิดชอบในการทำงานที่ไม่ดีเท่าที่ควร
- การหนีเรียน

การแจ้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อร่วมมือกันปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ครู-อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียนควรร่วมมือกันให้นักเรียนลด หรือเลิก

การแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสม และไม่ส่งผลดีต่อสุขภาพตนเอง เช่น

นักเรียนมีพฤติกรรมซ้ำๆ ในเรื่องต่อไปนี้

- การกัดเล็บแล้วดูดเล็บ
- การเล่นน้ำยาลบคำผิดแล้วเอาน้ำยาลบคำผิดเข้าปาก
- การรับประทานน้ำหมึกจากปากกาหมึกซึม
- การรับประทานยาสีฟัน
- การเล่นน้ำลายตนเอง หรือ การพ่นน้ำลายใส่ตนเอง และผู้อื่น
- การพูดคนเดียวด้วยภาษาตนเอง
- การดูนิ้วตัวเอง (ที่เปื้อนสิ่งสกปรก)
- การแคะขี้มูก
- การเล่นแกว่งดินสอ

นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ ดังต่อไปนี้

- การทำร้ายตัวเอง
- การทำร้ายผู้อื่น ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
- การติดอ่านหนังสือการ์ตูน

การอ่านหนังสือ ถือว่าเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ แต่สำหรับเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมการอยู่คนเดียวนานเกินไป จะเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี จะทำให้นักเรียนมีความคิดที่เกี่ยวพันกับตัวละคร และเรื่องราวที่อ่าน และจะทำให้นักเรียนไม่ยอมกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง

- การอยู่คนเดียว

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีความเป็นส่วนตัวสูง ไม่ชอบเข้าไปมี

ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ถ้าใครเข้าไปล่วงละเมิดโลกส่วนตัวของนักเรียน นักเรียนจะอาละวาด ปลีกตัวออกจากสังคม ด้วยการขอไปเข้าห้องน้ำ เข้าห้องเรียนสาย หรือหนีเรียน (ไปอยู่ห้องสมุด หรือ ห้องเรียน) หรือทำงานส่วนตัว เช่น อ่านหนังสือการ์ตูน วาดรูป นักเรียนควรคบเพื่อนที่ดีบ้าง

การติดเกมคอมพิวเตอร์

การเล่นคอมพิวเตอร์ มากเกินไปจะส่งผลกระทบต่อนักเรียนได้ โดยส่งผลให้นักเรียนไม่มีสมาธิในการเรียน ขาดการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และขาดการโต้ตอบ ผู้ปกครองควรสนับสนุนให้นักเรียนไปเรียนรู้ที่นอกสถานที่ เพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมภายนอก เช่น TK PARK สวนสนุก หรือ พิพิธภัณฑ์

ตัวอย่างการเขียนข้อความเพื่อสื่อสารระหว่างอาจารย์ และผู้ปกครอง

ตัวอย่างที่ 1

เรียน ผู้ปกครองของ ทราบ

ระยะหลังนักเรียนมีจิตใจจดจ่ออยู่แต่การเล่นเกมคอมพิวเตอร์มากจนเกินควร ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียน และการเข้าสังคมกับผู้อื่น

ดังนั้นจะเป็นการดีกว่า ถ้านักเรียนได้ลดระยะเวลาในการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ลง และเลือกรูปแบบของเกมที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้นค่ะ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอขอบคุณในความร่วมมือ

อาจารย์ประจำชั้น

พ.ศ. 2548

เรียน อาจารย์ประจำชั้นทราบ

ขอขอบคุณที่แจ้งให้ทราบครับ ผมจะกำชับ จำกัด และดูแลเวลาการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ของนักเรียนครับ

ขอบคุณครับ

ผู้ปกครอง

พ.ศ. 2548

ตัวอย่างที่ 2

เรียน ผู้ปกครองของ ทราบ

เมื่อวานนี้นักเรียนทำกิจวัตรที่ไม่เหมาะสมกับผู้ใหญ่ ซึ่งได้เรียกนักเรียนมาตักเตือน และให้นักเรียนสำนึกผิดแล้ว นักเรียนสัญญาว่าจะกลับไปเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้กับผู้ปกครองทราบ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอขอบคุณในความร่วมมือ

อาจารย์ประจำชั้น

พ.ศ. 2549

เรียน อาจารย์ประจำชั้นทราบ

ขอขอบคุณที่แจ้งให้ทราบ นักเรียนได้เล่าเรื่องราวให้ฟังเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับ
อาจารย์ นักเรียนบอกว่าได้ไปกราบขอโทษอาจารย์แล้วครับ

ขอขอบคุณอาจารย์ที่แจ้งให้ทราบครับ ผมจะอบรมสั่งสอนให้นักเรียนปฏิบัติตนให้ดีขึ้น

ผู้ปกครอง

พ.ศ. 2549

ตัวอย่างที่ 3

เรียน อาจารย์ประจำชั้นทราบ

นักเรียนได้เล่าให้ผมฟังว่า ตนเองได้กระทำเรื่องที่ไม่ดีกับอาจารย์ มีการใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสม
สมอย่างยิ่งกับคุณครู ผมได้กล่าวอบรมสั่งสอนนักเรียนถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว นัก
เรียนรับปากว่าจะปรับปรุงตัวทางด้าน การควบคุมอารมณ์ให้ดีขึ้น

ขอบคุณครับ

ผู้ปกครอง

พ.ศ. 2549

เรียน ผู้ปกครองของ ทราบ

ขอขอบคุณในความร่วมมือในการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
อย่างต่อเนื่องค่ะ

อาจารย์ประจำชั้น

พ.ศ. 2549

ครู-อาจารย์ และผู้ปกครอง ควรร่วมมือกันในการปลูกฝังให้นักเรียนตระหนัก
ถึงอันตรายจากการกระทำที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน และควรพูดเตือนสติทุกครั้งที่พบเหตุการณ์
เพื่อให้นักเรียนสามารถหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และพฤติกรรมที่มีภัยต่อชีวิต เนื่องจาก
พฤติกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่นักเรียนทำบ่อยจนเกิดความเคยชิน ครู-อาจารย์ และผู้ปกครองจึงควร
อดทนในการพ่่าสอน และแนะนำนักเรียนบ่อยครั้งกว่าเด็กปกติ นักเรียนควรสังเกตเห็นถึงการรักษา
สุขอนามัยของตนเอง ครู-อาจารย์ และผู้ปกครอง ควรร่วมมือกันในการช่วยให้นักเรียนดำรงชีวิต
อย่างมีสติ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยนำเสนอข้อเสนอแนะสำหรับบุคคลทั่วไป ผู้ปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครู-อาจารย์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี โดยแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียน และภายนอกชั้นเรียนของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป มีดังนี้

- 1) ในการเรียนบางเรื่องที่นักเรียนไม่สนใจ หรือไม่ถนัด นักเรียนจะทำได้ไม่ดีนัก ดังนั้นครู-อาจารย์ควรแนะนำให้นักเรียนทบทวนเนื้อหาส่วนนั้นที่บ้านให้มากกว่าปกติ หรือ ให้นักเรียนทำงานพิเศษเพิ่มมากขึ้นกว่านักเรียนปกติ เพื่อเป็นการเสริม หรือ ทดแทน ความรู้ที่นักเรียนเรียนตามไม่ทัน
- 2) ในบางวิชาที่นักเรียนไม่ถนัด นักเรียนจะไม่สนใจเรียนวิชานั้นๆ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อปัญหาตามมามากมายหลังได้ ครู-อาจารย์ควรหาเวลาว่างหลังการสอนเพิ่มเติม เพื่อเรียกนักเรียนมาพูดคุย และหาวิธีสร้างแรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนวิชานั้นๆ มากขึ้น
- 3) ในการเรียนวิชา หรือ กิจกรรมที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหว เช่น วิชาพลศึกษา นักเรียนก็จะทำได้ไม่ดีนัก เนื่องจากนักเรียนมีปัญหาด้านการควบคุมกล้ามเนื้อเล็ก-กล้ามเนื้อใหญ่ ครู-อาจารย์ควรให้เวลานักเรียนมากกว่านักเรียนปกติเพื่อให้นักเรียนมีเวลาในการฝึกฝน และพัฒนาความสามารถให้ดีขึ้น
- 4) ครู-อาจารย์ควรให้ความสำคัญสนับสนุนนักเรียนเพิ่มเติมในวิชาที่นักเรียนถนัด และสนใจ เช่น วิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์น่าจะสนับสนุนให้นักเรียนไปแข่งขันตอบปัญหาภาษาอังกฤษ นักเรียนจะได้ฝึกการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมด้วย
- 5) ในการตรวจข้อสอบอัตนัยของนักเรียน อาจารย์ให้ความเห็นที่ อาจารย์ในระดับป.6 ควรศึกษาวิธีตอบคำถาม เนื่องจากนักเรียนยังสื่อความหมายด้วยการใช้ภาษาได้ไม่ดีนัก นักเรียนไม่รู้จักรายการเรียงภาษาที่ถูกต้อง อาจารย์ต้องพยายามทำความเข้าใจการตีความภาษา และการสะกดคำ นักเรียนรู้เนื้อหาบทเรียน แต่นักเรียนไม่เก่งเรื่องการอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจ
- 6) ครู-อาจารย์ควรเข้าใจนักเรียน และพร้อมที่จะช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยความเต็มใจ
- 7) ครู-อาจารย์ควรจัดหลักสูตรที่มีความเหมาะสมในการเรียนแบบเฉพาะรายบุคคล ที่เรียกว่า Individualized Education Program (I.E.P.) อีกทั้งครูควรพานักเรียนออกมาเรียนนอกชั้นเรียนเป็นบางเวลาเพื่อติดตามผลพัฒนาการ และปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน
- 8) ครู-อาจารย์ต้องให้โอกาส และสนับสนุนให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถแสดงความสามารถให้ผู้อื่นได้ประจักษ์ เช่น ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้จะมีศักยภาพทางภาษาอังกฤษที่ดี เด็กจะชอบเล่าเรื่อง มีจินตนาการที่ดี ดังนั้นถ้าครู-อาจารย์ให้การสนับสนุนในแนวทางที่ถูกต้อง โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดเล่าเรื่องหน้าชั้นเรียน หรือแสดงละคร

ร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม จะทำให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนรู้สึกถึงความเก่งของนักเรียน สิ่งนี้จะทำให้นักเรียนรู้สึกภูมิใจ และกล้าทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น

9) เนื่องจากนักเรียนได้รับการกระทบกระเทือนทางสังคมได้ไม่ดีเท่าเด็กปกติ ถ้านักเรียนได้รับคำชมเชย นักเรียนจะรู้สึกเฉยๆ หรือ ดีใจ แต่ถ้านักเรียนได้รับการว่ากล่าวโทษ นักเรียนจะรู้สึกโกรธ และไม่พอใจ เช่น ถ้าอาจารย์ดูนักเรียนมากๆ นักเรียนเสียใจ ร้องไห้ได้ง่าย และจะเดินหนีออกไปจากบริเวณนั้น ทำให้อาจารย์ต้องเดินหานักเรียน

ดังนั้นครู-อาจารย์ควรเสริมแรงด้านบวกให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เช่น การชมเชย หรือ การให้รางวัล มากกว่าการเสริมแรงด้านลบ เช่น การลงโทษ หรือ การตำหนิอย่างรุนแรง

ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป มีดังนี้

1) ครู-อาจารย์ควรชี้แจงและอธิบายให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนของนักเรียนมีความเข้าใจในลักษณะที่นักเรียนเป็น

2) ครู-อาจารย์ควรลดภาวะกดดันของนักเรียนด้วยการชี้แจงให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนฟังถึงลักษณะอาการของนักเรียนที่พิเศษกว่าเด็กปกติทั่วไป (ครู-อาจารย์ควรมีวิธีเล่าที่เหมาะสม เพื่อโน้มน้าวให้นักเรียนทุกคนในห้องรู้สึกเห็นใจเพื่อน และรู้จักการให้อภัยในกรณีที่เพื่อนทำความผิด เช่น การเล่าเรื่องสมมติ การยกตัวอย่าง การแสดงเหตุผล-ผล เพื่อให้นักเรียนได้คิดตาม) และอาจารย์เป็นบุคคลสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนทุกคนในห้องยอมรับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เช่น นักเรียนในห้องต้องเข้าใจว่าบางครั้งนักเรียนจะได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าคนอื่น

3) ครู-อาจารย์ควรสนับสนุนให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนดูแลนักเรียน เช่น การชวนให้ทำงานกลุ่มเดียวกัน การชวนไปห้องสมุด หรือ ไปสนามเด็กเล่น

4) ครู-อาจารย์ควรหาเพื่อนสนิทให้นักเรียนด้วยการขออาสาสมัครในการช่วยดูแลนักเรียน เช่น ช่วยชักชวนทำการบ้าน ชักชวนไปทำกิจกรรมต่างๆ ชักชวนให้รับประทานอาหารให้หมด ชักชวนให้ทำกิจกรรมกลุ่ม ชักชวนให้ไปเรียนวิชาเลือกเสรีด้วยกัน หรือชักชวนไปทำงานอดิเรกด้วยกัน

5) ครู-อาจารย์ต้องเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ดี

6) อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนควรคบเพื่อนให้มากขึ้น ไม่ควรอยู่ในโลกส่วนตัวจนเกินไป

7) อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนคิดถึงความรู้สึกของบุคคลอื่น

ข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับพฤติกรรมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั่วไป
มีดังนี้

1) ครู-อาจารย์แนะนำให้นักเรียนเลิกแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสม และไม่ส่งผลดีต่อสุขภาพตนเอง เช่น กัดเล็บแล้วดูดเล็บ เล่นน้ำยาลบคำผิดแล้วเอาน้ำยาลบคำผิดเข้าปาก รับประทานน้ำหมึกจากปากกาหมึกซึม หรือรับประทานยาสีฟัน ฟันน้ำลายใส่ตนเอง และผู้อื่น หรือพูดคนเดียวด้วยภาษาตนเอง

2) ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักเหตุ-ผล และกล้าเผชิญกับความเป็นจริง เช่น เวลา นักเรียนแข่งขันตอบปัญหาคณิตศาสตร์กับเพื่อนกลุ่มอื่น ถ้านักเรียนตอบคำถามผิดนักเรียนไม่กล้ายอมรับความจริงจะไว้วางเสียงดัง เนื่องจากนักเรียนกลัวความผิดพลาด อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนเปิดใจยอมรับความจริง

3) ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักควบคุมสติ ควบคุมอารมณ์ตนเองให้มีสติมากขึ้น ไม่ไว้วาง

4) ครู-อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนลดภาวะการเห็นตัวเองเป็นสำคัญ นักเรียนต้องลดนิสัยการเอาแต่ใจตนเอง

5) ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักกล่าวขอโทษ และกล่าวขอบคุณ เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักไม่เข้าใจความรู้สึกของบุคคลอื่นเท่าไรนัก ดังนั้นเวลาที่นักเรียนทำความผิด นักเรียนอาจรู้สึกเฉยๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าอาจารย์ได้แนะนำ สั่งสอน นักเรียนจะเป็นเด็กที่น่ารักมากขึ้นในสายตาผู้อื่น

6) ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนยอมรับกฎกติกาของสังคม อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของกฎเกณฑ์ นักเรียนไม่ควรทำอะไรตามอำเภอใจ เช่น เมื่อเดินทางไปไหว้ครูที่หอประชุม นักเรียนเดินออกนอกขอบวนแถว ส่งผลให้อาจารย์ต้องตามหา ซึ่งเป็นเรื่องที่อันตรายต่อความปลอดภัยของนักเรียน

7) อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนมีสติ และรักชีวิตตนเอง เนื่องจากเวลาที่นักเรียนขาดสติ โกรธ นักเรียนอาจทำร้ายตนเอง และผู้อื่นได้ เช่น ครั้งหนึ่งเมื่อนักเรียนโกรธ นักเรียนเคยปีนกำแพงข้างบันได หรือ นักเรียนถือไม้กวาดไล่ตีเพื่อนๆ

8) ครู-อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนลดภาวะการอยู่กับตัวเอง

9) ครู-อาจารย์ควรสอนเรื่องกาลเทศะ สอนให้นักเรียนมีสัมมาคารวะ และการปฏิบัติตนในสังคมให้กับนักเรียนเพิ่มเติม

3. กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในการเรียนร่วมกับนักเรียนที่เป็นเด็ก แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

3.1 บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม

ข้อบกพร่องที่เพื่อนร่วมชั้นเรียนอยากช่วยปรับหรือลดพฤติกรรม

1) เมื่อนักเรียนโกรธนักเรียนมักควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ ยิ่งถ้านักเรียน
โกรธมากๆ นักเรียนอาจใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น หรือ โวยวาย และส่งเสียงดัง

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- พูดเตือนสติ ให้นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง เป็นการพูด
เพื่อให้นักเรียนมีสติมากขึ้น และโวยวายน้อยลง
- เสนอแนวทางเลือกใหม่ๆ ให้กับนักเรียน
เช่น บอกให้นักเรียนไม่ต้องสนใจคำว่ากล่าว หรือคำพูดกระทบกระ
เทียบของบางคน โดยแนะนำนักเรียนว่า “ถ้าเราไม่ได้ทำ ผิดจริง
ก็ไม่ต้องสนใจคำพูดไม่ดีของคนอื่น”
- ขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น
- พานักเรียนไปทำกิจกรรมอื่นๆ ที่นักเรียนชอบ เช่น การเล่นเกม
คอมพิวเตอร์ หรือ การอ่านหนังสือ เพื่อหลีกเลี่ยงจากปัญหาที่นัก
เรียนกำลังเผชิญอยู่
- เพื่อนๆ พยายามพูดย้ำให้นักเรียนไม่ใส่ใจกับคำพูดล้อเลียนของผู้
อื่น และแนะนำให้นักเรียนรู้จักนั่งเฉย เวลาที่มีคนมาตำหนิ
ในสิ่งที่เราไม่ได้ทำผิด หรือ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เมื่อโดนคนอื่นแกล้ง
- แนะนำให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่างที่
เพื่อนๆ ไม่ชอบ จนบางคนรู้สึกหมั่นไส้จนมักแกล้งนักเรียนเป็น
ประจำ เช่น การชักสีหน้า หรือ การทำปากจู๋
- เพื่อนๆ มีการช่วยนักเรียนด้วยการเตือนเพื่อนๆ บางคนที่ชอบแกล้ง
นักเรียนให้เขาเลิกแกล้ง หรือพูดจาไม่ดีกับนักเรียน เพราะเพื่อนๆ
สังเกตเห็นว่า ถ้านักเรียนไม่โดนแกล้งก่อน นักเรียนก็จะไม่โวยวาย ร้อง
ไห้ แสดงกิริยาก้าวร้าวออกมา หรือสร้างปัญหาตามมา
- แนะนำให้นักเรียนฝึกนั่งสมาธิ
- เพื่อนๆ มีการวางแผนในการทดสอบแกล้งนักเรียน เพื่อฝึกความ
อดทนของนักเรียน

- เพื่อนๆ แนะนำให้นักเรียนเลิกอ่านหนังสือการ์ตูนบางเรื่องที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมไม่ดีบางอย่างของนักเรียน

เพื่อนร่วมชั้นเรียนถือเป็นบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการแสดง

พฤติกรรมของนักเรียน เพื่อนส่วนใหญ่แสดงความเห็นว่าหลายปีก่อน นักเรียนไม่เคยแกล้งเพื่อน และสามารถควบคุมพฤติกรรมได้ดีกว่านี้ แต่เมื่อนักเรียนโตขึ้น และเผชิญสิ่งเร้าที่ไม่ดี ที่เป็นประสบการณ์เชิงลบ เช่น การโดนเพื่อนแกล้ง ถูกพูดจาเยาะเย้ย หรือกระทบกระทั่ง นักเรียนจึงเกิดการเรียนรู้ความรู้สึกโกรธ และมีอารมณ์ที่รุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนนักเรียนควบคุมอารมณ์ตนเองได้ยาก แต่ในระยะหลังมานี้ นักเรียนเชื่อฟังคำแนะนำจากผู้ปกครอง และอาจารย์ นักเรียนจึงอารมณ์ดีขึ้น โวยวายน้อยลง สามารถควบคุมสติได้ดีขึ้น เมื่อโกรธแล้วจะหายโกรธเร็วกว่าเดิม

2) นักเรียนมักไม่ค่อยช่วยงานส่วนรวม

เวลาทำงานกลุ่มนักเรียนมักจะนั่งเหม่อลอย ยืนเฉยๆ หรือลุกเดินไป

เดินมา นักเรียนไม่สนใจที่จะช่วยทำงานกลุ่มเท่าที่ควร

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- ชักชวนให้นักเรียนมาอยู่กลุ่มเดียวกัน หรือให้อาจารย์จัดกลุ่มที่เหมาะสมให้กับนักเรียน
- พยายามชักชวนให้เพื่อนมาทำงานร่วมกัน
- นำเสนองานที่นักเรียนชอบทำ เช่น การระบายสี
- แบ่งหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มให้ชัดเจน แล้วให้นักเรียนทำงานที่สมาชิกมอบหมาย
- ให้กำลังใจนักเรียนเมื่อแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานกลุ่ม นักเรียนควรช่วยคิด และทำงานกลุ่มให้มากขึ้น

ความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นเรียนต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียน คือ

ถ้านักเรียนอารมณ์ดี นักเรียนสามารถช่วยงานกลุ่มได้ดี และเรียบบร้อยพอควรเมื่อเพื่อนแบ่งงานให้ทำ นักเรียนก็จะให้ความร่วมมือดี แต่หลายครั้งที่นักเรียนไม่ช่วยงานส่วนรวม ดังนั้นนักเรียนควรช่วยเหลืองานกลุ่มในทุกๆหน้าที่ไม่ใช่ทำเฉพาะงานที่นักเรียนอยากทำ

นอกจากนี้เพื่อนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเมื่อนักเรียนเสนอความคิดเห็นที่

เป็นประโยชน์ต่อการทำงานกลุ่มแล้ว เพื่อนๆควรสนับสนุนความคิดเห็นนั้น ไม่ควรที่จะโต้แย้งทุกครั้งที่นักเรียนแสดงความคิดเห็น และควรให้เวลานักเรียนสักระยะเพื่อให้นักเรียนพร้อมที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น เมื่อนักเรียนพร้อม นักเรียนก็จะทำงานได้ดีขึ้น

3) นักเรียนมีพฤติกรรมรักสันโดษ ชอบอยู่คนเดียว ชอบเก็บตัวเงียบ

มักไม่สนใจคุยกับคนอื่น ไม่เคยพูดคุย หรือ เล่นสนุกกับเพื่อนๆ จากสาเหตุนี้ส่งผลให้เพื่อนๆร่วม

ชั้นเรียนรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะเข้าถึงความรู้สึก หรือความต้องการภายในจิตใจของนักเรียน

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- เพื่อนเข้าไปซักถามสิ่งที่นักเรียนกำลังทำอยู่ เป็นการชวนคุยเพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดีก่อนที่จะชักชวนให้นักเรียนมาทำกิจกรรมร่วมกัน โดยกิจกรรมที่นักเรียนชอบทำเป็นประจำ คือ การเล่นเกม คอมพิวเตอร์ การอ่านหนังสือการ์ตูน และการเล่าเรื่องที่ตนสนใจ ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่นักเรียนแต่งขึ้นมาใหม่
- แนะนำให้นักเรียนเข้าร่วมกลุ่มกับคนอื่นบ้าง
- เตือนสตินักเรียนให้หาเพื่อนคุย แทนที่จะอยู่ในโลกส่วนตัวและพูดคนเดียว เพื่อนๆ ส่วนใหญ่เห็นว่านักเรียนไม่ควรพูดคนเดียวทั้งขณะเรียน หรือขณะสอบเพราะเป็นการรบกวนผู้อื่น
- เพื่อนๆ เสนอให้นักเรียนรู้จักใส่ใจคนอื่นมากขึ้นจะได้ไม่ยึดติดกับตนเองมากเกินไป และ ควรให้โอกาสตนเองในการทำความรู้จักกับผู้อื่นบ้าง

4) นักเรียนมีความเป็นเด็กเกินไป มีความเอาแต่ใจตัวเองสูง

หลายครั้งเมื่อมีเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ตามสิ่งที่นักเรียนวางแผนไว้ในใจ

นักเรียนมักจะอแง มีความเป็นเด็กจนเกินควร

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- พูดจาปรามให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง
- พูดให้ข้อคิดกับนักเรียนให้รู้จักยอมรับความจริง หาข้อผิดพลาดของตนเองให้เจอ แล้วพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น ไม่ควรคิดว่าตนเองทำทุกอย่างได้ถูกต้องดีแล้ว
- เพื่อนๆ แนะนำว่านักเรียนควรรู้จักรอคอย ไม่ควรขัดจังหวะในการทำกิจกรรมของผู้อื่น นักเรียนควรคิดถึงผู้อื่นด้วย ไม่ควรคิดถึงตนเองเป็นใหญ่
- คุยกับนักเรียนให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ให้นักเรียนรู้จักเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น เช่น ถ้าเพื่อนทำบางอย่างให้นักเรียนด้วยความหวังดี นักเรียนก็ไม่ควรคิดกับเพื่อนๆ ในแง่ร้ายก่อน

5) นักเรียนมักเชื่อคนง่ายจนเกินไป

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- เตือนให้นักเรียนรู้จักนำคำพูดของคนอื่นมาคิดให้ดีกว่าปฏิบัติตาม
- เตือนให้นักเรียนรู้จักฟังเหตุผล

6) นักเรียนมักขี้บ่นขี้ใจ ไม่ค่อยมีเหตุผล

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- พูดชี้แจงเหตุผลที่เป็นความจริงให้นักเรียนได้เข้าใจ
- ให้นักเรียนคิดและทำสิ่งต่างๆอย่างเป็นกลาง ไม่มากเกินไป และไม่น้อยเกินไป
- ให้นักเรียนรู้จักรับฟัง และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม เช่น มีกฎให้นักเรียนแต่ละคนเล่นเกมคอมพิวเตอร์ได้คนละ 15 นาที ดังนั้นเมื่อนักเรียนเล่นครบตามกำหนดเวลาแล้วก็ควรให้ผู้อื่นได้เล่นด้วย

7) บางครั้งนักเรียนมีทัศนคติต่อเพื่อนในแง่ลบ

เช่น ครั้งหนึ่งนักเรียนทำของหล่น แล้วเพื่อนช่วยเก็บของให้ แต่แทนที่

นักเรียนจะกล่าวขอบคุณ นักเรียนกลับพูดจากรุนแรงกับเพื่อน ซึ่งเกิดจากความเข้าใจผิดของนักเรียน

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- พูดชี้แจงเหตุผลเพื่อให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่เป็นข้อมูลที่ถูกต้อง
- ขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ในการแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น

8) บางครั้งนักเรียนกลัวความผิดพลาด จึงต้องพูดสิ่งที่ไม่ตรงกับความจริง

เช่น เมื่อนักเรียนทำความผิดไว้ แต่ไม่ต้องการให้คนอื่นรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น

นักเรียนจึงโยนความผิดให้กับผู้อื่นรับผิดชอบแทน ตัวอย่างสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น คือ นักเรียนได้แก๊งเพื่อน แต่ไปบอกอาจารย์ว่าตนโดนเพื่อนแก๊ง

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- เรียนให้อาจารย์รับทราบปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น และให้อาจารย์ร่วมกันตัดสินใจปัญหา

9) บางครั้งนักเรียนตีความภาษาที่สื่อสารไม่ตรงประเด็น

เช่น นักเรียนไม่สามารถแยกแยะความหมายที่แท้จริงที่เพื่อนต้องการ

สื่อสาร จึงส่งผลให้ทั้ง 2 ฝ่ายเกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน นอกจากนี้บางครั้งนักเรียนพูดไม่เป็นภาษา ทำให้สื่อความได้ไม่เข้าใจ

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- อธิบาย และชี้แจงสิ่งที่ตนต้องการสื่อสารให้นักเรียนฟังอย่างซ้ำๆ

- มีการสอบถามนักเรียนเพื่อย้ำความถูกต้องของข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง
- แนะนำให้นักเรียนพูดให้ช้าลง และพูดให้ชัดเจนเป็นภาษาที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น
- เพื่อนๆแนะนำว่าบางครั้งนักเรียนไม่ควรพูดเพื่อเจ้อ

10) หลายครั้งที่นักเรียนแสดงว่านักเรียนมีสุขอนามัยส่วนตนที่ไม่ดีนัก

เช่น นักเรียนรับประทานยาสีฟัน หรือน้ำหมึก เล่นน้ำลาย ป้ายน้ำยาลบคำผิด แคะขี้มูก เอาเท้าขึ้นมาวางบนโต๊ะ หรือ ใช้มือหยิบอาหารรับประทาน

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- แนะนำ และแสดงเหตุผลให้นักเรียนเห็นถึงโทษของการกระทำที่ไม่ถูกต้อง และพยายามชักชวนให้นักเรียนทำในสิ่งที่ถูกต้องแทน เช่น เพื่อนๆแนะนำให้รับประทานอาหารกลางวันให้เร็วขึ้น และเรียบร้อยมากขึ้น

11) หลายครั้งที่นักเรียนแสดงออกซึ่งความไม่มั่นใจตนเอง

นักเรียนจะไม่มั่นใจในการแสดงออกถึงความสามารถของตนเอง

ท่ามกลางคนหมู่มาก

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- พูดโน้มน้าวเพื่อสร้างความกล้าให้กับนักเรียน
- ปรบมือให้กำลังใจ
- กล่าวชมเชยเมื่อนักเรียนทำสิ่งนั้นๆ ได้สำเร็จ
- เพื่อนๆ เสนอความคิดเห็นว่า นักเรียนควรลดอาการขี้กลัว หรือ อาการวิตกกังวลลงบ้าง โดยให้นักเรียนคิดในเรื่องที่ดี และสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง
- เพื่อนๆ มีการยกตัวอย่างสถานการณ์บางอย่างขึ้นเพื่อคุยกับนักเรียนเพื่อหาทางแก้ไขปัญหานั้นๆ
- เพื่อนๆ แนะนำว่านักเรียนควรลองพยายามในการทำกิจกรรมใหม่ๆบ้าง ไม่ควรย่อท้อต่ออุปสรรค หรือขี้กลัวจนเกินควร
- เพื่อนๆ แนะนำว่านักเรียนควรกล้าแสดงออกมากขึ้น

12) หลายครั้งที่นักเรียนไม่กล้าที่จะยอมรับความจริง

เช่น นักเรียนทำข้อสอบไม่ได้ แล้วได้ 0 คะแนน นักเรียนจึงไว้วาง

เพราะทำใจยอมรับไม่ได้

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- พูดยุให้นักเรียนรู้จักทำจิตใจให้สงบ แล้วยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น
- พูดยุให้นักเรียน ให้เลิกโวยวาย แล้วลองพยายามทำดูก่อน โดยให้ทำให้ได้มากที่สุดเท่าที่นักเรียนจะทำไหว

13) หลายครั้งที่นักเรียนไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้

เช่น เมื่อนักเรียนทำของหาย นักเรียนมักจะโวยวายเสมอ

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- สอบถามนักเรียนถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
- พูดยุให้นักเรียนมีสติ แล้วหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น เมื่อของหาย ก็ให้คิดว่าควรไปค้นหาตรงจุดใดบ้าง

3.2 บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

ข้อดีที่เพื่อนร่วมชั้นเรียนนึกถึง

- 1) นักเรียนเข้าใจอะไรง่าย เช่น ถ้าเพื่อนๆพูดในสิ่งที่นักเรียนว่าถูกต้อง นักเรียนก็จะเชื่อฟัง และทำตาม
นอกจากนี้เพื่อนร่วมชั้นเรียนส่วนใหญ่ลงความเห็นที่นักเรียนสามารถเข้าใจหรืออยู่ร่วมกับเพื่อนหญิงดีกว่าเพื่อนชาย
- 2) นักเรียนเป็นคนอารมณ์ดี และมีมนุษยสัมพันธ์ดีกับทุกคน (ถ้าไม่โดนเพื่อนแหย่จนอารมณ์ไม่ปกติ) ระยะเวลาที่นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีมากขึ้นพอสมควร
- 3) นักเรียนมีความรับผิดชอบส่วนตัว และส่วนรวมดีพอควร
เพื่อนส่วนใหญ่รู้สึกประทับใจที่นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการเตรียมอุปกรณ์มาทำงานกลุ่มได้เรียบร้อยดีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย
- 4) นักเรียนเป็นเด็กที่มีน้ำใจ
เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่เคยเรียนร่วมกับนักเรียนมาก่อนส่วนใหญ่มีความเห็นว่านักเรียนเป็นคนมีน้ำใจมาก ไม่ซึ้งก ชอบช่วยเหลือเพื่อนๆ และครู เช่น ถ้าเพื่อนๆลืมเอาสีมาแล้วขอยืม นักเรียนจะให้ยืมทันที โดยไม่หวง
- 5) นักเรียนเป็นเด็กที่เรียนเก่ง มีสติปัญญาดี และมีความจำที่แม่นยำ

หลายครั้งที่นักเรียนทำท่าทางเหมือนไม่สนใจเรียน แต่ถ้าอาจารย์ถามคำถาม นักเรียนก็สามารถตอบได้ทันที นอกจากนี้นักเรียนมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดี สามารถพูดโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้คล่องแคล่ว

6) นักเรียนตั้งใจเรียนดี และสามารถเสนอความคิดเห็นที่ดี

ถ้าเป็นวิชาที่นักเรียนสนใจ เช่น วิชาภาษาอังกฤษ วิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาทัศนศิลป์ นักเรียนจะตั้งใจฟังอย่างดี มีการถามคำถาม และแสดงความคิดเห็นที่น่าชมเชย นักเรียนมีความรู้รอบตัวดี สามารถตอบคำถามอาจารย์ได้ดี นอกจากนี้ เพื่อนๆ แนะนำว่า บางครั้งนักเรียนไม่ควรพูดเรื่องไร้สาระ นอกเหนือจากบทเรียนมาจนเกินไป เพราะจะทำให้เพื่อนๆ รู้สึกรำคาญใจ

7) นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ดี เนื่องจากนักเรียนชอบอ่านหนังสือ นักเรียนจึงสามารถเล่าเรื่องราวที่ตนเองสนใจได้ดี

8) นักเรียนพูดจาสุภาพ นักเรียนมักพูดจาไพเราะ มีการพูดคำว่า"ครับ" ทำயประโยชน์อย่างสม่ำเสมอ

9) นักเรียนมีความซื่อสัตย์

เพื่อนๆ เห็นว่าปกติแล้วนักเรียนจะพูดจาตรงกับความจริงเป็นส่วนใหญ่ แต่บางครั้งกลัวความผิดพลาด หรือกลัวโดนตำหนิจากคนที่นักเรียนรักและเคารพนักเรียนจึงจำต้องพูดโกหกบ้าง

4. กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในการเรียนร่วมกับผู้อื่น

4.1 ความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4.1.1 ความรู้สึกนึกคิดของกรณีศึกษาที่มีต่อตนเอง

นักเรียนคิดว่าตัวเองเป็นเด็กเรียนดี เวลาส่งกระดาษนักเรียนคิดว่าตัวเองดูหล่อ รูปร่างสมส่วน ตัวสูง ใสแฉ่น มีผมสั้น นักเรียนคิดว่าต้องพยายามพัฒนาบุคลิกภาพตนเองให้ดีขึ้น

4.1.2 ความรู้สึกนึกคิดของกรณีศึกษาที่มีต่อผู้อื่น (ภายในโรงเรียน)

นักเรียนมีความรู้สึกที่อาจารย์ประจำชั้นดูแลตนเป็นอย่างดี คอยอบรมสั่งสอนอยู่เสมอ ส่วนเพื่อนร่วมชั้นเรียน หลายครั้งที่เพื่อนๆชอบทำเสียงดังอึกทึก ซึ่งนักเรียนไม่ชอบแต่่นักเรียนก็สามารถทนได้ นักเรียนคิดว่าส่วนใหญ่เพื่อนในห้องเรียนเก่ง สรุปแล้วนักเรียนมีความสุขในการเรียนดี แต่ก็มีเป็นทุกข์บ้างเมื่อโดนเพื่อนแกล้ง

4.1.3 ความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนในโรงเรียน (สิ่งที่นักเรียนอยากบอก)

นักเรียนอยากบอกกับเพื่อนว่า “เพื่อนๆสามารถล้อผมได้ แต่อย่าล้อผมมากจนเกินไป เพราะถ้าล้อมาก ผมจะโกรธ” “ผมอยากมีเพื่อนในระดับ ป.6บ้าง เพราะขณะนี้ผมไม่แน่ใจว่ามีเพื่อนสนิทบ้างหรือไม่” “ผมอยากขอให้เพื่อนๆไม่พูดเยาะเย้ย หรือแกล้งให้ผมอารมณ์เสีย”

4.2 ทศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาต่างๆ

4.2.1 วิชาที่นักเรียนสนใจเรียน

นักเรียนชอบเรียน และสนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ และ วิชาวิทยาศาสตร์มาก(เนื่องจากมีกิจกรรมให้ทดลองมากมาย)

4.2.2 วิชาที่นักเรียนไม่ชอบเรียน หรือไม่ถนัด

นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษาเนื่องจาก นักเรียนรู้สึกว่ายืนแล้วเหนื่อย นักเรียนได้คิดเสนอทางแก้ว่าเมื่อเล่นกีฬาแล้วเหนื่อย นักเรียนจะพักสักพักเพื่อให้รู้สึกสดชื่นก่อน นักเรียนคิดว่าควรฝึกออกกำลังกายทุกวันเพื่อให้จิตใจแข็งแรงอีกด้วย นอกจากนี้ นักเรียนจะพยายามฝึกฝนทักษะทางกีฬาเพิ่มเติมในเวลาว่าง เพื่อให้ นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ซึ่งนักเรียนต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกที่ยาวนานกว่าเด็กปกติ

นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาสังคมศึกษา และวิชาสุขศึกษา เนื่องจาก นักเรียนคิดว่าเป็นวิชาที่มีเนื้อหามาก เรียนแล้วนักเรียนไม่เข้าใจ โดยเฉพาะวิชาสังคมศึกษาจริงๆ แล้วเป็นวิชาที่น่าสนใจ แต่มีหลายเรื่องที่นักเรียนไม่เข้าใจ นักเรียนมักไม่เข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง เช่น ขนบที่นิยมรับประทานในวันสารทไทย คือ ขนมอะไรบ้าง นักเรียนจะมีความสับสนในเนื้อหา ทำให้เรียนแล้วไม่เข้าใจ แล้วส่งผลให้นักเรียนไม่สนใจเรียน นักเรียนเสนอวิธีแก้ว่า เมื่อ นักเรียนงง เพราะไม่เข้าใจ นักเรียนจะถามคุณพ่อ ถามคุณครู โดยนักเรียนมักพูดว่า “อาจารย์ครับผมขอถามอะไรหน่อยครับ คือว่า”

เมื่อนักเรียนต้องไปเรียนในวิชาที่นักเรียนไม่ชอบเรียนนักเรียนเคยหนีเรียนบ้าง แต่ไม่บ่อยครั้ง ด้วยการไปนั่งอ่านหนังสือ ไปห้องสมุด หรือไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ โดยสาเหตุที่นักเรียนบอกอาจารย์ คือ “ผมลืมเวลา” หรือ “ผมติดธุระ”

4.2.3 กิจกรรมยามว่าง

ตอนช่วงอายุ 3-5 ขวบ นักเรียนชอบชมโทรทัศน์เกี่ยวกับเกมโชว์ หรือ การ์ตูน เขียนตัวเลข เล่นเกมคอมพิวเตอร์ และฟังเพลงเด็ก

พอโตขึ้นนักเรียนชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์ และชมโทรทัศน์เกี่ยวกับการ์ตูน นักเรียนชอบอ่านหนังสือเมื่อมีเวลาว่าง โดยหนังสือเรื่องโปรด คือ การ์ตูนโดราเอมอน

4.2.4 ความสามารถพิเศษ

นักเรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับดี เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนอยากเรียนในระดับที่สูงขึ้น เพราะนักเรียนอยากพูดกับชาวต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว

นักเรียนสามารถเล่นเปียโนได้ดี ขณะนี้เรียนถึงเล่มที่ 4

นักเรียนสามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้ดี

4.3 บทบาทในการกระตุ้นตนเองให้สามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

4.3.1 การเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

- การกระตุ้นตนเองให้มีสมาธิในการเรียน

นักเรียนมักรู้สึกรำคาญ ถ้าต้องเรียนในสถานที่ที่มีการทำกิจกรรมเสียงดังๆ นักเรียนแก้ไขด้วยการเอามือปิดหู เดินเลี่ยงไปที่อื่น หรือนั่งด้วยความอดทน นักเรียนต้องทนไปเรื่อยๆจนกว่าเหตุการณ์นั้นๆจะสงบ นักเรียนบอกว่านักเรียนสามารถทนรับสถานการณ์ที่มีเสียงดังๆได้แล้ว แต่ไม่ชอบนัก

- การควบคุมพฤติกรรมตนเอง

เมื่อประสบปัญหาระหว่างเรียน เช่น โดนเพื่อนแกล้ง เพื่อนพูดสบประมาท ทำของหาย หางของไม่เจอ หรือทำงานไม่ได้ตั้งใจคิด ในระยะแรกนักเรียนมักจะโกรธ ควบคุมสติได้ไม่ดีนัก มีการกระตือรือร้นทำ โวยวาย และทำเสียงดัง เมื่อครู - อาจารย์ และผู้ปกครองได้สั่งสอน ตักเตือน ให้เหตุผล จนนักเรียนได้รู้จักคิด ในระยะหลังนักเรียนจึงสามารถควบคุมสติตนเองได้ดีขึ้นมีการใช้เหตุผลมากกว่าการใช้อารมณ์ รู้จักการปล่อยวางไม่ย่ำคิดย้ำทำ รู้จักการให้อภัย รู้จักนั่งเฉยได้มากขึ้น อีกทั้งการฝึกนั่งสมาธิก็ช่วยให้นักเรียนมีความนิ่งขึ้นเมื่อนักเรียนต้องเจอกับปัญหา

4.3.2 การทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

นักเรียนมักช่วยเพื่อนทำงานกลุ่มด้วยการค้นคว้าหาข้อมูลมาทำรายงานหรือการเตรียมสื่อ

4.3.3 การร่วมกิจกรรมยามว่างกับเพื่อนในชั้นเรียน

นักเรียนชอบไปห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือ และมักชอบเล่าเรื่องที่ได้อ่านมาให้กับเพื่อนๆฟัง บางครั้งก็เล่าเกี่ยวกับเกมคอมพิวเตอร์ที่ได้เล่นมา

4.4 บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน

4.4.1 ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนขณะร่วมเรียนในชั้นเรียน

นักเรียนช่วยงานผู้อื่นบ้าง แต่เมื่อนักเรียนรู้สึกว่ามีอะไรที่น่าสนใจทำ นักเรียนก็หลบ หรือ เลี่ยงด้วยการไปเดินเล่น ไปอ่านหนังสือ หรือ ไปเข้าห้องน้ำ ซึ่งนักเรียนรู้ดีว่า สิ่งเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรทำ

นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น หรือ เสนอข้อแนะนำได้บ้าง

นักเรียนจะช่วยเพื่อนในกลุ่มหาข้อมูลมาทำรายงานเสมอ เมื่อนักเรียนได้เตรียมความพร้อมล่วงหน้า นักเรียนจะมีความสุขในการทำงานร่วมกับเพื่อนมากขึ้น

4.4.2 ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในช่วงพักจากการเรียน

ในเรื่องความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในชั้นเรียนนั้นจากการศึกษา ประวัติักเรียนในอดีตพบว่า ในช่วงวัย 3 ขวบนักเรียนไม่เคยเล่นกับเพื่อนเลย พอช่วงวัย 4 ขวบนักเรียนเคยเล่นกับเพื่อน แต่นักเรียนเล่นกับเพื่อนได้เกิน 15 นาที เพียงครั้งเดียว ส่วนช่วงวัย 5 ขวบนักเรียนเล่นกับเพื่อนที่สนามหลังเลิกเรียนได้เกิน 15 นาที ได้ประมาณ 5 ครั้ง

ส่วนเมื่อนักเรียนอายุ 10-11 ขวบ นักเรียนสามารถเล่นกับเพื่อนได้บ่อยครั้งมากกว่าในวัยเด็กเล็ก แต่มักเป็นการร่วมทำกิจกรรมในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เช่น การเล่นเกม คอมพิวเตอร์ การอ่านหนังสือการ์ตูน หรือการเล่นกีฬา

4.4.3 การแก้ปัญหาความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน

นักเรียนยอมรับว่ามีเหตุการณ์หลายครั้งที่นักเรียนทะเลาะกับเพื่อน อันสืบเนื่องจากความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน เช่น เพื่อนต้องการชวนนักเรียนมาเล่น หรือ ทำงานด้วยกัน แต่นักเรียนคิดว่าเพื่อนจะเข้ามาแกล้ง จึงทำให้เกิดการพูดจาไม่ลงรอยกัน

4.4.4 การแก้ปัญหากการไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

นักเรียนมักไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน นักเรียนชอบนั่งอ่านหนังสือเงียบๆ คนเดียวมากกว่า

4.4.5 การหลีกเลี่ยงการใช้กำลังกับเพื่อนเมื่อเกิดปัญหา

นักเรียนเล่าให้ฟังว่า เมื่อนักเรียนมีปัญหากับเพื่อนๆ แล้วต้องการควบคุมอารมณ์ตนเองให้นิ่ง นักเรียนจะใช้วิธีหลีกเลี่ยงการเผชิญกับปัญหาด้วยการหนีมานั่งเงียบๆ คนเดียว หรือไปบอก และขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ๆ

4.5 บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา

4.5.1 การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร

นักเรียนคิดว่านักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารระดับปานกลาง นักเรียนบอกว่าไม่เคยคิดสร้างคำใหม่ หรือวลีใหม่มาสนทนากับผู้อื่น นักเรียนพบว่าตนเองยังเขียนสื่อความได้ไม่ดีนัก นอกจากนี้นักเรียนคิดว่านักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระดับปานกลาง นักเรียนประเมินว่าตนเองสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดี

4.5.2 ด้านการออกเสียง

นักเรียนคิดว่าลักษณะการพูดของตนเอง ด้านน้ำเสียงดี มีเสียงไพเราะ แต่เวลาโกรธจะส่งเสียงดัง นักเรียนสามารถคุมจังหวะการพูดได้ดี นักเรียนมีความเร็วในการพูดดีพอควร

4.5.3 ด้านการตีความหมายที่สื่อสารที่เข้าใจไม่ตรงกัน

เวลานักเรียนสนทนากับผู้อื่น ถ้าพูดกับคนใกล้ชิด เช่น คุณพ่อ คุณแม่ อาจารย์ นักเรียนจะมีความเข้าใจมาก แต่ถ้าสนทนากับเพื่อน หรือ คนที่นักเรียนไม่คุ้นเคยนักเรียนจะมีความเข้าใจน้อย ซึ่งหลายครั้งที่นักเรียนจะตีความหมายที่สื่อสารที่เข้าใจไม่ตรงกัน เช่น เพื่อนพูดคุย เล่นด้วย แต่นักเรียนไม่เข้าใจกลับคิดว่าเพื่อนกำลังแกล้งตนอยู่ จึงเกิดการทะเลาะกันขึ้น

4.5.4 อุปสรรคในการใช้ภาษา

นักเรียนเคยพบอุปสรรคในการพูดสื่อความกับผู้อื่น แล้วบุคคลนั้นไม่เข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูดบ้าง เช่น นักเรียนไม่พอใจ หรือ ไม่เข้าใจคำแนะนำของผู้อื่น

นักเรียนเคยพูดคำหยาบคายบ้าง เมื่อนักเรียนอารมณ์เสีย เช่น “เฮ้ย” หรือ “เพี้ย” นักเรียนทราบว่า การพูดหยาบคายเป็นสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ

4.6 บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออก

4.6.1 การพัฒนาด้านอุปนิสัย อารมณ์ และการแสดงออก

การพัฒนาพฤติกรรมด้านอุปนิสัย อารมณ์ และการแสดงออกเมื่อถูกขัดใจของนักเรียนตั้งแต่ช่วงวัยเด็กเล็กจนถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีอย่างต่อเนื่อง จากการศึกษาประวัตินักเรียนพบว่า ในช่วงนักเรียนอายุ 3 ขวบเมื่อนักเรียนถูกขัดใจนักเรียนมักดิ้น ร้องไห้และเขวี้ยงของใกล้ตัว ต่อมาเมื่อนักเรียนอายุ 4 ขวบนักเรียนยังคงดิ้น ร้องไห้ แต่สำหรับการเขวี้ยงของใกล้ตัวนั้นมีน้อยลง ส่วนเมื่อนักเรียนอายุ 5 ขวบนักเรียนควบคุมอารมณ์ได้มากขึ้น

จาก 5 ด้าน ได้แก่ การได้ยิน การมองเห็น การรับรส การดมกลิ่นและการสัมผัส

- การมองเห็น

นักเรียนมีปัญหาเรื่องไม่สบตากับผู้ฟังขณะสนทนา แต่ถ้าเรียก

ให้สบตาก็สามารถทำตามได้ดีขึ้นกว่าแต่เดิม

- การรับรส และการดมกลิ่น

ในด้านการฝึกอุปนิสัยในการรับประทานอาหาร

นักเรียนรู้ตัวว่ามักรับประทานอาหารตามใจตนเอง จะเลือกรับประทานในสิ่งที่ตนชอบ ทำให้รับประทานอาหารไม่หมด แต่ระยะหลังนักเรียนเชื่อฟังคำแนะนำของอาจารย์ และผู้ปกครองมากขึ้น รู้จักเลือกรับประทานอาหารที่ตนไม่คุ้นเคย และเลือกรับประทานอาหารจนหมดจานได้เองอย่างช้าๆ และนักเรียนรับประทานอาหารได้มีมารยาทที่สุภาพมากยิ่งขึ้น

- การสัมผัส

นักเรียนมักกลัวที่จะทำกิจกรรมที่ไม่คุ้นเคย เช่น นักเรียนกลัว

ความสูง (เมื่อนักเรียนอายุ 10 ขวบ นักเรียนไปร่วมกิจกรรมกระโดดหอคอยที่ค่ายทหาร แต่นักเรียนเป็นสมาชิกคนเดียวที่ไม่ได้กระโดด เนื่องจากนักเรียนไม่กล้าปีนที่สูง) นักเรียนไม่กล้าเล่นเครื่องเล่นในสวนสนุก แต่นักเรียนชอบนั่งแกว่งชิงช้าที่สนามเด็กเล่น หรือ นักเรียนไม่กล้าชมโทรทัศน์รายการเกมโชว์ที่ตื่นเต้นมากๆ

4.7.3 การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

เมื่อเกิดปัญหาต่างๆ ขึ้น นักเรียนจะพยายามระงับอารมณ์ไม่โกรธ

ไม่แสดงอาการฉุนเฉียวรุนแรง นักเรียนพยายามควบคุมสติด้วยการทำสมาธิ

4.7.4 การฝึกระเบียบวินัย

นักเรียนประเมินตนเองมีระเบียบวินัยในการเคารพธงชาติที่ดีเหมือนกัน

แต่นักเรียนก็มักอยู่ไม่นิ่งในขณะเข้าแถว นักเรียนชอบหนีบกางเกงไว้ที่ช่วงขา นักเรียนคิดว่า จะพยายามยืนเข้าแถวให้นิ่งขึ้น นักเรียนประเมินตนเองด้านระเบียบวินัยในขณะเรียนว่า นักเรียนมีการประพฤติตนที่ผิดระเบียบบ้าง เช่น นักเรียนชอบอ่านหนังสือนิทาน หรือ หนังสือการ์ตูนขณะเรียน นักเรียนตั้งใจว่าต่อไปนี้นักเรียนจะไม่ทำผิดกฎอีกแล้ว

4.7.5 การฝึกความเป็นผู้นำ

เมื่อมีโอกาสได้รับคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าห้องนักเรียนพยายามทำ

หน้าที่ให้ดีที่สุด ซึ่งก็มีปัญหา และข้อบกพร่องหลายประการที่นักเรียนต้องเร่งแก้ไข เช่น การระงับสติอารมณ์เมื่อทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ

4.7.6 การพัฒนาตนให้มีความรับผิดชอบ

นักเรียนมักเข้าเรียนช้ากว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งนักเรียนบอกว่าเป็น

พฤติกรรมที่ทำแล้วไม่รู้สีกตัว อาจารย์แนะนำให้นักเรียนมาเรียนให้ทันเวลา ซึ่งนักเรียนก็ได้ปรับตัวให้ดีขึ้น

4.7.7 การปฏิบัติตามคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับในสังคม

นักเรียนคิดว่าตนเองสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับในสังคมได้ดีพอสมควร แต่มีการฝ่าฝืนกฎต่างๆ บ้าง

โดยภาพรวมนักเรียนมีความพยายามในการปรับตัว และปฏิบัติตามคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับในสังคม แต่บางครั้งนักเรียนก็ไม่ปฏิบัติตามกฎที่ตั้งไว้ แต่เมื่อนักเรียนรู้ว่าทำผิด นักเรียนก็จะปรับพฤติกรรมให้ดีขึ้น

4.7.8 ด้านความมีน้ำใจ

นักเรียนมีน้ำใจกับเพื่อนร่วมชั้นเป็นอย่างดี เมื่อมีโอกาสพิเศษ เช่น วันเกิด นักเรียนจะนำขนมมามอบให้เพื่อนร่วมชั้นเรียน

4.7.9 ด้านการพูดคำหยาบคาย

ส่วนใหญ่นักเรียนพูดจาสุภาพ และมีการพูด “ครับ” ลงท้ายประโยคเสมอ แต่บางครั้งเมื่อนักเรียนโกรธนักเรียนอาจหลุดคำพูดที่ไม่สุภาพออกมาบ้าง เช่น “เว้ย”

4.7.10 ด้านความซื่อสัตย์

นักเรียนยอมรับว่านักเรียนเคยพูดไม่ตรงกับความเป็นจริง เนื่องมาจากการกลัวความผิดพลาดเหตุผล คือ อยากปิดบังความผิด หรืออยากแกล้งคนอื่น เป็นต้น นักเรียนทราบว่าการโกหกเป็นสิ่งที่ไม่ดี

โดยสรุปแล้วจากที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดถือเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคีที่จะเอื้อประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในการส่งเสริมให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข บทสรุปสุดท้ายของการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยสรุปหลักปฏิบัติที่เหมาะสม และไม่เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ไว้ 2 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

หลักปฏิบัติที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม มีดังนี้

1. ตั้งกฎกติกา หรือระเบียบที่ต้องการให้นักเรียนปฏิบัติตามไว้อย่างชัดเจน
2. พูดคุยชี้แจงถึงเหตุและผลในสิ่งที่ควรปฏิบัติ และไม่ควรถูกปฏิบัติ
3. ฝึกให้นักเรียนรู้จักควบคุมสติ ด้วยการฝึกนั่งสมาธิ
4. สอนข้อปฏิบัติที่ควรทำ และไม่ควรถูกทำด้วยการใช้คำอธิบายที่สั้น กระชับ ชัดเจน ตรงประเด็น
5. สอนอย่างเป็นขั้นตอน โดยแบ่งออกเป็นตอนย่อยๆ

6. สอนโดยยกตัวอย่างจากสถานการณ์จริงที่เคยผ่านมาในชีวิตของนักเรียน
7. สอนโดยปฏิบัติตนให้เป็นตัวอย่าง เพื่อให้เด็กทราบว่าควรปฏิบัติตนเช่นไรจึงจะเหมาะสม และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้
8. สอนโดยเขียนเป็นรูปแบบที่ชัดเจนเพื่อให้เห็นภาพ
9. มีการให้คำชมเชย และรางวัลตามความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์
10. ให้โอกาส และให้เวลากับนักเรียนมากกว่านักเรียนปกติ
11. ปฏิบัติตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
12. ระวังการบังคับใช้คำพูดกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
13. ในเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมบางรายควรมีผู้ดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อที่นักเรียนจะได้เรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนได้อย่างเป็นปกติ
14. ควรมีการจัดประชุมคณาจารย์ผู้สอนนักเรียนในแต่ละวิชาถึงลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางการสอน รวมถึงวิธีการลงโทษนักเรียนที่เหมาะสมร่วมกัน เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติแบบเดียวกัน

หลักปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม มีดังนี้

1. ไม่ควรดุ
2. ไม่ควรข่มขู่
3. ไม่ควรตามใจจนเกินควร
4. ไม่ควรทำโทษ หรือทำร้ายด้วยพฤติกรรมที่รุนแรง หรือทำโทษอย่างไม่มีเหตุผลที่เพียงพอ
5. ไม่ควรเปลี่ยนคำสั่งไปมา เพราะจำทำให้นักเรียนเกิดความสับสน
6. ไม่ควรใช้ภาษาที่ซับซ้อนเกินไปในการสนทนากับนักเรียน
7. ไม่ควรให้นักเรียนอยู่ใกล้ปัจจัยเสี่ยง เช่น การอยู่ใกล้กับเพื่อนที่ชอบแกล้งนักเรียน การอยู่ห่างจากสิ่งที่นักเรียนกลัว (เช่น กลัวความสูง หรือ กลัวความมืด)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อ

1. วิเคราะห์กรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา
2. ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กชายคิด (นามสมมุติ) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 - 2549 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม อายุ 10-11 ปี ณ ช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ที่มีลักษณะที่บ่งบอกว่าเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3 ประเภท ดังนี้

1. แบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียนพฤติกรรม
2. แบบสัมภาษณ์ จำนวน 4 ฉบับ ดังนี้
 - 1) แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 2) แบบสัมภาษณ์ครู-อาจารย์ ที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 3) แบบสัมภาษณ์เพื่อนนักเรียนที่ร่วมเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
 - 4) แบบสัมภาษณ์นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
3. แบบเขียนอัตชีวประวัติ

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดปัญหา และดำเนินการเตรียมการวิจัย

จากปัญหาที่ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีลักษณะภายนอกปกติ จึงแทบจะไม่เห็นความแตกต่างระหว่างเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมกับเด็กปกติทั่วไป ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงมักไม่เป็นที่รู้จักของคนในสังคม แต่ในความเป็นจริงเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีลักษณะ และปัญหาบางประการที่บุคคลรอบข้างควรสังเกต ค้นหาวิธีการในการแก้ไขปัญหา และแสวงหาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งปัญหาหลัก 4 ด้าน มีดังนี้ ปัญหาทางด้านสังคม ปัญหาทางด้านภาษา ปัญหาทางด้านสติปัญญา และปัญหาทางด้านพฤติกรรม นอกจากนี้บุคคลที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครอง และครู-อาจารย์ควรส่งเสริมศักยภาพที่เด็กกลุ่มนี้มี เพื่อให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และอาศัยอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และไม่ทำให้บุคคลรอบข้างเกิดความทุกข์ใจ

จากปัญหาที่กล่าวมาผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาสำหรับการวิจัยในด้านลักษณะ และแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเตรียมการวิจัยดังต่อไปนี้

1.1 ติดต่อผู้ปกครองของกรณีศึกษาเพื่อปรึกษา และขอข้อมูลที่บ่งบอกว่านักเรียนเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และขออนุญาตดำเนินการวิจัย

1.2 ติดต่อประสานงานกับโรงเรียนเพื่อขอข้อมูลบันทึกประจำปีของอาจารย์ประจำชั้น สมุดรายงานผลการเรียนประจำปี และขอพบจิตแพทย์เพื่อสอบถาม ปรึกษา และขอคำแนะนำ และคำวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม รวมถึงการใช้แบบประเมินค่า A.S.A.S. (The Australian Scale for Asperger ' s Syndrome) ของ Garnett และ Attwood ปี ค.ศ.1995 มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินและบ่งชี้ว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมด้วย

1.3 ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจากตำรา หนังสือ เอกสาร และบทความต่างๆ

1.4 สร้างเครื่องมือสำหรับใช้ในการวิจัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลโดย

2.1 การสังเกต

ในปีแรก (ปีการศึกษา 2548) เป็นการศึกษาในบริบทของการเรียนรู้ภายในชั้นเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตพฤติกรรมกรณีศึกษาโดยการใช้แบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียนพฤติกรรม จำนวน 20 คาบการเรียน

ส่วนในปีที่สอง (ปีการศึกษา 2549) เป็นการศึกษาในบริบทของการทำกิจกรรม

และการแสดงพฤติกรรมภายนอกชั้นเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสังเกตพฤติกรรมกรณีศึกษาโดยการใช้นิยามแบบบันทึกการสังเกตแบบระเบียบพฤติกรรม ในช่วงนอกเวลาเรียน ระยะเวลาในการสังเกตเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ตลอดปีการศึกษา 2549

2.2 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อาจารย์ที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และเพื่อนนักเรียนที่ร่วมเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม โดยระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เวลารวม 5 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ และบันทึกเสียงเก็บไว้

2.3 อัดเทปประวัติ ผู้วิจัยให้กรณีศึกษาเขียนอัตชีวประวัติของตนเองในด้านความรู้สึกรู้สึกที่มีต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อเพื่อน ต่อน้อง และต่อโรงเรียนตั้งแต่จำความได้ จนกระทั่งปัจจุบัน และความคาดหวังในอนาคต 2 ครั้ง ทั้งนี้เพื่อความเที่ยงของข้อมูลที่ได้อีก

การวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยละเอียดในทุกขั้นตอนแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการนำข้อมูลจากการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษา การถอดแบบบันทึกเสียงจากการสัมภาษณ์ และการเขียนอัตชีวประวัติ มาวิเคราะห์เพื่อสรุปลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี: การศึกษารายกรณีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม” หลังจากที่ได้ศึกษากรณีศึกษาอย่างละเอียดตลอด 2 ปี ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาสรุปเป็นข้อมูล 2 ส่วนหลักซึ่งมีผลการวิจัยโดยสรุปดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาในเรื่องลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

ผู้วิจัยสรุปผลเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ 2 ด้าน ดังนี้

(1) ข้อมูลส่วนตัวของกรณีศึกษา

กรณีศึกษามีอายุ 10 - 11 ปี ดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น เป็นบุตรชายคนแรกของครอบครัว ผู้ปกครองดูแลกรณีศึกษาด้วยตนเอง กรณีศึกษามีการเจริญเติบโตที่เหมาะสมกับวัย มีรูปร่างสมส่วนตามมาตรฐาน มีสุขภาพจิตที่ปกติ แต่มักเป็นคนที่มีความกลัวสูงจึงชอบอยู่

คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ ไม่ค่อยปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม มีสุขภาพแข็งแรงตามวัย แต่มีปัญหาเรื่องการพูดโดยไม่สามารถใช้คำพูดที่ถูกต้องในการสื่อสาร และมีปัญหาทางพฤติกรรมในวัยเด็กนักเรียนเริ่มเป็นเด็กที่มีอารมณ์รุนแรง จนไม่สามารถควบคุมสติและอารมณ์ได้ บ่อยครั้ง มีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ช่วงอายุ 2 ขวบ ถึง 3 ขวบ จิตแพทย์วินิจฉัยว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กออทิสติก (an Autistic Child) จากนั้นผู้ปกครองพากรณีศึกษาไปที่ศูนย์การแพทย์นวมบุตรทำ วจีบำบัดเพื่อบำบัดทางภาษา การพูด และพฤติกรรม นักเรียนมีความก้าวหน้าของพัฒนาการพูด ที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ช่วงอายุ 3 ขวบ ถึง 5 ขวบ จิตแพทย์วินิจฉัยว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (an Asperger Syndrome Child) กรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีสติปัญญาดี และมีความจำแม่นยำดีมาก นักเรียนสามารถเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาวิทยาศาสตร์ได้ดีมาก ส่วนวิชาที่นักเรียนไม่ถนัด คือ วิชาพลศึกษา วิชาลูกเสือ-เนตรนารี และวิชาสุขศึกษา นักเรียนมีความสามารถพิเศษ คือ การเล่นเปียโน การใช้คอมพิวเตอร์ และการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารนักเรียนมีงานอดิเรกยามว่าง คือ การอ่านหนังสือ นักเรียนสามารถอ่านได้เร็ว และอ่านจับใจความได้ดี

(2) ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

(Characteristics of an Asperger Syndrome Child at the Elementary Education Level)

1) ลักษณะของทักษะด้านสังคม (Social Impairments Skills)

1.1) การไม่เข้าสังคม กรณีศึกษามักมีความบกพร่องในการเข้าสังคม ทั้งที่นักเรียนมีความต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง แต่ไม่ทราบวิธีการในการปฏิบัติตัว ที่ถูกต้อง และไม่สามารถแสดงออกให้คนอื่นเข้าใจความรู้สึกตนเอง ดังนั้นนักเรียนจึงชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวมากกว่าการนำตัวเองเข้าสู่สังคม

1.2) การสร้างโลกในจินตนาการ กรณีศึกษาชอบพูดพิมพ์อู่กับตนเอง อันเกิดจากการสร้างเพื่อนในจินตนาการขึ้นมาเพื่อปกป้องตนเองจากบุคคลรอบข้าง

1.3) การไม่เปิดโลกทัศน์ กรณีศึกษามีความสนใจที่แคบ สามารถทำงานร่วมกับเพื่อนได้ดีเฉพาะเรื่องที่สนใจเท่านั้น จึงมักมีปัญหาทางด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

2) ลักษณะของทักษะด้านภาษา (Speech and Language Peculiarities)

นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี พูดจาไพเราะ และสุภาพ สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น แต่มีปัญหาด้านภาษาและการพูด ดังนี้

2.1) นักเรียนมีความสับสนในการตีความหมายทางภาษา นักเรียนมักไม่เข้าใจคำพูดที่มีความหมายกำกวม หรือประโยคที่ตีความหมายได้หลายทาง

2.2) นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อเขียนถ่ายทอดความคิด หรือ

ความรู้สึกออกเป็นข้อความ นักเรียนไม่รู้จักวิธีการเรียบเรียงภาษาที่ถูกต้อง นักเรียนจึงสื่อความหมายด้วยการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องเท่าที่ควร

2.3) นักเรียนมีการสนทนาที่ไม่ตรงประเด็น และไม่ตรงหัวข้อที่กำลังสนทนาอยู่ นักเรียนมักพูดเฉพาะเรื่องที่ต้องการพูด หัวข้อที่สนใจ หรือสิ่งที่กำลังคิดอยู่ โดยไม่คำนึงถึงผู้ฟัง ความเหมาะสมของเวลา บุคคล หรือสถานที่

2.4) นักเรียนพูดไม่สรุปความ มักพูดหรือเล่าเรื่องราวที่ตนเองสนใจไปเรื่อยๆ บางครั้งพูดวกไปวนมาจนทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนได้

2.5) นักเรียนใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นภาษาที่มีรูปแบบเป็นทางการ มีการใช้คำศัพท์ที่แตกต่างจากเด็กในวัยเดียวกัน มีการใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน มีการใช้สำนวนภาษาที่สูงกว่าวัยของตน และพูดแสดงความคิดเห็นได้ดี

2.6) นักเรียนมีจังหวะและโทนเสียงในการพูดที่ผิดปกติบ้าง โดยมากจะเป็นการพูดที่รวดเร็วจนเกินไป พูดติดกันไปตลอด บางครั้งควบคุมความดังของเสียงได้ไม่ดี หรือใช้น้ำเสียงที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ นักเรียนจะพูดด้วยน้ำเสียงแบบเด็กๆ ไม่หนักแน่น

3) **ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา (Intelligent Skills)** นักเรียนมีสติปัญญาในระดับดี ในหลายวิชานักเรียนมีเชาวน์ปัญญาในระดับที่ดีมาก นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านดี มีนิสัยรักการอ่าน มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ดีมาก มีทักษะทางดนตรี ในระดับก้าวหน้า และมีความจำที่แม่นยำดีมาก

4) **ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ (Other Behaviors)** ได้แก่

4.1) ด้านการเคลื่อนไหว นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการควบคุมกล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่จึงทำให้มีผลต่อทักษะการเล่นกีฬาต่างๆ

4.2) ด้านประสาทสัมผัส นักเรียนมีปัญหาด้านประสาทสัมผัสทั้งการรับรส การดมกลิ่น และการสัมผัส (นักเรียนมีปัญหาเรื่องการรับประทานอาหาร) การมองเห็น (นักเรียนกลัวความมืด) และการได้ยิน (นักเรียนกลัวเสียงดัง)

4.3) ด้านความสนใจที่มากเกินไป นักเรียนชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ ชอบพูดซ้ำๆ และ ชอบตั้งคำถามซ้ำๆ ในหัวข้อที่สนใจ

4.4) ด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก นักเรียนมีความคิดติดแน่นจนเกินความพอดี ขาดการยืดหยุ่นทางความคิด ไม่เปิดใจยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

4.5) ด้านอารมณ์ นักเรียนมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่มั่นคง จะแสดงอาการฉุนเฉียว หรือหงุดหงิดมาก หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด หรือคาดหวังไว้ ความรุนแรงของการแสดงอารมณ์จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และสภาพแวดล้อม

2. แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี (Guidelines for an Asperger Syndrome Child at the Elementary Education Level Learning Enhancement Based on Multigroup Collaborations)

1) กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

1.1) บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป

บิดา มารดาของกรณีศึกษาได้ศึกษา เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เพื่อที่จะเลือกใช้วิธีการสอนเฉพาะทาง และคำแนะนำที่เหมาะสมกับกรณีศึกษาในแต่ละสถานการณ์

1.2) บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ

1.2.1) การพัฒนาทางด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว

ผู้ปกครองรับทราบปัญหาที่เกิดขึ้นจากอาจารย์ พุดคุย เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือร่วมกัน จากนั้นหาวิธีแก้ไขให้เหมาะสมตามแต่ละสถานการณ์ ให้กำลังใจนักเรียน และฝึกให้นักเรียนรู้จักอดทนที่จะต้องฝึกปฏิบัติทักษะที่นักเรียนไม่ถนัด

1.2.2) การพัฒนาด้านประสาทสัมผัส ได้แก่

1.2.2.1) ปัญหาด้านการรับรส และการดมกลิ่น

ผู้ปกครองเสนอแนวทางในการฝึกพัฒนาการการรับประทานอาหารของกรณีศึกษา ไว้ 2 วิธี คือ (1) ให้นักเรียนฝึกทำอาหาร แล้วลองรับประทานอาหารที่ตนเป็นผู้ทำ และ (2) สร้างแรงจูงใจในการรับประทานอาหารประเภทใหม่ๆ

1.2.2.2) ปัญหาด้านการเห็น

นักเรียนกลัวการอยู่ในที่มืด ผู้ปกครองเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาไว้ว่า ต้องปลอบใจ สอบถามสาเหตุที่กลัว แล้วพุดคุยเพื่อสร้างความมั่นใจ

1.2.3) การพัฒนาด้านอุปนิสัย อารมณ์ และการแสดงออก

ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการควบคุมสภาวะทางอารมณ์ ดังนี้ (1) แนะนำให้นักเรียนคาดการณ์ล่วงหน้าก่อนว่า เพื่อนคนนี้เคยล้อเรามาก กำลังเดินเข้าหาเรา เราก็ต้องเตรียมตัวโดยไม่สนใจคำพูด หรือคำล้อของเขา (2) สอนว่าถ้ามีใครมาล้อ หรือแกล้งก็อย่าสนใจ ให้นักเรียนนึกถึงเรื่องดีๆที่นักเรียนชอบแทน และ (3) สอนให้นักเรียนฝึกสมาธิด้วยการนั่งสมาธิ หรือการเล่นเปียโน

1.2.4) การพัฒนาด้านการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

ผู้ปกครองแนะนำให้จำลองสถานการณ์ขึ้นมาสอนนักเรียนแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ

1.2.5) การพัฒนาด้านระเบียบวินัย

ผู้ปกครองแนะนำว่าผู้ปกครองท่านอื่น และครู-อาจารย์ไม่ควรยึดหยุ่น หรือตามใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจนเกินไป แต่ก็ไม่ควรใช้วิธีการดุนจนเกินพอดี

1.2.6) การพัฒนาด้านความเป็นผู้นำ

ผู้ปกครองแนะนำว่า การเลี้ยงดูเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมผู้ปกครองต้องมีการตั้งกฎเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน

1.2.7) การพัฒนาด้านความมีน้ำใจ

ผู้ปกครองแนะนำว่าควรปลูกฝังเรื่องความมีน้ำใจ และควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักแบ่งปัน

1.2.8) การพัฒนาด้านความซื่อสัตย์

ผู้ปกครองแนะนำว่าควรสอน และเน้นย้ำเรื่องความมีน้ำใจให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างต่อเนื่อง โดยควรมีการพูดคุย และตกลงร่วมกันว่าไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดๆขึ้น นักเรียนจะต้องพูดความจริงแบบไม่ปิดบังข้อมูล

1.2.9) การพัฒนาด้านความรับผิดชอบ

นอกจากนี้ผู้ปกครองแนะนำว่าไม่ควรยึดหยุ่น หรือตามใจจนเกินไป แต่ก็ไม่ควรใช้วิธีการดุนจนเกินพอดี ควรมีการตั้งกฎเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน นักเรียนก็จะปฏิบัติตามงานที่มอบหมายไว้ได้อย่างครบถ้วน และตรงเวลา

1.2.10) การพัฒนาด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง กฎเกณฑ์

หรือข้อบังคับในสังคม

ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- ผู้ปกครองต้องตั้งคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับที่ชัดเจน
- ผู้ปกครองควรกำหนดตารางเวลาในการปฏิบัติตนของนักเรียนที่แน่นอน
- ผู้ปกครองควรตั้งกฎเกณฑ์พิเศษเพื่อให้รางวัลกับนักเรียนเมื่อทำความดี
- ผู้ปกครองต้องให้นักเรียนเข้าใจ และยอมรับกับข้อตกลงที่ได้กำหนดไว้
- กฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้กับนักเรียนในเรื่องของการปฏิบัติตนควรมีเพิ่มขึ้น หรือลดลงตามเหตุการณ์ หรือตามปัญหาที่เกิดขึ้น
- ผู้ปกครองควรเขียนคำสั่ง กฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับเป็นรายการเก็บไว้ และชี้แจงให้นักเรียนเห็นพัฒนาการเป็นระยะ

1.2.11) การพัฒนาด้านภาษา

ผู้ปกครองพัฒนาการทางการพูดและภาษาโดยพานักเรียนไปที่ศูนย์การแพทย์นวัตกรทำจีบำบัด เพื่อบำบัดทางภาษาและการพูด และพฤติกรรม นอกจากนี้ผู้ปกครองแนะนำว่า การแก้ไขด้านการออกเสียงของนักเรียนต้องให้นักเรียนค่อยๆคิด มีสติ และตั้งใจ ฟังผู้ที่ร่วมสนทนาด้วย อีกทั้งผู้ปกครองควรดูแล และชี้แนะการบริโภคสื่อต่างๆ ด้วย ผู้ปกครองต้องอธิบาย ชี้แจงให้เหมาะสมตามแต่สถานการณ์ เพื่อที่นักเรียนพูดได้ถูกกาลเทศะ

1.3) บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์

ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- ผู้ปกครองต้องตอบคำถาม และชี้แจงให้สาระที่เป็นประโยชน์
- ผู้ปกครองต้องทบทวน และสอนเพิ่มเติมให้กับนักเรียนในวิชาที่นักเรียนไม่ถนัด จนนักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียนนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น
- ผู้ปกครองต้องช่วยเหลือนักเรียนในวิชาที่ต้องมีการวิเคราะห์ และสรุปความ ด้วยการนำเนื้อหามาถ่ายทอดวาดภาพเป็นการตุน นอกจากนี้ผู้ปกครองควรสอนให้นักเรียนสนใจทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ถ้าเป็นเรื่องที่เด็กสนใจ เด็กก็จะเรียนวิชานั้นได้ดี
- ผู้ปกครองต้องฝึกให้นักเรียนแต่งเรื่องตามจินตนาการ และเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นฟัง
- ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนเรียนทักษะทางกีฬาเพิ่มเติมในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์

1.4) บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน

1.4.1) การสนับสนุน และส่งเสริมการเรียนรู้ด้านต่างๆ ของ

ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- ผู้ปกครองมักจะสอนเนื้อหาในบทเรียนวิชาต่างๆ ให้กับนักเรียนด้วยตนเอง ดูแลการทำกรบ้าน และการทำรายงานให้กับนักเรียน ช่วยนักเรียนหาข้อมูลต่างๆ ทาง internet เพื่อทำรายงาน
- ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนไปเรียนว่ายน้ำ และเปียโน ในช่วงเวลาว่าง อีกทั้งสนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษกับทางโรงเรียนอีกด้วย
- ผู้ปกครองจะช่วยเหลือนักเรียนด้วยการสอนเนื้อหาวิชาที่

นักเรียนไม่ถนัดล่องหน้า เช่น วิชาที่เน้นการท่องจำ หรือ การวิเคราะห์

1.4.2) การส่งเสริมความรับผิดชอบทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- ผู้ปกครองต้องสอบถามถึงการทำการบ้าน และ ต้องควบคุมการทำงาน
- ผู้ปกครองสอนให้นักเรียนจัดตารางสอนด้วยตนเองได้ และ สอนให้เห็นความสำคัญในการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
- เมื่อนักเรียนทำดีผู้ปกครองควรให้รางวัลตามความเหมาะสม

1.5) บทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- ผู้ปกครองช่วยจัดการหาซื้ออุปกรณ์ให้นักเรียนทำรายงาน
- เมื่อไปร้านหนังสือผู้ปกครองจะให้รางวัลนักเรียนเมื่อทำความดีด้วยการซื้อหนังสือได้ 1 เล่ม
- ผู้ปกครองมักซื้อนิทาน 2 ภาษา หรือ สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้นักเรียนได้เรียนรู้เมื่อมีเวลาว่าง เช่น CD VCD หรือ DVD

1.6) บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม

ผู้ปกครองมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- ผู้ปกครองส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียน
- ผู้ปกครองต้องชี้แนะให้นักเรียนเข้าใจถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติ
- ผู้ปกครองก็เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีกิจกรรมต่างๆ ทำกับเพื่อนๆ ที่ อยู่ใกล้ๆ บ้าน
- ผู้ปกครองต้องสอน และ เน้นย้ำกับนักเรียนถึงความสำคัญของความรับผิดชอบ
- ผู้ปกครองอาจใช้วิธีเขียนในกระดาษแจกแจงรายการที่นักเรียนต้องทำ และ ผู้ปกครองควรติดตามถามความคืบหน้าในตอนเย็น

1.7) บทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

ปัญหาหลักที่ผู้ปกครองมักต้องแนะนำนักเรียนเสมอ มีดังนี้

- การเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาประจำวัน
- การแก้ปัญหาการพูดไม่ตรงกับความเป็นจริงอันเนื่องมาจากการกลัวความผิดพลาด
- การแก้ปัญหาความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน
- การแก้ปัญหาการไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน
- การใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม
- การใช้กำลังกับผู้อื่น

2) กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้ส่งเสริมการเรียนรู้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.1) ลักษณะของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ผู้วิจัยพบว่าครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมควรมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

- 2.1.1) มีความเข้าใจ
- 2.1.2) มีความอดทนสูง
- 2.1.3) มีความเสียสละ
- 2.1.4) มีความเมตตา
- 2.1.5) มีความใจเย็น

2.2) บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของกรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและปัญหาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ดังต่อไปนี้

- 2.2.1) ทักษะด้านสังคม กรณีศึกษามีปัญหาด้านสังคม ดังนี้
 - นักเรียนไม่ทราบทักษะการเข้าสังคมที่ถูกต้อง
 - นักเรียนไม่เปิดโลกทัศน์
 - นักเรียนสร้างโลกในจินตนาการ
 - นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคม
- 2.2.2) ทักษะด้านภาษา กรณีศึกษามีปัญหาด้านภาษา ดังนี้
 - นักเรียนมีความสับสนในการตีความหมายทางภาษา
 - นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อเขียนถ่ายทอดความคิด

ความรู้สึกออกเป็นข้อความ

- นักเรียนมีการสนทนาที่ไม่ตรงประเด็น และไม่ตรงหัวข้อที่กำลังสนทนาอยู่
- นักเรียนมักพูดไม่สรุปความ
- นักเรียนใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นภาษาที่มีรูปแบบเป็นทางการ
- นักเรียนมีจังหวะ และโทนเสียงในการพูดที่ผิดปกติ

2.2.3) ทักษะด้านสติปัญญา กรณีศึกษามีจุดเด่นด้านสติปัญญา คือ มีสติปัญญาในระดับดี และมีความจำที่แม่นยำดีมาก

2.2.4) ปัญหาด้านพฤติกรรม กรณีศึกษามีปัญหาด้านพฤติกรรม ดังนี้

- ปัญหาด้านการเคลื่อนไหว
- ปัญหาด้านประสาทสัมผัส กรณีศึกษามีปัญหาเรื่องการรับประทานอาหาร กล้วเสียงดัง และกลัวความมืด
- ปัญหาด้านความสนใจที่มากเกินไป และชอบทำซ้ำๆ
- ปัญหาด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก
- ปัญหาด้านอารมณ์

2.3) บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

ผู้วิจัยสรุปแนวทางในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนไว้ ดังนี้

- โดยรวมนักเรียนตั้งใจเรียนเป็นบางวิชา โดยเฉพาะถ้าเรื่องไหนที่นักเรียนสนใจมาก นักเรียนจะตั้งใจฟังอย่างดีมาก ๆ แต่นักเรียนจะเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร ในวิชาที่มีข้อมูลทางภาษาที่ซับซ้อน ต้องอาศัยการตีความ วิเคราะห์ หรือสังเคราะห์ ทำให้นักเรียนมีสมาธิในการเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง ดังนั้นครู-อาจารย์ควรกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจเรียน มีสมาธิในการเรียน และสนใจร่วมกิจกรรมในการเรียนมากขึ้น
- เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขณะเรียน ครู-อาจารย์ต้องตักเตือนอยู่เสมอ
- ครู-อาจารย์ต้องสร้างความเชื่อมั่นให้นักเรียน เมื่อนักเรียนเกรงใจและเคารพ นักเรียนก็จะยอมปฏิบัติตามคำแนะนำ
- ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างเคร่งครัด

- ครู-อาจารย์ต้องแนะนำให้นักเรียนรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง
- ครู-อาจารย์ควรช่วยผลักดันให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าง
- ควรลดการค้ำนี้แต่ตนเองเป็นใหญ่ ให้นักถึงความรู้สึกของผู้อื่นบ้าง
- ครู-อาจารย์ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ไปร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นบ้าง
- ครู-อาจารย์ควรสังเกตนักเรียน และควรสนับสนุนให้นักเรียนได้ร่วมทำงานในกลุ่มที่เหมาะสมและควรผลักดันให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความสามารถให้เพื่อนเห็น
- เมื่อครู-อาจารย์มอบหมายงานให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ควรอยู่ดูแลใกล้ชิด แล้วติดตามความคืบหน้าด้วย อาจารย์ควรใช้เวลาให้โอกาส รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ถ้านักเรียนไม่มีงานส่งเมื่อถึงกำหนดส่ง อาจารย์ควรเรียกนักเรียนมาพูดคุยถามสาเหตุ และช่วยแก้ไขตามกรณีไป อาจแจ้งผู้ปกครองเพื่อร่วมกันรับทราบปัญหา และแก้ไขปัญหาด้วยกันทั้งสามฝ่าย
- ครู-อาจารย์ไม่ควรให้ความสนใจกับนักเรียนมากเกินไป ถ้านักเรียนทำผิด อาจารย์ตักเตือนแล้วนักเรียนยังไม่เชื่อฟัง อาจารย์ควรปล่อยให้ นักเรียนสงบสติอารมณ์เสียก่อน แล้วค่อยเรียกมาตักเตือนสั่งสอนใหม่
- ครู-อาจารย์ต้องสอนโดยชี้แจงเหตุผลที่ชัดเจน ต้องสอนด้วยความใจเย็นและเปิดโอกาสให้นักเรียนมีเวลาไตร่ตรองเรียบเรียงเหตุผล
- ครู-อาจารย์ต้องมีความอดทนสูงในการประสานความเข้าใจระหว่างนักเรียน กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

2.4) บทบาทในการเสนอแนะแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

ผู้วิจัยสรุปข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ ดังนี้

- ครู-อาจารย์แนะนำให้นักเรียนเลิกแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสม และไม่ส่งผลดีต่อสุขภาพตนเอง
- ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักเหตุผล และกล้าเผชิญกับความ เป็นจริง อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนเปิดใจยอมรับความจริง
- ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักควบคุมสติ ควบคุมอารมณ์ตนเอง ให้มีสติมากขึ้น
- ครู-อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนลดภาวะการเห็นตัวเองเป็นสำคัญ

- ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักกล่าวขอโทษ และกล่าวขอบคุณ โดยให้รู้จักคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น
- ครู-อาจารย์ต้องสอนให้นักเรียนยอมรับกฎกติกาของสังคม
- ครู-อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนมีสติ และรักชีวิตตนเอง จะได้ไม่ทำร้ายตนเอง และผู้อื่น
- ครู-อาจารย์ควรสอนให้นักเรียนลดภาวะการอยู่กับตัวเอง
- ครู-อาจารย์ควรสอนเรื่องกาลเทศะ สอนให้นักเรียนมีสัมมาคารวะ และการปฏิบัติตนในสังคมให้กับนักเรียนเพิ่มเติม

2.5) บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

อาจารย์เป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วนช่วยแก้ไขปัญหาที่นักเรียนเผชิญ และเป็นผู้ประสานงานกับผู้ปกครองเพื่อเรียนรู้ให้ทราบถึงพฤติกรรมนักเรียน ปัญหาที่เกิดขึ้น รวมถึงร่วมกันพูดคุยเพื่อหาแนวทางการปรับพฤติกรรม ดังนี้

- การขอความร่วมมือในการพัฒนาความสามารถหรือปรับพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การฝึกรับประทานอาหาร การฝึกนั่งสมาธิ เพื่อควบคุมสติ และอารมณ์ การเน้นย้ำเรื่องการพูดให้ตรงกับความเป็นจริง การส่งเสริมในสิ่งที่นักเรียนถนัด การสร้างความเข้าใจดีทั้ง 4 ฝ่าย เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
- การติดตามการบ้าน และรายงาน
- การแจ้งปัญหาเรื่องการเรียนของนักเรียน
- การแจ้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อร่วมมือกันปรับพฤติกรรม

3) กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

3.1) บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม

เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีส่วนสำคัญในการช่วยปรับหรือลดพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียน ดังเช่น

- #### 3.1.1) เมื่อนักเรียนโกรธ นักเรียนมักควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้
- เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย
- พูดเตือนสติ
 - เสนอแนวทางเลือกใหม่ๆ ให้กับนักเรียน
 - ขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ในการแก้ไขปัญหา
 - พานักเรียนไปทำกิจกรรมอื่นๆ ที่นักเรียนชอบแทน

- เพื่อนๆแนะนำให้นักเรียนรู้จักนั่งเฉย แนะนำให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่างที่เพื่อนๆไม่ชอบ
- เพื่อนๆ มีการช่วยนักเรียนด้วยการเตือนเพื่อนๆบางคนที่ชอบแกล้งนักเรียนให้เขาเลิกแกล้งนักเรียน
- แนะนำให้นักเรียนฝึกนั่งสมาธิ
- เพื่อนๆ มีการวางแผนในการทดสอบแกล้งนักเรียน เพื่อฝึกความอดทนของนักเรียน
- เพื่อนๆ แนะนำให้นักเรียนเลิกอ่านหนังสือการ์ตูนบางเรื่องที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมไม่ดีบางอย่างของนักเรียน

3.1.2) นักเรียนมักไม่ค่อยช่วยงานส่วนรวม เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- ชักชวนให้นักเรียนมาอยู่กลุ่มเดียวกัน หรือให้อาจารย์จัดกลุ่มที่เหมาะสมให้กับนักเรียน
- พยายามชักชวนให้เพื่อนมาทำงานร่วมกัน
- นำเสนองานที่นักเรียนชอบทำ เช่น การระบายสี
- แบ่งหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มให้ชัดเจน แล้วให้นักเรียนทำงานที่สมาชิกมอบหมาย
- ให้กำลังใจนักเรียนเมื่อแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์

3.1.3) นักเรียนมีพฤติกรรมรักสันโดษ เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีแนวทางปรับหรือลดพฤติกรรมโดย

- เพื่อนเข้าไปชวนคุยเพื่อสร้างสัมพันธภาพอันดีก่อนที่จะชักชวนให้นักเรียนมาทำกิจกรรมร่วมกัน
- แนะนำให้นักเรียนเข้าร่วมกลุ่มกับคนอื่นบ้าง
- เตือนสตินักเรียนให้หาเพื่อนคุย แทนที่จะอยู่ในโลกส่วนตัว
- เพื่อนๆ เสนอให้นักเรียนรู้จักใส่ใจคนอื่นมากขึ้น
- เพื่อนๆแนะนำว่านักเรียนควรคิดถึงผู้อื่น และรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วย ไม่ควรคิดถึงตนเองเป็นใหญ่

3.1.4) นักเรียนมักเชื่อคนง่ายจนเกินไป เพื่อนร่วมชั้นเรียนเตือนให้นักเรียนรู้จักนำคำพูดของคนอื่นมาคิดให้ดีก่อนปฏิบัติตาม และเตือนให้นักเรียนรู้จักฟังเหตุผล

- 3.1.5) นักเรียนมักขี้เบื่อใจ ไม่ค่อยมีเหตุผล เพื่อนร่วมชั้นเรียนพูด
ชี้แจงเหตุผลที่เป็นความจริงให้นักเรียนได้เข้าใจและ
ให้นักเรียนรู้จักรับฟัง และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม

3.2) บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ซึ่งข้อดีที่เพื่อนร่วมชั้นเรียนนึกถึง คือ นักเรียนเป็นคนอารมณ์ดี และมีมนุษยสัมพันธ์ดีกับทุกคน นักเรียนเรียนเก่ง นักเรียนตั้งใจเรียนดี และสามารถเสนอความคิดเห็นที่ดี มีความรับผิดชอบส่วนตนดีและส่วนรวมดี พอดู นักเรียนเป็นเด็กที่มีน้ำใจ มีสติปัญญาดี และมีความจำที่แม่นยำ นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ดี พุดจาสุภาพ และมีความซื่อสัตย์

4) กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4.1) ความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีต่อตนเอง

นักเรียนคิดว่าตัวเองเป็นเด็กเรียนดี นักเรียนมีความรู้สึกว่าอาจารย์ประจำชั้นดูแลตนเป็นอย่างดี คอยอบรมสั่งสอนอยู่เสมอ นักเรียนมีความสุขในการเรียนดี แต่ก็มีทุกข์บ้างเมื่อโดนเพื่อนแกล้ง

4.2) ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อการเรียน

นักเรียนชอบเรียน และสนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาวิทยาศาสตร์ นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษา วิชาสังคมศึกษา และวิชาสุขศึกษา ส่วนกิจกรรมยามว่างนักเรียนชอบชมโทรทัศน์ หรือการ์ตูน เล่นเกมคอมพิวเตอร์ และอ่านหนังสือ นักเรียนมีความสามารถพิเศษ คือ นักเรียนสามารถเล่นเปียโนได้ดี สามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้ดี และมีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับดี

4.3) บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อน

การเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน เมื่อประสบปัญหาระหว่างเรียนในระยะแรกนักเรียนมักจะโกรธ ควบคุมสติได้ไม่ดีนัก แต่ในระยะหลังนักเรียนสามารถควบคุมสติตนเองได้ดีขึ้นมีการใช้เหตุผล นักเรียนมักช่วยเพื่อนทำงานกลุ่มด้วยการค้นคว้าหาข้อมูลมาทำรายงาน หรือการเตรียมสื่อ การร่วมกิจกรรมยามว่างกับเพื่อนในชั้นเรียนนักเรียนชอบไปห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือ และมักชอบเล่าเรื่องที่ได้อ่านมาให้กับเพื่อนๆ ฟัง

4.4) บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนขณะร่วมเรียนในชั้นเรียน นักเรียนเรียนรู้ที่จะปรับตัว และมีความสุขในการเรียนและทำงานร่วมกับเพื่อนมากขึ้น ส่วนความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในช่วงพักจากการเรียน นักเรียนเล่นกับเพื่อนบ้างแต่ไม่นาน เช่น การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ หรือการอ่านหนังสือการ์ตูน

4.5) บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา

นักเรียนแก้ไขอุปสรรคในการพูดสื่อความกับผู้อื่นได้ดีขึ้น สามารถสื่อสารได้เหมาะสมมากขึ้น

4.6) บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมกรรมการแสดงออก

นักเรียนควบคุมอารมณ์ได้ดีมากขึ้น นักเรียนรู้จักรู้จักระงับอารมณ์ตนเอง และมีสติ สามารถฝึกควบคุมอารมณ์ด้วยการนั่งสมาธิ

4.7) บทบาทในการนำประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม

และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

นักเรียนปรับพฤติกรรมต่างๆ ได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ดังเช่น

- นักเรียนพยายามฝึกฝนทักษะทางกีฬาเพื่อพัฒนาการเคลื่อนไหว และพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก – มัดใหญ่
- นักเรียนฝึกรับประทานอาหารให้ถูกสุขอนามัยอุปนิสัยในการรับประทานอาหาร
- นักเรียนรู้จักคิด และพร้อมที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีขึ้น
- แม้ว่านักเรียนมีระเบียบวินัยน้อย แต่นักเรียนก็ยอมรับกฎกติกาของสังคมมากขึ้น และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับในสังคมได้
- นักเรียนพัฒนาตนให้มีความรับผิดชอบอย่างสม่ำเสมอ
- นักเรียนสามารถมีสติ และเลี้ยงการพูดคำหยาบคาย
- นักเรียนมีความซื่อสัตย์ และพูดตรงกับความจริงมากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากสรุปผลการวิจัยเพื่อวิเคราะห์กรณีศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และเพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี ผู้วิจัยได้นำเสนอประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัย ในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์ และการเขียนอัตชีวประวัติ ผู้วิจัยพบว่ากรณีศึกษามีลักษณะอาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมใน 4 ลักษณะ คือ ลักษณะของทักษะด้านสังคม ลักษณะของทักษะด้านภาษา ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา และลักษณะ

ของพฤติกรรมต่างๆ ผลการวิจัยที่ได้มีความสอดคล้องกับงานเขียน และงานวิจัยของจิตแพทย์ นักวิจัย และนักวิชาการหลายท่าน ดังนี้ งามตา พัวศิริรักษ์ (2544); ชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร (2545); Myles and Southwick (1999); <http://www.asperger.asn.au>;

http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome;

<http://www.info.med.yale.edu/chldstdy/autism> ซึ่งลักษณะทั้ง 4 ประการ มีดังต่อไปนี้

1) ลักษณะของทักษะด้านสังคม (Social Impairments Skills)

1.1) การไม่เข้าสังคม

กรณีศึกษามักมีความบกพร่องในการเข้าสังคม เนื่องจากเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไม่ทราบวิธีการในการปฏิบัติตัว และไม่ทราบวิธีการในการสื่อสารกับผู้อื่น ให้ราบรื่น ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงมักพบกับความผิดหวังในการสื่อสารอยู่บ่อยครั้ง นอกจากนี้ส่วนใหญ่เด็กกลุ่มนี้เมื่ออยู่ในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นมักเป็นกลุ่มเป้าหมายในการถูกข่มขู่ ล้อเลียนหรือรังแกจากเพื่อนๆที่โรงเรียน เพราะเด็กกลุ่มนี้มีปัญหาทางพฤติกรรม เมื่อถูกเพื่อนแกล้งเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีพฤติกรรมการร้องไห้ กรีดร้อง หรือโวยวาย ซึ่งจะทำให้เป็นที่ขบขันของเพื่อนๆที่มาแกล้ง จึงส่งผลให้บุคคลกลุ่มนี้ปกป้องตนเองจากการถูกรังแกด้วยการเก็บตัวอยู่ในโลกส่วนตัวมากกว่าการนำตัวเองเข้าสู่สังคม

1.2) การสร้างโลกในจินตนาการ

นอกจากนี้หลายครั้งพบว่า กรณีศึกษามีการพูดพึมพำอยู่กับตนเองด้วยภาษาที่แปลกๆ ซึ่งอาการนี้อาจเกิดจากการที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสร้างเพื่อนในจินตนาการขึ้นมาพูดคุยคลายเหงาและเพื่อปกป้องตนเองจากความผิดหวังจากเพื่อนๆที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

1.3) การไม่เปิดโลกทัศน์

กรณีศึกษาที่มีความสนใจที่เฉพาะเจาะจง จึงสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนได้ดีเฉพาะเรื่องที่สนใจเท่านั้น ทำให้มีปัญหาด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และเด็กไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้

2) ลักษณะของทักษะด้านภาษา (Speech and Language Peculiarities)

นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาในระดับที่ดี รวมถึงมีความสามารถด้านการอ่านที่ดี แต่ก็มีปัญหาด้านการเขียน ซึ่งเหมือนและต่างกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่ที่ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนดี แต่มีปัญหาในการสื่อสารภาษาบางประการ ดังนี้

2.1) การสนทนาที่ไม่ตรงประเด็น และไม่ตรงหัวข้อที่กำลังสนทนาอยู่

กรณีศึกษามักพูดอยู่ฝ่ายเดียวในเรื่องที่ตนต้องการพูด พูดเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจ และพูดในสิ่งที่กำลังคิดอยู่ขณะนั้นออกมาให้ได้ยิน แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ควรพูด โดยไม่สนใจว่าผู้ฟังจะสนใจหรือไม่ ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.2) ความสับสนในการตีความหมายทางภาษา และความสับสนในการใช้ภาษาในการอธิบาย หรือสื่อสาร

กรณีศึกษามักไม่ทราบวิธีการในการแสดงความคิดหรือความรู้สึกให้บุคคลภายนอกทราบ จึงมักสื่อสารไม่ตรงกัน ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.3) การพูดไม่สรุปความ

กรณีศึกษามักพูดหรือเล่าเรื่องราวไปเรื่อยๆ พูดวกวน โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคู่สนทนา หรือผู้ฟัง ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.4) การใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นภาษาที่มีรูปแบบอย่างเป็นทางการ

บางครั้งกรณีศึกษาพูดโดยใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน และรู้จักรูปประโยคที่หลากหลาย ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.5) การสร้างคำเฉพาะ และการสร้างคำใหม่

กรณีศึกษาไม่ค่อยคิดคำใหม่ๆ หรือภาษาใหม่ๆ มาสื่อสารมากนัก แต่มีเสียงที่เป็นภาษาแปลกๆ ที่ผู้อื่นมักไม่เข้าใจ ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพียงเล็กน้อย

2.6) การพูดที่มีความผิดปกติของจังหวะและโทนเสียงในการพูด

กรณีศึกษาไม่ค่อยมีปัญหาด้านนี้มากนัก แต่ส่วนใหญ่พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ บางครั้งถ้าพูดในสิ่งที่สนใจจะพูดเร็วจนเกินไป ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีช่วงการใช้เสียงที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงและอยู่ในช่วงจำกัด มีความเร็วในการพูดที่อาจผิดปกติ โดยมากเป็นการพูดที่เร็วเร็วจนเกินไป พูดไม่เว้นช่องไฟ พูดติดกันไปตลอด มีการควบคุมความดังของเสียงพูดไม่ได้ หรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์

2.7) การไม่สามารถสื่ออารมณ์ทางใบหน้า หรือเข้าใจภาษากายได้

กรณีศึกษาไม่มีปัญหาด้านนี้เท่าไรนัก ซึ่งไม่ตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ที่ว่าเด็กมักไม่เข้าใจภาษาที่ไม่ใช่ภาษาพูด

3) ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา (Intelligent Skills)

กรณีศึกษามีเชาวน์ปัญญาดีเลิศ มีความจำที่แม่นยำ สามารถเรียนหนังสือได้ดี

ถ้าสามารถควบคุมตนเองให้มีสมาธิอย่างต่อเนื่อง มีความสามารถทางภาษาในด้านการอ่านที่ดีมาก (a gifted reader) ความสามารถทางภาษา และด้านดนตรีในระดับก้าวหน้า ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นส่วนใหญ่

4) ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ (Other Behaviors) ดังนี้

4.1) ด้านการเคลื่อนไหว

กรณีศึกษามีปัญหาด้านกล้ามเนื้อมัดเล็ก - มัดใหญ่ จึงทำให้มีปัญหาในการเรียนบางวิชา ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ว่าเด็กกลุ่มนี้มีพัฒนาการด้านการควบคุมกล้ามเนื้อที่ไม่ดีนักเมื่อเทียบกับเด็กปกติในวัยเดียวกัน จึงทำให้เคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วเหมือนเด็กปกติ และมักกลัวความสูงเช่นกัน

4.2) ด้านประสาทสัมผัส

กรณีศึกษาไม่สามารถทนกับเสียงที่ดัง กลิ่นที่แรง หรือการสัมผัสสิ่งของบางอย่างได้ ดังนั้นปัจจัยเหล่านี้จะมีผลกระทบต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างมาก ถ้าเด็กจะต้องเรียนในห้องเรียนที่มีเสียงดังมากๆ หรือถูกบีบบังคับให้รับประทานอาหารที่ไม่ชอบ ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล แล้วส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่ว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีปัญหาในเรื่องการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่งจาก 5 ด้าน ได้แก่ การได้ยิน การเห็น การรับรส การดมกลิ่น และการสัมผัส

4.3) ด้านความสนใจที่มากเกินไปปกติ และชอบทำสิ่งต่างๆ ซ้ำๆ

กรณีศึกษาชอบทำอะไรซ้ำๆ ชอบพูดซ้ำๆ หรือ ชอบตั้งคำถามซ้ำๆ เพราะหัวข้อที่นักเรียนสนใจจะจำกัดอยู่เพียงวงแคบๆ ไม่หลากหลาย นักเรียนมีความสนใจที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4.4) ด้านความคิดที่เปลี่ยนแปลงยาก

กรณีศึกษามักยึดติดกับความคิด และความรู้สึกของตนเองเป็นใหญ่ เมื่อคิดจะทำอะไรแล้วต้องทำให้ได้ตั้งใจ ขาดการยืดหยุ่นทางความคิด คิดพลิกแพลงไม่เป็น คิดเปรียบเทียบและคิดทวนกลับเองไม่ได้ ชอบความเป็นระเบียบ และชอบทำตามกฎเกณฑ์ ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4.5) ด้านอารมณ์

กรณีศึกษามีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย มีอารมณ์ไม่มั่นคง จะแสดงอาการฉุนเฉียว หรือหงุดหงิดมาก หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด หรือคาดหวังไว้ ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4.6 ด้านสมาธิ

กรณีศึกษามีสมาธิในการเรียนที่ไม่ต่อเนื่อง ไม่สามารถนั่งนิ่งๆ ในระยะเวลาที่ยาวนานได้ มักเดินไปเดินมาในระหว่างเรียน และบางครั้งชอบทำของเสียหาย ซึ่งตรงกับลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2. แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์ และการเขียนอัตชีวประวัติ ของกรณีศึกษาที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้วิจัยสามารถค้นพบแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี ได้

4 กระบวนการ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกประเด็นสำคัญมาอภิปรายผล ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) กระบวนการของผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

1.1) บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และดูแลทั่วไป

การอบรมเลี้ยงดู และดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้ประสบความสำเร็จในชีวิตนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ยากเกินความสามารถ ความตั้งใจ และความทุ่มเทของพ่อแม่ที่เป็นผู้ปกครอง นอกจากพ่อแม่จะเป็นครูคนแรกของลูกแล้ว พ่อแม่ ก็ยังเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อการสนับสนุนพัฒนาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ตลอดชีวิตของเด็ก พ่อแม่เป็นบุคคลแรกที่เห็นสิ่งผิดปกติของลูก และเป็นคนแรกที่ช่วยสร้างกำลังใจให้เด็กได้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง แต่เด็กจะเดินได้อย่างมั่นคงมากขึ้นถ้าได้รับการสอนตามหลักที่ถูกต้อง และเหมาะสม เด็กควรได้รับการสอนทักษะการช่วยเหลือตนเอง และทักษะที่จำเป็นอื่นๆ ด้วย ซึ่งการเข้ารับโปรแกรมการบำบัดรักษาที่เหมาะสมเฉพาะบุคคล จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้ดีและเร็วยิ่งขึ้น

(<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>)

การให้การศึกษากับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้ปกครองต้องนึกถึง ในต่างประเทศมีผู้ปกครองของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจำนวนมากที่ตัดสินใจให้เด็กได้เรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน แต่ก็มีเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอีกจำนวนมากที่เรียนแบบโฮมสกูล โดย Colleen Clements (2001) กล่าวว่า มีเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจำนวนมากที่ได้เรียนแบบโฮมสกูล (home – schooled) และพวกเขาสามารถเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาจนประสบความสำเร็จ

นอกจากการให้ความสำคัญเรื่องการศึกษาที่ดีและเหมาะสม

แล้ว การคำนึงถึงเรื่องโภชนาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมก็มีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็กเช่นกัน จากบทความเรื่อง “Fish Oil Supplementation and Autism/ Asperger’s Syndrome: A New Study” (2005) และ “Reaching Kids with Asperger’s Syndrome” (2005) ผู้เขียนให้คำแนะนำที่พ้องกันว่า น้ำมันตับปลาสามารถช่วยด้านพัฒนาการการเรียนรู้ทักษะต่างๆ และพัฒนาการทางภาษาของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เนื่องจากในน้ำมันตับปลามีสาร EFAs (Essential Fatty Acids) ที่มีคุณประโยชน์ต่อการเจริญเติบโตของสมอง รวมถึงพ่อแม่ควรสร้างทัศนคติที่ดีในการรับประทานอาหารให้เด็ก รู้จักเลือกอาหารมีคุณค่า และถูกสุขลักษณะ

(<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>
และ <http://search.epnet.com/login.aspx?direct=true&db=aph&an=16700780>)

ความรักของพ่อแม่เป็นพลังชีวิตของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะรู้สึกอ่อนไหวต่อคำพูด น้ำเสียง และท่าทางของพ่อแม่มาก ดังนั้นผู้ปกครองต้องระมัดระวังการใช้คำพูดกับเด็ก อีกทั้งควรรู้จักเลือกใช้คำชมเชยที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และจังหวะเวลา ไม่ควรกล่าวคำชมเชยที่บ่อยครั้งจนเกินไป ตัวอย่างคำชมเชยที่เสริมสร้างกำลังใจให้กับเด็ก เช่น “พ่อแม่ภูมิใจในตัวลูกมาก” แต่เมื่อเด็กทำความผิดพ่อแม่ควรหลีกเลี่ยงการว่ากล่าวอย่างตรงๆ ควรให้ผลสะท้อนกลับในเชิงบวก และควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แก้ตัว นอกจากนี้พ่อแม่ควรประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม รวมถึงควรปลูกฝังความคิดที่เหมาะสม เสริมสร้างกำลังใจให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมปฏิบัติตนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย – กติกาของสังคม (Mary Laxton: 2005 และ <http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>)

1.2) บทบาทในการพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆ

เนื่องจากเด็กที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความผิดปกติทางพัฒนาการด้านสังคม และการสื่อสารที่เป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม และการแสดงออกด้านพฤติกรรม ดังนั้นผู้ปกครองควรสอนให้เด็กรู้จักยุทธวิธีในการควบคุมตนเอง และการจัดการตนเอง (Strategies to promote self – calming and self – management) อีกทั้งในงานวิจัยของ Ann Palmer (2005) ได้กล่าวถึงยุทธวิธีในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีแนวคิดที่คล้ายกับงานเขียนของ Corey Seeman (2005: 72)

ที่กล่าวถึงเด็กที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมว่าพ่อแม่ควรสนับสนุนให้เด็กเข้าใจถึงยุทธวิธีต่างๆในการพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น สอนให้เด็กรู้จักรับรู้ด้วยตนเอง และสอนให้เด็กรู้จักเปิดเผยตนเอง (Strategies to promote self – awareness and self – disclosure)

1.3) บทบาทในการเพิ่มความรู้และประสบการณ์ บทบาทในการดูแลการบ้าน และรายงาน และบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์

แม้ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีเชาวน์ปัญญาระดับดีจนถึงเกณฑ์ดีเลิศ มีความจำที่แม่นยำ สามารถใช้สายตาในการรับและแปลข้อมูลแทนการฟัง สามารถเรียนหนังสือได้ดี และได้คะแนนดีในวิชาที่เน้นท่องจำ เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ หรือ วิชาสังคมศึกษา แต่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีปัญหาในเรื่องที่เป็นนามธรรม การคิดที่ซับซ้อน และการแสดงเหตุผล ดังนั้นในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะเรื่องการอ่านจับใจความ จึงเป็นวิชาที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักจะได้คะแนนไม่ดีเท่าที่ควร (จุดประกาย, 2545: 1-2)

จากปัญหานี้ผู้ปกครองควรหาเวลาในการฝึกฝนทักษะต่างๆให้กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพิ่มเติม โดยอาจจัดซื้อสื่อ หรืออุปกรณ์ทางการศึกษาลักษณะใหม่มาเพิ่มความรู้และประสบการณ์ให้กับเด็ก นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหลายคนมีความสามารถทางด้านดนตรีในระดับก้าวหน้า เช่น Glenn Gould นักเปียโนชาวแคนาเดียนที่มีชื่อเสียง แต่เป็นบุคคลที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Sylura Hughes, 2001: 9) ดังนั้นผู้ปกครองควรศึกษาลักษณะเด่นของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม แล้วพยายามพัฒนา ส่งเสริม และผลักดันศักยภาพที่เด็กมีให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสังคม

1.4) บทบาทในการพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักประสบปัญหาด้านสังคม ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยหลายอย่าง เช่น เด็กขาดความเข้าใจกฎ ระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวทางสังคม ทำให้เขาไม่อาจตอบสนองต่อบุคคล หรือเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เช่น เด็กหัวเราะผิดเวลา เด็กพูดขัดจังหวะขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด เดินชน หรือเบียดผู้อื่นโดยไม่กล่าวขอโทษ (จุดประกาย, 2545: 1-2)

นอกจากนี้เมื่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเติบโตขึ้น จบการศึกษาในระดับหนึ่ง ก็ต้องเตรียมตัวหางานทำ ซึ่งสังคมการทำงานในยุคปัจจุบันนายจ้างต้องการลูกจ้างที่สมบูรณ์แบบ กล่าวคือ ต้องมีความตรงต่อเวลา มีความซื่อสัตย์ มีแรงจูงใจในการทำงานสูง มีสุขภาพจิตดี มีวุฒิการศึกษาสูง มีแรงขับสู่ความสำเร็จ เรียนรู้งานได้เร็ว และสามารถผ่านการฝึกงานในช่วง 6 เดือนแรกได้ (Sylura Hughes, 2001: 9) ส่วน Gail Hawkins (2001) ผู้ที่อุทิศตนเพื่อช่วยเหลือผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ได้พบผลการวิจัยที่สอดคล้องกันว่า ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม สามารถทำงานได้ปกติ เรียนรู้งานได้เร็ว มีความจำดี มาทำงานตรงเวลา และบ่อยครั้งมาทำงานก่อนเวลา สามารถทำงานได้ดี และมีความพยายามในการทำงานให้สำเร็จ แต่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารกับผู้อื่นนัก ไม่ชอบนิทาผู้อื่น ไม่กล้าสบตาคน อาจพูดเสียงดังเกินไป บุคคลกลุ่มนี้มักเข้าสังคมไม่เป็น และมีความผิดปกติด้านสังคมและการสื่อสาร จึงอาจทำให้ผู้อื่น

รู้สึกไม่สบายใจเมื่ออยู่ใกล้ (Gail Hawkins, 2001) ดังนั้นผู้ปกครองควรให้ความรู้ด้านทักษะการเข้าสังคมเพื่อให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้รับการเตรียมความพร้อมอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตั้งแต่วัยเด็ก และเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข และเพื่อที่จะได้เป็นผู้ใหญ่ที่มีความอดทน และมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่น สามารถพบปะบุคคลใหม่ๆ หรือทำกิจกรรมใหม่ๆ ร่วมกับบุคคลอื่นได้พวกเขาจึงจะสามารถประสบความสำเร็จในสังคมได้

1.5) บทบาทในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา การเตรียมความพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ต่างๆ

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในช่วงวัย 3-7 ปี ควรได้รับการบำบัดทางด้านพฤติกรรม เช่น การไม่ทำตามคำสั่ง การไม่อยู่นิ่ง การขาดสมาธิ การไม่สบตา หรือการพูดแต่เรื่องที่ตนเองสนใจ และส่งเสริมทางด้านการสนทนาพร้อมๆ กับการส่งเสริมทางด้านสังคม อารมณ์ และภาษา (ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3)

จากบทความเรื่อง “Reaching Kids with Asperger 's Syndrome” Art Phemister (2005) ให้คำแนะนำไว้ว่า ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำ ให้การสนับสนุน ส่งเสริม และสร้างแรงจูงใจให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถพร้อมที่เผชิญกับปัญหาในทุกสถานการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้กำลังใจจะช่วยให้เด็กออกสู่ความโดดเดี่ยวอ้างว้างได้

2) กระบวนการของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2.1) ลักษณะของครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ครู – อาจารย์ที่เป็นผู้สอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องมีความตั้งใจดี ครู-อาจารย์ที่ดูแลเด็กได้ดีควรเป็นครูที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี เป็นคนใจกว้าง มีอารมณ์ขัน และยอมรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 31) อีกทั้งต้องมีความอดทนสูง ในการสั่งสอน แนะนำ และแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้กับเด็กในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป เพื่อให้ให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนปกติได้ ครู-อาจารย์ควรมีความเสียสละในการค้นคว้า ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอาการ ปัญหา และแนวทางในการแก้ไขปัญหของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม รวมถึงควรมีความเมตตา ควรให้ความรักและ สร้างความผูกพันกับนักเรียนด้วยความจริงใจ และมีความใจเย็นในการสื่อสารทำความเข้าใจกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ Donna Maccarella Fondacaro (2001: 527) ได้ข้อค้นพบว่า การที่ครูที่มีทัศนคติเชิงบวกถือเป็นส่วนสำคัญในการช่วยปรับพฤติกรรมเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้เป็นผลสำเร็จ รวมถึงครู-อาจารย์ควรยึดถือคติที่ว่า “การดูแลเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้ทำด้วยความรัก มิใช่ทำด้วยหน้าที่”

(<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>)

เพื่อที่จะมอบความรักได้อย่างเต็มที่ และสามารถส่งเสริม และสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก
แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ

2.2) บทบาทในการศึกษาลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ครูต้องศึกษาลักษณะอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ทั้งข้อบกพร่อง
และข้อเด่นให้ถ่องแท้เพื่อที่จะวางแผนในการแก้ไขปัญหาต่างๆให้ถูกล่วง (ชมรมเพื่อบุคคล
แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3)

2.3) บทบาทในการสนับสนุนให้นักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม สามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

จากประเด็นการเรียนร่วมชั้นเรียนของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม
Colleen Clements (2001) ได้กล่าวถึงศูนย์การเรียนรู้ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดูแลเด็ก
แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และทำให้ความรู้เกี่ยวกับแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ว่า การจัดการศึกษาที่
เหมาะสมสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมนั้น สมควรให้จัดการศึกษาตามสภาพ และตามระดับ
ความสามารถทางวิชาการ มิใช่จัดการศึกษาตามลำดับเหตุการณ์หรือวัยของเด็ก

แม้ว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีสติปัญญาดี แต่เด็กก็มีความผิดปกติทางพัฒนาการด้านสังคม และการสื่อสาร และมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับด้านพฤติกรรม
การแสดงออกที่ตึงเครียดแก้ไข ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่จึงต้องการการศึกษา
แบบพิเศษ หรือแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP: Individualized Education Plan)

(<http://www.aspennj.org>; Barbara L. Kirby, 2005; Chris K. Ormsbee and Joyce Brandes, 2005) เนื่องจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นผู้ที่ไม่มีความเล่ห์กระเท่ห์ และมักมีพฤติกรรมบางอย่างที่แปลกๆ จึงส่งผลให้เพื่อนในวัยเดียวกันชอบรังแก ล้อเลียน กลั่นแกล้ง ช่มชู้ หรือช่วยวนเด็กที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ซึ่งคำแนะนำนี้ พ้องกับแนวคิดของงามตา พัวศิริวิทย์(2545: 8) ที่ได้แนะนำวิธีช่วยเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไว้ว่าเด็กเหล่านี้ควรได้รับความเข้าใจที่ดีจากครู และได้รับการช่วยเหลือพิเศษทางการศึกษา

นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ Donna Maccarella Fondacaro (2001: 527) พบว่ารูปแบบการช่วยเหลือทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การที่ครูสอนนักเรียนแบบกลุ่มเล็ก

2.4) บทบาทในการเสนอแนวทางในการปรับพฤติกรรมเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา

ลักษณะของทักษะด้านสังคม (Social Impairments Skills)

ในด้านการส่งเสริมการเพิ่มความรู้ด้านทักษะทางสังคม

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องการมีเพื่อน แต่ไม่รู้วิธีที่จะผูกมิตรกับใคร อาจจะได้แต่ยืนมองคนอื่นเล่นกันอย่างสนุกสนาน แต่ไม่รู้วิธีและจังหวะที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มเพื่อน (ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3) อาจเนื่องจากเด็กสร้างสัมพันธภาพกับคนอื่นเองไม่เป็น เพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร และจะพูดคุยกันด้วยเรื่องอะไร และเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักขาดความเข้าใจกฎ ระเบียบ มารยาท และการปฏิบัติตัวทางสังคม ทำให้เด็กไม่สามารถตอบสนองต่อบุคคลหรือเหตุการณ์อย่างถูกต้อง และเหมาะสม (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 11)

จากผลการวิจัยของ Donna Maccarella Fondacaro (2001: 527) ผู้วิจัยเสนอว่า ในอนาคตควรมีการศึกษาวิธีการ หรือแนวทางในการช่วยเหลือด้วยการให้ความรู้ทักษะทางสังคมกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ดังนั้นครู-อาจารย์ควรสอนความรู้ทักษะด้านสังคม เพื่อให้เด็กจะได้เข้าใจหลักการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง เช่น รู้จักการพูดที่ถูกต้องเหมาะสม หรือ รู้จักกล่าวคำขอโทษเมื่อทำความผิด

รวมถึง Carrie L. Trimarchi (2004: 2655) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีความผิดปกติทางพัฒนาการ โดยมีข้อบกพร่องทางด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการแสดงออกด้านพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยแนะนำว่าการแทรกแซงด้วยการบำบัดรักษาการเข้าสังคมด้วยการฝึกฝนทักษะทางสังคม (SSTP: Social Skill Training Program) ที่เหมาะสมจะส่งผลให้เด็กอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ส่วน Art Phemister (2005) ให้คำแนะนำไว้ว่าครู-อาจารย์ควรสอนความสามารถในการเข้าสังคมเพื่อปกป้องไม่让孩子แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้รับการขู่เข็ญ ล้อเลียน หรือข่มขู่จากเพื่อนร่วมชั้นเรียน การสร้างสถานการณ์เลียนแบบขึ้นมาให้เด็กได้ฝึกแก้ไขสถานการณ์ก็เป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง

สรุปแล้วความบกพร่องด้านสังคมถือเป็นปัญหาหลักของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ที่ครู-อาจารย์ต้องเร่งแก้ไข ซึ่งครู-อาจารย์จำเป็นต้องสอนทักษะการเข้าสังคมควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นทักษะทั่วไป วิธีการคิด การคิดรวบยอด แบบแผนการปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับสังคมทั่วไป ครู-อาจารย์ต้องสอนอย่างเป็นขั้นตอนให้ชัดเจนว่า ควรทำอะไร ควรทำอย่างไร ควรทำกับใคร ควรทำเมื่อไร และควรทำอะไรก่อน หรือหลัง ทั้งนี้รวมถึงการสอนการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งควรสอนเทคนิคการควบคุมสถานการณ์ การแก้ไขปัญหาต่างๆ แบบเบื้องต้น อาจเลือกปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยๆ มาสอนก่อน โดยสอนวิธีการแก้ปัญหา และเลือกวิธีที่

เหมาะสมมากที่สุด ในเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมบางรายครู-อาจารย์อาจต้องเขียนวิธีการเป็นขั้นตอนการปฏิบัติ (algorithm) ซึ่งวิธีการนี้ใช้ได้ดีมากกว่าบทเรียนศึกษา (ชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร, 2545: 72)

ลักษณะของทักษะด้านภาษา (Speech and Language Peculiarities)

ปกติแล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะไม่มีความล่าช้าทางด้านภาษา (ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3) แต่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีปัญหาในด้านความสับสนในการตีความหมายทางภาษา เด็กไม่เข้าใจการแปลความหมายของการสนทนาที่ไม่ตรงตามคำพูดจริงๆ เช่น ไม่เข้าใจความหมายของการพูดล้อเล่น (งามตา พัวศิริรักษ์, 2545: 8) ไม่เข้าใจความหมายของคำพูดที่มีความกำกวม หรือเป็นคำพูดที่ตีความหมายได้หลายทาง นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาการแปลความหมายจากภาษาท่าทาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gail Hawkins (2001) ได้ข้อค้นพบว่าผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักไม่เข้าใจความหมายแฝงในการสื่อสาร ไม่เข้าใจคำศัพท์แสง ดังนั้นผู้ใหญ่จึงควรเลือกใช้คำพูดที่เหมาะสมกับความเข้าใจของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และควรเป็นคำพูดที่มีความชัดเจน และตรงไปตรงมา อีกทั้งบ่อยครั้งที่พบว่ากรณีศึกษาที่มีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจเกิดจากการทำงานของระบบประสาท และปากไม่สัมพันธ์กัน จึงเป็นการพูดออกมาที่ตรงกับความคิดในจิตใจ มีลักษณะเป็นการพูดไหล่อกออกมาทันที โดยปราศจากการคิดไตร่ตรองถึงความถูกต้อง และเหมาะสมเสียก่อน โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟัง ดังนั้นครู-อาจารย์ควรสอนให้เด็กรู้จักมีสามัญสำนึกพื้นฐานในการพูดให้ถูกต้อง และมีกาลเทศะ (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 14) นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมควรมีโอกาสได้พบนักฝึกพูดเพื่อทำการบำบัดรักษาอาการที่เป็นปัญหาเฉพาะราย เช่น การฝึกเพื่อนำการสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง เช่น การสบตา หรือการควบคุมการออกเสียง การสังเกต และการแปลความหมายภาษาท่าทางของผู้อื่น หรือ มารยาทการพูดในสังคม (ชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร, 2545: 72)

ลักษณะของทักษะด้านสติปัญญา (Intelligent Skills)

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะมีเขาวงกตปัญญาดี มีจุดเด่นในเรื่องความจำระยะยาว ซึ่งสมควรได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง และสามารถเรียนหนังสือได้ดี แต่ก็มีปัญหาในการเรียน เนื่องจากมีความบกพร่องเรื่องความคิดรวบยอด และจินตนาการ บางรายอาจมีสมาธิสั้นร่วมอยู่ด้วย (งามตา พัวศิริรักษ์, 2545: 8) ดังนั้นอาจารย์ควรกระตุ้นให้เด็กมีสมาธิในการเรียนอย่างต่อเนื่อง และควรเรียกเด็กมาสอนเพิ่มเติมในประเด็นที่เด็กยังสับสน และเข้าใจไม่ถูกต้อง

ลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ (Other Behaviors) ดังนี้

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาเรื่องความสนใจต่อสิ่งใด

สิ่งหนึ่งมากและนานเกินปกติ สถิติความชอบโดยเฉลี่ยของแต่ละหัวข้อจะอยู่นานถึง 2 ปี เด็กบางคน หากมีความหมกมุ่นมากๆ ก็อาจสะสมสิ่งของเหล่านั้นอย่างเป็นเรื่องเป็นราว การเลือกของที่จะสะสม กับความพึงพอใจ บ่อยครั้งที่เด็กจะเข้าไปหยิบขอยืมสิ่งของที่ตนเองสะสมในทันทีที่พบเห็น โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมของเวลาและสถานที่ (จุดประกาย, 2545: 2) ดังนั้นอาจารย์ควรอธิบายให้เด็กรู้จักการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง มีการอธิบายให้เหตุผลถึงสิ่งที่ควรทำ และไม่ควรถ่ายทอดอย่างชัดเจน

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมควรได้รับการบำบัดระบบความคิดเพื่อให้เด็กห่างไกลจากความเศร้า และความวิตกกังวล และควรมีการบำบัดทางร่างกาย ในกรณีที่เด็กมีปัญหาทางด้านารเคลื่อนไหว หรือ ประสาทสัมผัสทั้ง 5

(<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>) อีกทั้งเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสมควรได้รับการบำบัดจิตใจควบคู่ไปกับการเรียนการสอน เช่น การสอนให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเรียนรู้การนั่งสมาธิ การควบคุมจิตใจและอารมณ์ (Beth Billington, 2005: 46)

นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักจะขาดความยืดหยุ่นทางความคิด คิดพลิกแพลงไม่เป็น ชอบทำตามระเบียบ และกฎเกณฑ์ ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหลายคนจึงรับสภาพกับความผิดพลาดไม่ได้ เด็กต้องการให้ทุกอย่างถูกต้องและดีเสมอไป (จุดประกาย, 2545: 2) ดังนั้นอาจารย์ควรสอนวิธีการคิดในหลากหลายรูปแบบ และสอนให้เด็กรู้จักเผชิญกับความผิดพลาด และความผิดหวังโดยมีอาจารย์คอยให้คำแนะนำอยู่อย่างใกล้ชิดก่อน จากนั้นเมื่อเด็กรู้จักพัฒนาการคิดพลิกแพลงด้วยตนเอง อาจารย์คอยให้คำแนะนำอยู่อย่างห่างๆ

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาเรื่องการยึดถือแต่ตนเอง (Self – esteem problems) เป็นใหญ่ ซึ่งกรณีศึกษาก็มีอาการนี้มาก ดังนั้นครู-อาจารย์ควรแนะนำให้เด็กรู้จักรับฟังความคิดเห็น และความรู้สึกของผู้อื่น อีกทั้งควรเรียนรู้ที่จะค้นหาความผิดพลาดของตนเอง (Self – fault finding) เพื่อนำมาเป็นบทเรียนในการใช้ชีวิต (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 15)

2.5) บทบาทในการประสานงานกับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

พ่อแม่ และครู-อาจารย์ต้องเข้าใจธรรมชาติของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้ตรงกัน เพื่อที่จะหาปมปัญหา และวางแผนในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้ลุล่วง (ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3)

ครู-อาจารย์ควรจัดโครงการฝึกฝนและอบรมผู้ปกครองในการดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (parents training program) เพื่อที่จะสอดแทรกเทคนิค หรือแนวทางในการปรับพฤติกรรมให้กับพ่อแม่เด็กได้นำกลับไปประยุกต์ใช้ในการเลี้ยงดูเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ที่บ้าน (<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>)

นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมบางคนมีความสามารถทางภาษาในด้านการอ่าน และการเขียนในระดับที่ดีถึงดีมาก ดังนั้นผู้ปกครอง และครู-อาจารย์ควรส่งเสริมให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่างๆ ที่เด็กสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งอาจเป็นอีกแนวทางที่ช่วยผลักดันเด็กเข้าสู่สังคม และควรสนับสนุนสื่อการสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา เช่น ถ้าเด็กมีพรสวรรค์ด้านการเขียน ผู้ใหญ่ควรจะสนับสนุนด้านการเขียนในระดับสูง เช่น แนะนำการเขียนเรียงความเพื่อส่งเข้าประกวด

3) กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์

ซินโดรม

3.1) บทบาทในการช่วยปรับพฤติกรรมหรือลดพฤติกรรม

Carrie L. Trimarchi (2004: 2655) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับโครงการฝึกฝนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (SSTP: Social Skill Training Program) เนื่องจากสังเกตเห็นปัญหาว่าผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม มักมีความผิดปกติทางพัฒนาการ (Pervasive Developmental Disorders) ซึ่งเป็นข้อบกพร่องทางด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการแสดงออกด้านพฤติกรรม ดังนั้นบุคคลกลุ่มนี้จึงมักถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว และมักถูกยั่ว หรือล้อเล่นอยู่เสมอ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำให้ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแสดงปัญหาพฤติกรรม อารมณ์ และความรู้สึกอย่างรุนแรงได้ จากที่กล่าวมานั้นว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กไม่สามารถควบคุมสติได้ ดังนั้นเพื่อนร่วมชั้นเรียนควรหลีกเลี่ยงการยั่ว หรือล้อเล่นกับผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเพื่อเป็นการปรับหรือลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่างลง

3.2) บทบาทในการสนับสนุน และส่งเสริมให้นักเรียนที่เป็นเด็ก

แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียน และทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

เพื่อนร่วมชั้นเรียนถือเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญ และมีบทบาทอย่างมาก ต่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เนื่องจากพวกเขาต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในการเรียนหนังสือ และทำกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบภายในโรงเรียน และนอกสถานที่ ดังนั้นเพื่อนร่วมชั้นเรียนจึงควรมีความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (<http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html>)

นอกจากนี้ Art Phemister (2005) กล่าวว่า การใช้ระบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Buddy System) จะช่วยให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถหลุดพ้นจากความว้าเหว และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องอาศัยเวลา และควรทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป

4) กระบวนการของนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

4.1) ความรู้สึกนึกคิดของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีต่อตนเอง

4.1.1) ผลการเรียนรู้โดยรวมตั้งแต่ ป.1 – ป.6

เมื่อศึกษาผลการเรียนโดยรวมของกรณีศึกษาใน

ระดับประถมศึกษา (แหล่งที่มา คือ สมุดรายงานผลการพัฒนาผู้เรียนรายบุคคล) พบว่า กรณีศึกษามีเกรดเฉลี่ยบางวิชาว่าต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งสาเหตุที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีผลการเรียนและผลงานที่ต่ำกว่าระดับสติปัญญา และความสามารถจริงนั้น อาจเกิดจากเด็กจะจำคำสั่งและแก้ปัญหาต่างๆ ไม่ได้ เพราะเด็กมีความคิด และความสนใจเพียงไม่กี่เรื่อง (จุดประกาย, 2545: 2)

4.1.2) ความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนในโรงเรียน

นักเรียนมีความสุขในการเรียนในโรงเรียน แต่มีปัญหา

บางอย่างที่นักเรียนไม่ชอบเผชิญ แต่นักเรียนก็สามารถเรียนรู้ที่จะแก้ไขอุปสรรคต่างๆ บางครั้งนักเรียนก็สามารถผ่านเหตุการณ์นั้นๆ ด้วยรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ แต่ก็มีหลายครั้งที่นักเรียนต้องผ่านเหตุการณ์เหล่านั้นด้วยน้ำตา และเสียงร้องไห้ อีกทั้งเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีความเคารพตนเองในระดับต่ำกว่าที่ควร เด็กมักไม่ชวนขวายที่จะทำสิ่งใหม่ๆ อาจมีการว่ากล่าวตนเอง และมีการคิด - การพูดในเชิงลบ ดังนั้นการสอนให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเรียนรู้ที่จะเคารพตนเอง (Self-esteem) มากขึ้นก็จะเป็นสิ่งที่ดี จะทำให้นักเรียนมีการมองโลกในแง่ดีมากขึ้น และเป็น การมองโลกตามความเป็นจริง

(<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>)

4.2) ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาต่างๆ

4.2.1) วิชาที่นักเรียนสนใจเรียน

นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาคอมพิวเตอร์ เนื่องจากวิชาเหล่านี้มีเนื้อหาสาระที่กำหนดกฎเกณฑ์ตั้งไว้แน่นอน จึงเหมาะกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีความจำแม่นยำดี และใช้สายตาในการรับและแปลข้อมูลแทนการฟัง (จุดประกาย, 2545: 2)

4.2.2) วิชาที่นักเรียนไม่ชอบเรียน หรือ ไม่ถนัด

นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษา เนื่องจากนักเรียนมีปัญหาด้านการเคลื่อนไหว นักเรียนจึงมีทักษะทางกีฬาที่ไม่เท่าเพื่อนๆ นักเรียนจึงรู้สึกท้อแท้ และไม่สนุกในการเรียน ซึ่งผลการวิจัยนี้อาจมีสาเหตุจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความบกพร่องในด้านการเคลื่อนไหว และความสามารถในการควบคุมอวัยวะต่างๆที่ไม่ดีนัก

นอกจากนี้นักเรียนเรียนวิชาภาษาไทย วิชาสังคมศึกษา

และวิชาสุขศึกษาได้ไม่ดีนัก ซึ่งเกิดจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาในการเรียนวิชาที่มีเนื้อหาที่เป็นนามธรรม หรือต้องแสดงเหตุผลด้วยภาษาพูด หรือภาษาเขียน

4.2.3) ความสามารถพิเศษ หรือกิจกรรมยามว่าง

นักเรียนสนใจเรื่องคอมพิวเตอร์เป็นอย่างมาก สามารถเล่นเปียโนได้ดี และรักการอ่าน ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับลักษณะเด่นของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่มีผู้กล่าวไว้ในบทความและงานวิจัยหลายแหล่ง

4.3) บทบาทในการกระตุ้นให้ตนเองสามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

4.3.1) การเรียน และการทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

- การควบคุมพฤติกรรมตนเอง

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะแสดงอาการหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัย เช่น กรีดร้อง ทำลายสิ่งของ โวยวาย หรือบ่นว่า เมื่อถูกขัดใจหรือเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างกะทันหัน (งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 12) ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องเรียนรู้การรู้จักควบคุมอารมณ์ และต้องแสดงพฤติกรรมต่างๆให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น (<http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html>)

- ความรับผิดชอบในการทำงาน

ส่วนใหญ่แล้วนักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานดี แต่มีหลายครั้งที่นักเรียนมักลืมนำงาน แต่เมื่ออาจารย์เตือน นักเรียนก็จะนำมาส่งในภายหลัง อันเกิดจากความผิดปกติด้านความเอาใจใส่ (Inattention) ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 19)

4.3.2) การร่วมกิจกรรมยามว่างกับเพื่อนในชั้นเรียน

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักเป็นคนโดดเดี่ยว อ้างว้าง และไม่ค่อยมีเพื่อน อันเนื่องมาจากการขาดทักษะการเข้าสังคมที่ดี แต่ในความเป็นจริงเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องการมีเพื่อน ดังนั้นการเรียนรู้และการฝึกฝนทักษะการเข้าสังคมตามคำแนะนำของผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ก็จะช่วยให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งกรณีศึกษาก็ได้ฝึกสร้างหัวข้อสนทนาที่เป็นกลางในการร่วมวงสนทนากับเพื่อนๆนักเรียนฝึกที่จะฟังผู้อื่นพูด แทนที่จะพูดในเรื่องที่ตนสนใจเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งระยะหลังนักเรียนก็มีกิจกรรมทำร่วมกับเพื่อนมากขึ้น เช่น นักเรียนสนใจไปร่วมเล่นเกมคอมพิวเตอร์กับเพื่อน ไปเล่นเครื่องเล่นที่สนามเด็กเล่น ไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุด หรือไปรับประทานอาหารที่โรงอาหารในช่วงหลังเลิกเรียน (<http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html>)

4.4) บทบาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน

4.4.1) ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน และ

การแก้ปัญหาการไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

จากการสัมภาษณ์กรณีศึกษา นักเรียนเคยกล่าวว่า

“ผมอยากมีเพื่อนครับ” ซึ่งคำกล่าวประโยคสั้นๆ นี้ มีความหมายอย่างมากกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทุกคน ในความเป็นจริงเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความปรารถนาที่จะมีเพื่อน แต่มักประสบปัญหาในการติดต่อสื่อสารให้สำเร็จ ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงเผชิญกับความกดดัน ความวิตกกังวล และความหดหู่ อันนำไปสู่สภาวะอารมณ์ที่แปรปรวนได้ง่าย (<http://www.aspennj.org>) เมื่อเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะประสบปัญหาการเข้าสังคม เช่นเดิม ผู้ที่เป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจึงมักพบความโดดเดี่ยวอ้างว้าง และไม่สามารถแสดงความรู้สึก หรืออารมณ์ร่วมให้ผู้อื่นรับทราบ (Barbara L. Kirby, 2005; <http://www.udel.edu/bkirby/asperger/aswhatisit.html>)

ในเรื่องความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในชั้นเรียนนั้น จากการศึกษาประวัตินักเรียนในอดีตพบว่า ในช่วงวัย 3 ขวบนักเรียนไม่เคยเล่นกับเพื่อนเลย พอช่วงวัย 4 ขวบนักเรียนเคยเล่นกับเพื่อน แต่นักเรียนเล่นกับเพื่อนได้เกิน 15 นาที เพียงครั้งเดียว ส่วนช่วงวัย 5 ขวบนักเรียนเล่นกับเพื่อนที่สนามหลังเลิกเรียนได้เกิน 15 นาที ได้ประมาณ 5 ครั้ง แต่เมื่อนักเรียนโตมากขึ้นในช่วงอายุ 10-11 ขวบ นักเรียนสามารถเล่นกับเพื่อนได้นานมากขึ้น มีการสนทนากับเพื่อนได้ดีขึ้น ยอมรับคำชวนจากเพื่อนไปทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน เช่น การทำงานกลุ่ม การทำกรรบ้าน การอ่านนิทาน หรือ การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ ระยะเวลาให้นักเรียนให้ความร่วมมือกับอาจารย์ และเพื่อนดีขึ้น รู้จักเรียนรู้ ทำความเข้าใจในการฝึกทักษะทางสังคมร่วมกันทั้ง 3 ประสาน ส่วนใหญ่นักเรียนตั้งใจเต็มใจที่จะปฏิบัติตาม แต่มีหลายครั้งที่นักเรียนขอเลี้ยงไปอยู่ตามลำพัง เพื่อมีเวลาเป็นส่วนตัว ถ้าเปรียบเทียบกับในอดีตนักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อยๆ แต่ถ้าเปรียบเทียบกับเด็กปกติในวัยเดียวกันนักเรียนมีพื้นฐานในการปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ดีนัก

4.4.2) การหลีกเลี่ยงการใช้กำลังกับเพื่อนเมื่อเกิดปัญหา

เนื่องจากนักเรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ยากกว่าเด็กปกติ มีการตอบสนองของความรู้สึกตนเองต่อสังคมอย่างไม่เหมาะสม และมีความรู้สึกไวต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว (<http://www.aspennj.org>) รวมถึงนักเรียนมักยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และมีปฏิริยาตกใจกลัวจนตัวสั่นได้ง่ายจึงต่อสู้เพื่อปกป้องตนเอง ส่งผลให้เมื่อนักเรียนมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน นักเรียนจะประเมินเหตุการณ์ผิดพลาดและมีการใช้กำลังกับผู้อื่น ซึ่งหลังเกิดเหตุทุกครั้ง นักเรียนจะยอมรับผลที่เกิดขึ้นนักเรียนจะรับฟังเหตุผลได้ดีขึ้น มีการเรียนรู้บทเรียนจากความผิดและเรียนรู้ที่จะกล่าวคำขอโทษ และการทำความดีไถ่โทษ ส่วนใหญ่แล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะ

แก้ไขปัญหาก็ได้ในขอบข่ายเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษ (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 17)

นักเรียนมักได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง ครู และอาจารย์ ถึงวิธีการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอนการปฏิบัติ (algorithm) ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาเด็กแอสเพอร์เกอร์ ซินโดรมสามารถเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆมาใช้ได้ดีขึ้นเป็นลำดับ จึงส่งผลให้ปัญหาการใช้กำลังโต้ตอบกันมีน้อยลง

4.5) บทบาทในการปรับปรุงข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา

4.5.1) การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร

ปกติแล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วในช่วงอายุ 5 ขวบ (Frith, 1991) แต่มีเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจำนวนหนึ่งที่มีปัญหาทางการพูดจึงต้องเข้ารับการบำบัดทางภาษา (Language Therapy) จากผลการวิจัยพบว่ากรณีศึกษาเคยไปพบจิตแพทย์เพื่อทำจิตบำบัดตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก ซึ่งการบำบัดทางภาษานี้เป็นวิธีการที่ดีสำหรับการแก้ปัญหากลุ่มของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

(<http://www.autism.org/asperger.html>)

ระยะหลังนักเรียนเรียนรู้ที่จะฟังคำแนะนำ และฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น มีการยอมรับที่จะปรับเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เหมาะสมมากขึ้น แทนที่จะสนทนาเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจเท่านั้น โดยเรื่องนี้นักเรียนเลือกมาพูดในระยะแรกมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับการ์ตูนที่นักเรียนชอบ ซึ่งนักเรียนมักเล่าซ้ำไปซ้ำมาจนเพื่อนไม่ยอมฟัง ต่อมานักเรียนจึงเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เหมาะกับผู้ฟังมากขึ้น เช่น การพูดเกี่ยวกับเกมคอมพิวเตอร์ หรือ ตัวต่อรถยนต์ จึงทำให้เพื่อนสนใจที่จะพูดโต้ตอบด้วย

4.5.2) ด้านการตีความหมายที่สื่อสารที่เข้าใจไม่ตรงกัน

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักไม่เข้าใจคำพูดที่มีความหมายกำกวม เด็กจะตีความข้อมูลได้ง่ายขึ้นถ้าเป็นข้อมูลที่เห็นด้วยตา (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 13) ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องเรียนรู้ที่จะซักถามเพื่อเป็นการตรวจสอบข้อมูลอีกครั้ง ซึ่งนักเรียนก็กลัวที่จะซักถามมากขึ้น แต่สังเกตว่านักเรียนจะถามเฉพาะประเด็นที่นักเรียนสนใจ

4.6) บทบาทในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออก

4.6.1) การพัฒนาด้านอุปนิสัย อารมณ์ และการแสดงออก

จากการสัมภาษณ์กรณีศึกษา ผู้วิจัยพบว่า การถูกเพื่อน แกล้ง ยั่วแหยง ช่มชู้ หรือล้อเลียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมตนเองได้ ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับแนวคิดของ Barbara L. Kirby (2005) และ <http://www.aspergersyndrome.org> ที่กล่าวว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักตกเป็นเหยื่อของการถูกรังแก หรือยั่วแหยงจากเพื่อนๆ จนบางครั้งมีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม ซึ่งเกิดจากระบบสมอง ระบบความคิด และปากที่ทำงานไม่สัมพันธ์กัน มีลักษณะเป็นการพูดโพล่งออกมา (blurtng) เป็นการพูดที่ออกมาจากความคิดภายในจิตใจ โดยไม่คำนึงว่าผู้ฟังจะรู้สึกเสียใจหรือไม่ ปกติแล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมักมีความกดดัน และความเครียดได้ง่ายกว่าเด็กปกติ (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 14-17) ดังนั้นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมต้องเรียนรู้ที่ทำความเข้าใจ ความรู้สึกของผู้อื่น รู้จักควบคุมสติและอารมณ์ และควรมีสมาณีสำนึก(Common Sense) ในการพูดให้มากขึ้น ผู้ใหญ่ควรสอนให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมรู้จักคิดก่อนที่จะพูด

4.6.2) การควบคุมสภาวะทางอารมณ์ทุกสถานการณ์ฝึกสมาธิ

การฝึกสมาธิช่วยให้นักเรียนมีสติมากยิ่งขึ้น ในช่วงแรกของการฝึกนั่งสมาธินักเรียนทำได้นั่งเพียงไม่กี่นาที แต่เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนสามารถนั่งสมาธิได้ยาวนานมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งการฝึกสมาธิให้ได้ผลที่ดีนั้นต้องอาศัยความร่วมมือจาก 3 ฝ่าย คือ นักเรียน ผู้ปกครอง และครู-อาจารย์ โดยนักเรียนต้องให้ความร่วมมือกับอาจารย์ในการตั้งใจปฏิบัติที่โรงเรียน และขอความร่วมมือจากทางผู้ปกครองให้นักเรียนกลับไปฝึกต่อที่บ้าน การฝึกสมาธิอย่างประจำ และต่อเนื่องจะทำให้เด็กเกิดความเคยชิน และมีอารมณ์ที่สงบลง

4.7) บทบาทในการนำประสบการณ์ที่ผ่านมาเพื่อปรับพฤติกรรม และเพื่อพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ดังนี้

4.7.1) การพัฒนาด้านการเคลื่อนไหว และการพัฒนา

กล้ามเนื้อมัดเล็ก – มัดใหญ่

ส่วนใหญ่แล้วเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาในเรื่องของความเคลื่อนไหวมากถึงร้อยละ 90 (ชมรมเพื่อนบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม, 2545: 3) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กรณีศึกษามีข้อบกพร่องในเรื่องการเคลื่อนไหว มีการเคลื่อนไหวที่ไม่คล่องแคล่ว และมีความสามารถในการใช้อวัยวะส่วนต่างๆที่ไม่ดีนัก ดังนั้นอาจารย์หลายท่านจึงแนะนำกรณีศึกษาให้ฝึกฝนทักษะต่างๆเพิ่มเติม เพื่อให้มีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวที่ดีขึ้น เช่น การฝึกรับส่งลูกบอล การขี่จักรยาน หรือ การปีนเครื่องเล่น (<http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html>)

4.7.2) การพัฒนาด้านประสาทสัมผัส

เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีปัญหาในเรื่องของการรับรู้

ด้วยประสาทสัมผัสด้านใดด้านหนึ่งจาก 5 ด้าน ได้แก่ การได้ยิน การเห็น การรับรส การดมกลิ่นและการสัมผัส เด็กจะไวต่อเสียงที่คนอื่นไม่สนใจ เด็กจะมีความกลัวต่อเสียงที่ไม่น่าฟังพอใจ มีการตอบสนองต่อเสียงที่คนอื่นคุ้นเคยด้วยท่าที่หวาดกลัว เช่น เสียงระฆัง เสียงเตี๋ยนไฟ เสียงกระดิ่ง หรือเสียงโทรศัพท์ นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมหลายคนก็จะแพ้แสงสว่างจ้า หรือแสงแดดแรงๆ มากกว่าคนอื่น ส่วนในเรื่องการรับรสหลายครั้งที่พบว่ากรณีศึกษาเลียปากกา รับประทานยาสีฟัน หรือน้ำหมึกซึ่งสาเหตุที่นั่นอาจเกิดจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมจะชิม หรือ ดมสิ่งของที่ตนเองไม่คุ้นเคย หรือไม่เคยเห็นมาก่อนแทนการจับต้อง หรือสัมผัส เช่น เลียใบไม้ หรือดมหนังสือ (จุดประกาย, 2545: 2) นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอาจมีอาการกลัวความมืด และกลัวการอยู่คนเดียว ซึ่งประเด็นนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Helen Mesaros (2000: 24) ที่ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาชีวิตของ Glenn Gould ผู้ที่มีอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จากการศึกษาพบว่า ในวัยเด็ก Glenn Gould มีอาการกลัวความมืด และกลัวการอยู่คนเดียว ซึ่งอาจเกิดจากการฝังใจเรื่องการเจ็บป่วยของคุณแม่ ซึ่งอาการกลัว และวิตกกังวลเหล่านี้เกิดขึ้นภายในจิตใจของเด็กได้อยู่เสมอ เด็กบางคนเกิดอาการกลัวขั้นรุนแรง (Phobia) จึงต้องดูแลอย่างใกล้ชิด เช่น กลัวเสียงฟ้าร้อง หรือเสียงฟ้าผ่าสำหรับทางแก้ไขนั้นต้องค้นหาว่าเด็กกลัวอะไรบ้าง จากนั้นก็ให้เด็กหลีกเลี่ยงในการเผชิญกับสิ่งที่ทำให้กลัว นอกจากนั้นการพูดปลอบประโลมด้วยการใช้น้ำเสียงที่อ่อนโยนก็สามารถช่วยคลายความวิตกกังวลของเด็กลงได้ ผู้ใหญ่อาจสอนให้เด็กตั้งอัตราความกลัวไว้ในใจ และถ้าเด็กทำให้อัตราความกลัวลดน้อยลง ผู้ใหญ่อาจให้รางวัลด้วยการชมเชย ผู้ใหญ่ควรสร้างกำลังใจให้เด็กรู้ว่า “ฉันทำได้ ฉันไม่กลัว ทุกอย่างต้องเรียบร้อย” หรือการใช้เทคนิคกระตุ้นความรู้สึกผ่อนคลายให้กับเด็ก (Relaxation Techniques) และเมื่อเด็กโตขึ้นอาการกลัว และอาการวิตกกังวลจะลดน้อยลง หรือหายไปได้ในที่สุด (Myles and Southwick, 1999: 16;

<http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>) จากกรณีศึกษาพบว่ากรณีศึกษามีปัญหาในการรับประทานอาหาร สาเหตุอาจเกิดจากเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมส่วนใหญ่มีปัญหาในการรับกลิ่น โดยมักยึดติดรสชาติอาหารแบบเดิมๆ ชอบรสชาติที่แน่นอนและคุ้นชิน (Brenda Smith Myles and Jack Southwick, 1999: 16-17) นอกจากนี้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีประสาทรับกลิ่นที่ไวมาก ส่วนด้านการสัมผัสเด็กจะรู้สึกอึดอัดไม่สบาย เมื่อสวมใส่เสื้อผ้าที่ทำจากวัสดุบางชนิด และเด็กไม่ชอบให้ผู้อื่นแตะต้องตัว ส่วนเรื่องการตอบสนองต่อความเจ็บปวด เด็กบางคนมักจะแสดงอาการไม่ตรงกับความรู้สึกจริง เช่น เด็กจะไม่ร้องไห้เมื่อหกล้ม ไม่แสดงอาการหนาวสั่น เมื่ออากาศเย็นลง แต่ขณะเดียวกันเด็กกลับไม่กลัวในสิ่งที่ควรกลัว เช่น เข้าไปเหยยสุนัขที่ไม่คุ้นเคย เขามือจับปลวไฟ หรือวิ่งลงไปบนท้องถนนที่มีรถวิ่งพลุกพล่าน

(จุดประกาย, 2545: 2) ซึ่งจากการสังเกตกรณีศึกษา พบว่าในบางครั้งมีเหตุการณ์ที่อันตรายเป็นเหตุขึ้นกับนักเรียนอันเกิดจากอาการแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เช่น ขณะเดินทางไปทัศนศึกษานักเรียนออกจากแถวแยกไปเดินอยู่คนเดียวหรือแยกไปแอบซ่อนที่มุมลับตาคน หรือ นักเรียนทำท่าทางจะป็นตี (Barbara L. Kirby, 2005; <http://www.aspergersyndrome.org>) เหตุการณ์เหล่านี้เกิดจากความผิดปกติทางพัฒนาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่เกี่ยวข้อง และตัวนักเรียนต้องระวังไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่อันตรายเป็นเหตุขึ้น

4.7.3) การพัฒนาตนให้มีความรับผิดชอบ

จากประวัติผลการเรียนของกรณีศึกษาพบว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนในระดับดีพอสมควร มีการส่งงานเป็นบางครั้งบางคราวซึ่งเกิดจากการลืม หรือไม่ใจคำสั่งของงานแล้วไม่กล้าถามอาจารย์ แต่เมื่ออาจารย์ทวงถามนักเรียนก็สัญญาว่าจะนำงานมาส่งโดยเร็วที่สุด และนักเรียนก็นำงานมาส่งตามที่ได้นัดหมายไว้ แต่นักเรียนมีลายมือและผลงานที่ไม่ประณีตนัก ซึ่งผลที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับงานเขียนของ ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (2545: 3) ที่กล่าวว่า เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความขยัน และมีความรับผิดชอบกับทุกคน

4.7.4) ด้านความซื่อสัตย์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากรณีศึกษามีความซื่อสัตย์พอสมควร ซึ่งผลที่เกิดขึ้นนี้สอดคล้องกับงานเขียนของ ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (2545: 3) ที่กล่าวว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมมีความจริงใจ และมีความซื่อสัตย์กับทุกคน แต่ในบางครั้งผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามีการพูดที่บิดเบือนจากความเป็นจริงบ้าง ทั้งนี้เกิดจากกรณีศึกษาต้องการปกปิดความผิด จึงเป็นการพูดที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงอันเนื่องจากการกลัวความผิดพลาด หรือความล้มเหลว

ที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดถือเป็นแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษาด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคี ที่ผู้วิจัยคาดหวังว่างานวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ นักการศึกษา นักวิชาการ และนักวิจัยที่ให้ความสนใจไม่มากนักน้อย ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่าผู้เชี่ยวชาญเรื่องแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และผู้ปกครองหลายท่านทั้งในประเทศ และต่างประเทศที่มีความเชื่อว่าเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ หากเด็กได้รับการช่วยเหลืออย่างทันที่อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งความสำเร็จของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมในอนาคตจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากขาดความร่วมมือ ขาดแรงสนับสนุน และขาดกำลังใจจากผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และนักเรียนที่เป็นเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ มีดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาควรมีการเผยแพร่งานวิจัย หรือข้อมูลเกี่ยวกับ แอสเพอร์เกอร์ซินโดรมให้กับสาธารณชนได้รับทราบอย่างแพร่หลายมากยิ่งขึ้น เช่น การตีพิมพ์บทความ หรืองานวิจัยแจกตามสถาบันการศึกษาทั่วประเทศ เนื่องจากในขณะนี้ยังมีผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ อีกจำนวนมากทั้งในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดที่ไม่เข้าใจลักษณะอาการของเด็ก แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม

2. หน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาควรมีการสนับสนุนในการสร้างเครื่องมือเพื่อวินิจฉัยอาการของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมที่เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ

3. โรงเรียน และสถาบันการศึกษาอื่นๆควรมีการจัดผู้ชำนาญการ หรือผู้เชี่ยวชาญมาดูแลเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมสามารถเรียนรู้ร่วมชั้นเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ และผู้สนใจ

1. ควรศึกษาเรื่องแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมอย่างถ่องแท้ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ และการแก้ไขปัญหาในการปรับตัวด้านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หรือปัญหาทางจิตใจของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม อันเนื่องมาจากสภาพทางอารมณ์ และพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

2. เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้ปกครอง ในการกำหนดบทบาทตัวเองในการสนับสนุน ส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเต็มที่ เพื่อก่อให้เกิดทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพให้กับประเทศชาติ เช่น ผู้ปกครองผลักดัน และส่งเสริมลักษณะเด่นของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เช่น ความสามารถทางดนตรี ทางศิลปะ หรือทางด้านคอมพิวเตอร์ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชนด้วยการแข่งขัน หรือการแสดงบนเวที

3. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครู อาจารย์ นักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย และผู้สนใจทั่วไปในการเข้าใจลักษณะ และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน และการอยู่ร่วมกันในสังคมของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยครู - อาจารย์อาจมีการส่งเสริมการเรียนรู้ และจัดการศึกษาด้วยการเรียนแบบการสอนเสริม (Enchancement) เพิ่มเติมในประเด็นที่เด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมไม่ถนัด หรือไม่เข้าใจ นอกจากนี้ครู - อาจารย์อาจจัดแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Plan: IEP) เพื่อให้เหมาะสมกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมแต่ละคน รวมถึงการจัดการ

ผู้เชี่ยวชาญมาสอนทักษะที่เด็กมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษเพิ่มเติม เพื่อส่งเสริมให้ศักยภาพที่เด็กมีเด่นชัดมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เพื่อทราบลักษณะของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม และแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยความร่วมมือแบบพหุภาคีของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมระดับประถมศึกษา และอาจเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไปที่เน้นการศึกษาเชิงพัฒนาการระยะยาว (Longitudinal Studies) ทั้งช่วงวัยเด็กเล็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ซึ่งจะเป็นงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษาไทย

2. ควรมีการศึกษาด้านการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ได้รูปแบบที่เหมาะสมเฉพาะบุคคล

3. ควรมีการศึกษาลักษณะเด่นของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เพื่อที่จะนำเสนอรูปแบบกิจกรรมในการพัฒนาเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ให้สู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ ทางกีฬา ทางดนตรี หรือทางศิลปะต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

งามตา พัวศิริรักษ์. **แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ลำดับ 2. (Asperger Syndrome Volume 2).**

กรุงเทพมหานคร: ทรงสิทธิ์วรรณ, 2544.

งามตา พัวศิริรักษ์. **แนววิธีช่วยเด็ก “แอสเพอร์เกอร์” . คมชัดลึก 25 เมษายน 2545 : 8.**

จุดประกาย. **แอสเพอร์เกอร์ เด็กตกสำรวจ. กรุงเทพธุรกิจ (จุดประกาย) 22 มีนาคม 2545 :**

1-2.

ชมรมเพื่อบุคคลแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม. **เด็กแอสเพอร์เกอร์ คุณควรเข้าใจเขา.**

กรุงเทพธุรกิจ (จุดประกาย) 19 กันยายน 2545 : 3.

ชลทิพย์ ทรัพย์วิเชียร. **โรคแอสเพอร์เกอร์ (Asperger disorder).** กรุงเทพมหานคร:

โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์, 2545.

ทศพร มณีศรีขำ. **การเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล. พิมพ์ครั้งที่ 1.** กรุงเทพมหานคร: ภาควิชา

การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2539.

ปทุมพร เปี้ยถนอม. **การศึกษารายกรณีในด้านคุณลักษณะ สภาพแวดล้อม และ**

ปัญหาของเด็กปัญญาเลิศระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

พนม ลิ้มอารีย์. **การเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล. มหาสารคาม: ภาควิชาแนะแนวและ**

จิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม, 2530.

ลักขณา สรวิวัฒน์. **การศึกษารายกรณี. พิมพ์ครั้งที่ 1.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียน

สโตร์, 2548.

วงเดือน เดชะรินทร์. **แอสเพอร์เกอร์ .. คือ อะไร. Journal Health today ปีที่ 3 ฉบับที่ 37**

(มีนาคม 2548) : 84-86.

สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต. **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 5.**

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

ภาษาอังกฤษ

- American Psychiatric Association. **Diagnosis and statistical manual of mental disorder.** 4th edition DSM-IV. Washington,DC: American Psychiatric Association, 1994.
- Asperger, Hans. Die “**Autistischen Psychopathen**” im Kindersalter. Archiv fur Psychiatrie und Nervenkrankheiten, 1944.
- Attwood, Tony. **Asperger’s Syndrome: A Guide for Parents and Professionals.** Forward by Lorna Wing. London: Jessica Kingsley, 1998.
- Billington, Beth. Mental Health Aspects of Autism and Asperger Syndrome. **Community Care** 1588 (2005): 46.
- Carter, Susan Jane. **Comparison of Children and adolescents with Asperger Syndrome to their peers with learning disabilities in adaptive functioning, academic achievement, and victimization.** [Online]. Available from: DAI-A 66/01 (July 2005): 138.
- Clements, Colleen. Asperger ’s syndrome, Boys, Behavior. **Medical Post** 37/41 (December 2001): 15.
- Cook, Maureen. Employing People with Asperger Syndrome: A Practical Guide. **Community Care** 1594 (October 2005): 44.
- Coussens, Marieke. **A pilot study of quality of life of young adults with Asperger syndrome.** [Online]. Available from: MAI 42/02 (April 2004): 584.
- Fondacaro, Donna Maccarella. **Asperger syndrome and educational interventions: A series of case studies.** [Online]. Available from: DAI–A 62/02 (August 2001): 527.
- Frith, U. **Autism and Asperger Syndrome.** Cambridge: Cambridge University Press, 1991.
- Graffam, Ben. **Asperger Syndrome: A case study on one family ’s understanding.** [Online]. Available from: DAI - A 66/03 (September 2005): 957.
- Gyurjyan, Gohar. **Comprehension of facial expressions and prosody in Asperger Syndrome.** [Online]. Available from: DAI – B 65/07 (January 2005): 3708.

- Hamilton, Marilyn Sue. **Concept attainment: A case study comparing a child profiled with Asperger syndrome and his fifth grade classmates.** [Online]. Available from: DAI – A 63/02 (August 2002): 504.
- Hartman, Melissa Ann. **Asperger syndrome in the inclusive classroom: Identification of problem behaviors.** [Online]. Available from: DAI – A 62/03 (September 2001): 973.
- Hughes, Sylura. People with Asperger syndrome brilliant but socially awkward. **Canadian HR Reporter** 14/2 (January 2001): 4.
- Jones, Glenys. **Educational Provision for Children with Autism and Asperger Syndrome.** London: David Fulton, 2002.
- Kirby, Barbara L. **What is Asperger Syndrome?** Revised 2005. [Online]. Available from : <http://www.aspergersyndrome.org>. (2005).
- Laxton, Mary. Parenting a Child with Asperger Syndrome: 200 Tips and Strategies. **Community Care** 1565 (2005): 46.
- Mesaros, Helen. Autism, Asperger 's Syndrome. **Medical Post** 36/18 (May 2000): 24.
- Myles, Brenda Smith and Southwick, Jack. **Asperger Syndrome and Difficult Moments.** Kansas: Autism Asperger, 1999.
- Ormsbee, Chris K. and Brandes, Joyce. Asperger Syndrome Practical Strategies for the Classroom: A Teacher 's Guide. **Intervention in School & Clinic** 41/2 (November 2005): 120 -121.
- Palmer, Ann. **Realizing the College Dream with Autism or Asperger Syndrome: A Parent 's Guide to Student Success.** London: Jessica Kingsley, October 2005.
- Patrick, Louise and Salik, Ronald M. Fish Oil Supplementation and Autism/ Asperger 's Syndrome: A New Study. **Total Health** 27/1 (February – March 2005): 12.
- Phemister, Art. Reaching Kids with Asperger 's Syndrome. **Education Digest** 71/2 (October 2005): 58- 63.
- Seeman, Corey. Realizing the College Dream with Autism or Asperger 's Syndrome: A Parent ' s Guide to Student Success. **Library Journal** 130/17 (October 2005): 72.

- Trimarchi, Carrie L. **The implementation and evaluation of a social skills training program for children with Asperger syndrome.** [Online]. Available from: DAI –B 65/05 (November 2004): 2655.
- Wing, Lorna. “Sex ratios in early childhood autism and related conditions” **Psychiatry Research** 5, (1981): 129-137.
- Wing, Lorna. Asperger’s Syndrome: A clinical account. **Psychological Medicine** 11 (1981): 115-129.
- World Health Organization. **The ICD – 10 international statistical classification of disease and related health problem.** 10th rev. Geneva: World Health Organization, 1993.

Asperger Syndrome ’ s Websites

- <http://www.aspennj.org>
- <http://www.asperger.asn.au>
- <http://www.asperger.com>
- <http://www.aspergersyndrome.com>
- <http://www.asperger.net>
- <http://www.aspergernyc.com>
- <http://www.asperger.org>
- <http://www.aspergersyndrome.org>
- <http://www.aspergerinfo.com>
- <http://www.autism.org/asperger.html>
- <http://www.ASPIE.com>
- http://www.en.wikipedia.org/wiki/Asperger's_syndrome
- <http://www.faaas.org>
- <http://www.info.med.yale.edu/chldstdy/autism/asperger.html>
- <http://www.kidshealth.org/parent/medical/brain/asperger.html>
- <http://www.ninds.nih.gov/disorder/asperger/asperger.html>
- <http://www.search.epnet.com/login.aspx?direct=true&db=aph&an=16700780>
- <http://www.tonyattwood.com.au>
- <http://www.udel.edu/bkirby/asperger/aswhatisit.html>

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ตารางสรุปผลการเรียนของกรณีศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางสรุปความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละรายวิชาตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีต่อกรณีศึกษาตั้งแต่ พ.ศ. 2544 - 2549

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หมายเหตุ ในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 วิชาสังคมศึกษา รวมอยู่กลุ่มสร้าง เสริมประสบการณ์ ชีวิต	ข้อค้นพบ - ได้รับการดูแลการทำงาน บ้านอย่างดีจากผู้ปกครอง - รู้จักที่จะถามเมื่อข้องใจ	ข้อค้นพบ - มีความจำดี - มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง - สามารถทำงาน และส่งงาน ให้ตรวจได้ทันเวลา และ ทำงานเรียบร้อยพอสมควร	ข้อค้นพบ - ขณะเรียนตั้งใจเรียนพอสมควร	ข้อค้นพบ - มีสุขนิสัยดี ช่างคิด ช่าง สังเกต มักมีคำถามแปลกๆ เสมอ - ชอบทำกิจกรรมในห้อง และมีเกมอยู่ในใจเสมอ	ข้อค้นพบ - มีความสามารถในการเข้า ใจบทเรียน	ข้อค้นพบ - จะอภิปรายเฉพาะเรื่องที่ตน สนใจ - ในช่วงโม่งเรียนมักอยู่ในโลก ของตนเอง แต่ไม่รบกวนการ เรียนการสอน
	ปัญหาที่พบ - ความตั้งใจในการเรียนขึ้นอยู่ กับอารมณ์ - ถ้านักเรียนอารมณ์ดีก็จะให้ ความร่วมมือดี - เวลาเรียนส่วนมากจะนั่งฟัง หรือเดินฟัง	ปัญหาที่พบ - มีความตั้งใจเรียน แต่ไม่ สม่ำเสมอ - มีสมาธิในการเรียนน้อย โดยมักมีสมาธิสั้น และชอบ เดินออกจากที่ทุกครั้งี่เรียน และไม่ชอบนั่งอยู่กับที่	ปัญหาที่พบ - เวลาทำกิจกรรมกลุ่ม มักมี ปัญหากับเพื่อน - มีอารมณ์ไม่คงที่ - เวลาทำแบบฝึกหัด มักอ่าน อย่างรวดเร็วโดยไม่คิดให้รอบคอบ จึงทำให้มีผลงานที่ไม่เรียบร้อย เช่น ไม่ระบายสีผลงาน	ปัญหาที่พบ - ควรรับประทานอาหารที่ หลากหลายมากขึ้น	ปัญหาที่พบ - นักเรียนมีความตั้งใจเรียน ที่ไม่สม่ำเสมอ - ไม่สามารถควบคุม อารมณ์ได้เท่าที่ควร - มักทำงานอื่น หรือเล่น หรือไม่ก็มีเรื่องวิวาทกับ เพื่อน ทำให้อาจารย์ต้อง เรียกมาตักเตือน - มีความเป็นตัวของตัวเอง สูง	ปัญหาที่พบ - ไม่จดบันทึกในช่วงโม่งเรียน แต่ ทำงานมาส่งครบทุกครั้งภาย นอกเวลาเรียน - พบว่าชอบเล่นน้ำลาย และทำ ให้เพื่อนที่นั่งใกล้ๆเดือดร้อน - การทำงานกลุ่มเพื่อนประเมิน ว่านักเรียนไม่ช่วยเพื่อนทำงาน แต่แสดงความคิดเห็น - การปรับตัวมักมีปัญหาเสมอ
	ข้อเสนอแนะ - ผลงานจะมีคุณภาพถ้าได้รับ รางวัลตอบแทนจากอาจารย์ - ต้องคอยแนะนำการรับ ประทานอาหารอย่างใกล้ชิด		ข้อเสนอแนะ - ต้องฝึกรับประทานอาหาร กลางวันให้มากขึ้น - เมื่อต้องทำงานกลุ่ม นักเรียน ต้องพยายามยอมรับความคิดเห็น แบบประชาธิปไตยมากขึ้น	ข้อเสนอแนะ - ควรสังเกตความเหมาะ สมในการถามให้มากขึ้น - ควรถามให้ถูกต้องกับช่วง เวลา		

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
วิทยาศาสตร์ หมายเหตุ ในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 วิชาวิทยาศาสตร์ รวมอยู่วิชาการ การใช้ชีวิต	<u>ข้อค้นพบ</u> - ได้รับการดูแลการทำงาน บ้านอย่างดีจากผู้ปกครอง	<u>ข้อค้นพบ</u> - มีความจำดี - มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง - สามารถทำงาน และส่งงาน ให้ตรวจได้ทันเวลา และ ทำงานเรียบร้อยพอสมควร	<u>ข้อค้นพบ</u> - ขณะเรียนตั้งใจเรียนพอสมควร - มีทักษะทางวิทยาศาสตร์ ในระดับที่ดี	<u>ข้อค้นพบ</u> - นักเรียนสนใจเรียนวิชา วิทยาศาสตร์มากกว่าสังคม ศึกษา - มีทักษะทางวิทยาศาสตร์ ในระดับที่ดี	<u>ข้อค้นพบ</u> - นักเรียนตั้งใจเรียนดี - กล้าแสดงออก - แสดงความคิดเห็นดีมาก	<u>ข้อค้นพบ</u> - สนใจร่วมกิจกรรมดี และ พยายามตั้งใจเรียน - ชอบทำกิจกรรมทดลอง - มีผลงานดี - พยายามตอบคำถาม และ อภิปรายเมื่อครูซักถาม
	<u>ปัญหาที่พบ</u> - ความตั้งใจในการเรียนขึ้นอยู่กับ อารมณ์ ถ้านักเรียนอารมณ์ดีก็จะให้ ความร่วมมือดี - เวลาเรียนส่วนมากจะนั่งฟัง หรือเดินฟัง	<u>ปัญหาที่พบ</u> - มีความตั้งใจเรียน แต่ไม่ สม่ำเสมอ - มีสมาธิในการเรียนน้อย โดยมักมีสมาธิสั้น และชอบ เดินออกจากที่ทุกครั้งที่เรียน และไม่ชอบนั่งอยู่กับที่	<u>ปัญหาที่พบ</u> - เวลาทำกิจกรรมกลุ่ม มักมี ปัญหากับเพื่อน - มีอารมณ์ไม่คงที่ - เวลาทำแบบฝึกหัด มักอ่าน อย่างเร็วโดยไม่คิดให้รอบคอบ จึงทำให้มีผลงานที่ไม่เรียบร้อย เช่น ไม่ระบายสีผลงาน		<u>ปัญหาที่พบ</u> - มีความรับผิดชอบยังไม่ดี เท่าที่ควร - ยังทำงานไม่เป็นระเบียบ นัก	<u>ข้อค้นพบ(ต่อ)</u> - ทำงานร่วมกับเพื่อนๆ ได้ดีขึ้น - พยายาม และรับผิดชอบใน การทำงานดี โดยเฉพาะงาน ส่วนตน - แม่นยำในบทเรียน และนำไป ใช้ได้ดี - สุภาพระเด็นสำคัญ และจด บันทึกได้ดีขึ้น
	<u>ข้อเสนอแนะ</u> - ผลงานจะมีคุณภาพถ้าได้รับ รางวัลจากอาจารย์		<u>ข้อเสนอแนะ</u> - ต้องฝึกปรับปรนทานอาหาร กลางวันให้มากขึ้น - เมื่อต้องทำงานกลุ่ม นักเรียน ต้องพยายามยอมรับความคิดเห็น แบบประชาธิปไตยมากขึ้น	<u>ข้อเสนอแนะ</u> - ควรถามให้ถูกกาลเทศะ	<u>ข้อเสนอแนะ</u> - ต้องฝึกการควบคุม อารมณ์ตนเองให้มากกว่านี้	

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
ภาษาไทย	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนสามารถสะกดคำได้อย่างแม่นยำ - อ่านหนังสือได้คล่อง 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมีทักษะการพูดและการเขียนที่ดีมาก - นักเรียนมีทักษะการอ่าน – นักเรียนมีความรู้ในหลักเกณฑ์ภาษาอยู่ในเกณฑ์ดีพอสมควร 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ชอบเล่าเรื่องนิทาน ใช้น้ำเสียงแสดงตามอารมณ์ตัวละครให้เพื่อนฟัง - ใ้คำแต่งประโยค และเขียนบรรยายเรื่องได้ดีพอสมควร 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมต่างๆ ดี - ลายมือสวยประณีต - สติปัญญาดี 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การเรียนอยู่ในระดับปานกลาง - นักเรียนเป็นเด็กฉลาด 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความรับผิดชอบในการทำงาน และส่งงานตามกำหนด - มีความมั่นใจในตนเอง - มีทักษะการพูดที่ดีมาก - ตั้งใจเรียนดีและร่วมกิจกรรมดี - ถ้าถูกใจสิ่งใดเป็นพิเศษจะอารมณ์ดี
	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสื่อสารทั้งการฟัง และการพูดยังเป็นปัญหาอยู่มาก - นักเรียนไม่ค่อยมีสมาธิในการฟัง - นักเรียนออกเสียงคำควบกล้ำ /ร/ล/ว ไม่ชัดเจน - ลายมือไม่เป็นระเบียบ และไม่สวยงาม 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ทักษะการฟังขึ้นอยู่กับสมาธิในแต่ละช่วง 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ขณะเรียน และทำกิจกรรมจะสนใจดี แต่เวลาทำงานจะเดินไปมา - อ่าน และเขียนสะกดคำได้พอสมควร แต่ออกเสียงไม่ชัดเจน 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ยังยึดอัดตามอยู่มากจนทำให้เกิดการต่อต้านในระเบียบกฎกติกาของสังคม ซึ่งจำเป็นต้องปรับปรุงอย่างยิ่ง 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องปรับปรุงการควบคุมสภาวะทางอารมณ์ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนดีขึ้น 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าเต็มใจจึงจะทำได้ดีทุกอย่าง - มีสมาธิในการเรียนที่ไม่สม่ำเสมอ - ไม่เคยอ่านออกเสียงให้ได้ยิน บางครั้งจะอ่านในใจในช่วงสั้นๆ
	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรฝึกสมาธิในการฟังมากขึ้น - ควรฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ /ร/ล/ว ให้ชัดเจน - ควรส่งเสริมการอ่านต่อไป 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรฝึกสมาธิในการฟังอย่างต่อเนื่อง - ควรได้รับการอ่านทบทวน เพื่อฝึกอ่านจับใจความในบทเรียน 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรปรับปรุงเรื่องลายมือ และการเขียนเรื่องให้มีรายละเอียดมากขึ้น 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้ามีสมาธิ และความตั้งใจที่ต่อเนื่องกว่านี้ จะยิ่งทำให้การเรียนดีกว่านี้มาก - ต้องควบคุมอารมณ์บ้างครั้ง 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนต้องการผู้ดูแลใกล้ชิดจากทางโรงเรียน และทางบ้านเป็นพิเศษ 	

กลุ่มสาระการ เรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
คณิตศาสตร์	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีทักษะด้านคณิตศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ที่ดี 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีพัฒนาการด้านทักษะต่างๆ ดีขึ้น - มีทักษะในการคิด คำนวณดี มาก - สามารถคิดหาคำตอบได้เร็ว - การทำงานในสมุดงาน และ ในรายงานเรียบร้อยดี 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ดี - สนใจซักถาม - สามารถเรียนรู้ และทำความเข้าใจบทเรียนใหม่ๆ ได้ดี - มีความรับผิดชอบต่องานที่มอบหมายมากขึ้น 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - โดยมากนักเรียนมักแจ่มใสดี - ความตั้งใจเรียนมาก หรือน้อยขึ้นอยู่กับอารมณ์ - สามารถเรียนเนื้อหาบทเรียนได้เข้าใจดี - ส่งงานได้ตรงเวลา และครบถ้วน 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความรับผิดชอบดี - ส่งงานตรงเวลา - มีทักษะทางคณิตศาสตร์ที่ดี - มีความรับผิดชอบดีมาก 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้มอบหมายสูง - มีทักษะการคำนวณที่ดีมาก
	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - การทำงานในระยะหลังไม่ค่อยประณีต และส่งงานไม่ค่อยสม่ำเสมอ 	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องเตือนให้ส่งงานตามเวลาที่กำหนดอยู่บ้าง - ผลงานไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อย 	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำงานตามอารมณ์ - เวลาทำแบบฝึกหัด ใจหยาบ - ปัญหาที่ต้องเขียนมาก นักเรียนจะทำล้าก็หยุด - อาจารย์ต้องเรียกให้มาทำที่โต๊ะอาจารย์ นักเรียนก็ยอมมาทำ และใช้เวลาไม่นาน 			<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ขาดความกระตือรือร้นในช่วงโม่งเรียน - มีสมาธิในการเรียนที่ไม่สม่ำเสมอ จนทำให้สับสนในบางบทเรียน
	<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรส่งงานตามที่ได้รับมอบหมาย และทำงานให้ประณีตมากขึ้น - ควรมีสมาธิในการเรียน และการทำงานอย่างสม่ำเสมอ 			<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - หากสามารถควบคุมอารมณ์ และรับฟังเหตุผลในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างถูกใจได้จะดีมาก 	<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรเพิ่มความตั้งใจเรียน และสนใจในการเรียน - หากหมั่นทำแบบฝึกหัด และทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอจะดีมาก 	<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรซักถาม และทบทวนนอกเวลามากขึ้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
ศิลปะ (ดนตรี-นาฏศิลป์)	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีทักษะการฟังที่ดี - สามารถร้องเพลงได้ดี เสียงไม่เพี้ยน - สามารถทำกิจกรรมต่างๆ ได้ดี(แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภาวะอารมณ์ของนักเรียน) 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - สามารถเล่นเปียโนได้ และมีสมาธิอยู่กับเปียโนได้นาน - มีพัฒนาการทางการเรียนดีขึ้นตามลำดับ - ให้ความร่วมมือใน กิจกรรมต่างๆ ดีขึ้นกว่าเทอมต้น 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เอาใจใส่ในการเรียนตามอารมณ์ - มีความรู้ในบทเรียนและทักษะทุกด้านแม่นยำดี 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีทักษะทางดนตรี – นาฏศิลป์ที่ดี 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีทักษะ และความรู้ทางดนตรีไทยดี - มีทักษะทางการแสดงอยู่ในระดับดี - มีทักษะทางนาฏศิลป์อยู่ในระดับดี 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความพยายาม และตั้งใจในการเรียนดี - มีความรับผิดชอบ - มีความสามารถทางการแสดงดี
	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าไม่ยอกร่วมกิจกรรมก็จะอยู่ส่วนตัว ไม่สูงลิ้งกับเพื่อน - ไม่สามารถรวมกลุ่ม และปฏิบัติตามกติกาได้ - ชอบทำตามใจตนเอง 		<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่ค่อยให้ความร่วมมือ 			
		<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - น่าจะส่งเสริมการเล่นเปียโนต่อไป ซึ่งอาจช่วยให้พัฒนาการต่างๆ ดีขึ้น 				

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
(ทัศนศิลป์)	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ผลการเรียนรู้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - จะทำในสิ่งที่ตนสนใจ จะทำตามเงื่อนไข (คะแนน) - ะยะหลังสามารถรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายได้ดีขึ้น - ะยะหลังอารมณ์ต่างๆ ที่ควบคุมไม่ได้ดูผ่อนคลายลง และสงบขึ้น 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ทักษะเกือบจะดีแล้ว - ตั้งใจทำงานดี - มีสมาธิในการทำงานดีขึ้นมาก 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจทำงานดี - ชอบทำงานศิลปะ - ควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความรับผิดชอบ และตั้งใจในการเรียนรู้ 	<p><u>ข้อค้นพบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจและรับผิดชอบต่อดี
	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความสนใจเฉพาะตัว - มักทำตามใจตนเองมากกว่าที่จะร่วมกิจกรรม - ไม่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ 	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนไม่ชอบฟัง อธิบาย จะลุกเดินรอบห้อง - บางครั้งขม่นั่งเรียน แต่ไม่นาน 	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรเพิ่มความอดทนในการฝึกทักษะอีก 		<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - สามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้นแต่ยังมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ เป็นส่วนใหญ่ 	<p><u>ปัญหาที่พบ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เข้าสังคมได้ไม่ดี - ไม่รู้ทักษะการเข้าสังคมจึงเดินไปมาในชั้นเรียน - ไม่กล้าเข้าร่วมกลุ่ม โดยพยายามเข้าหาผู้ใหญ่แทน
	<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องเรียนรู้เป็นรายบุคคล 			<p><u>ข้อเสนอแนะ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - อารมณ์จะดีถ้าได้ทำงานที่ชอบ 		

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
สุขศึกษาและพลศึกษา	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีทักษะปานกลาง - มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง - มีพัฒนาการในด้านทักษะที่ยังไม่เด่นชัด 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใส - มีลักษณะของผู้นำ และผู้ตาม - สามารถเรียนได้ดีพอใช้ - ระยะเวลาที่มีพัฒนาการที่ดีขึ้น 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ร่าเริง - ออกคำสั่งได้ชัดเจน - รู้จักปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง - กล้าซักถาม - การเคลื่อนไหวทำได้เหมาะสมกับวัย 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจเรียนค่อนข้างดี - มีความพยายามในการฝึกฝนตนเองค่อนข้างดี 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมีทักษะการใช้มือกับลูกบอลดี - ตั้งใจเรียน และสนใจเรียนดี - มีความรับผิดชอบดี 	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนดี - มีความรับผิดชอบในการส่งงาน - ตั้งใจเรียนดีพอควร - ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้ดีมากขึ้น
	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความสนใจ และความตั้งใจเรียนน้อย - ไม่ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ยังทำงานได้ช้า 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค่อนข้างใจน้อย น้ำตาพร่างบ่อยๆ - เอาแต่ใจ - ไม่ค่อยรับรู้กฎ - ไม่ทำตามคำสั่ง 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การควบคุมอารมณ์ยังไม่สม่ำเสมอ 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ยังต้องฝึกการยอมรับ และให้โอกาสกับตนเอง - มีสมาธิในการเรียนที่ไม่สม่ำเสมอ มักสนใจสิ่งอื่นมากกว่าบทเรียน 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรปรับปรุงการทำงานให้เป็นระเบียบมากขึ้น - มีสมาธิ และอารมณ์ยังไม่คงที่ - มีการซักถามเพียงบางครั้ง
		<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การฝึกทักษะทุกอย่างจะดี ถ้านักเรียนควบคุมสมาธิได้ - ควรหมั่นฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนอย่างสม่ำเสมอ 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรเพียรฝึกหัดทักษะกีฬาต่างๆ - ควรส่งเสริมให้เล่นกีฬากลางแจ้งเพิ่มขึ้น 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรเพียรฝึกหัดทักษะกีฬาต่างๆ - ควรส่งเสริมให้เล่นกีฬากลางแจ้งเพิ่มขึ้น 		<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรมีโอกาสฝึกเพิ่มมากขึ้น - ถ้าอ่านทฤษฎีมาบ้างก็คงจะดี - ควรปรับปรุงการทำงานให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมากยิ่งขึ้น <p>หมายเหตุ</p> <p>* นักเรียนเรียนแฮนด์บอล ฟุตบอล แบดมินตัน และกรีฑา *</p>

กลุ่มสาระการเรียนรู้	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
การงานอาชีพ และเทคโนโลยี	<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมักสนใจกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมเดี่ยว 			<p>ข้อค้นพบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนตั้งใจเรียน และเอาใจใส่ในการเรียนอย่างมาก - พอสวมครุ - มีทักษะการใช้มืออยู่ในเกณฑ์ที่ดี 	<p>ข้อค้นพบ(คอมพิวเตอร์)</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีทักษะพื้นฐานดี - มีทักษะการทำงานดีมาก <p>ข้อค้นพบ(เขียนแบบ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมีความพยายามในการปฏิบัติงานดี 	<p>ข้อค้นพบ(งานเกษตร)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจเรียนดี และมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย - มีความพยายามในการทำงานดี
	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การเรียน และการทำงานยังมีความสนใจ และความตั้งใจที่ไม่ต่อเนื่องเท่าที่ควร - นักเรียนมักเดินไป – เดินมา และหาของมาเล่นตามใจตนเอง - นักเรียนมักปฏิเสธการทำงานร่วมกับผู้อื่น - การมาเรียนยังไม่ยอมรับรู้กฎกติกาของห้อง - มักไม่ค่อยฟังเหตุผล จึงมักเกิดความเสียหายอยู่บ่อยครั้ง 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีสมาธิในการเรียนค่อนข้างสั้น - มักทำอะไรตามใจตนเอง - ไม่ค่อยให้ความร่วมมือ - ไม่ชอบนั่งนิ่ง เพื่อฟังคำอธิบาย โดยจะลุกเดินไปมารอบๆห้องเรียน และหยิบจับในสิ่งที่ตนเองพอใจ - ไม่ปฏิบัติงานร่วมกับเพื่อนๆ หรือไม่ยอมทำเลยถ้าไม่อยากทำ 	<p>ปัญหาที่พบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีสมาธิในการเรียนที่ไม่สม่ำเสมอ ซึ่งรวมถึงการปฏิบัติตัวด้วย - ขณะอาจารย์สอนนักเรียนตั้งใจฟังดี แต่ขณะปฏิบัติงานนักเรียนมักทำตามอารมณ์ 		<p>ปัญหาที่พบ(คอมพิวเตอร์)</p> <ul style="list-style-type: none"> - หากสนใจ และมีใจจดจ่อกับเนื้อหาที่เรียนให้มากกว่าเกมจะดีที่สุด <p>ปัญหาที่พบ(งานบ้าน)</p> <ul style="list-style-type: none"> - การทำงานในบางครั้งต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด - ถ้าอารมณ์ไม่ดี จะควบคุมตนเองไม่ได้เลย 	
	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าเป็นกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ นักเรียนจะตั้งใจทำ และจะทำได้ดี - ควรฝึกฝนการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ให้คล่องแคล่วอย่างต่อเนื่อง 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนไม่ชอบวิธีการบังคับ - เมื่ออาจารย์พูดคุยดีๆ บางครั้งนักเรียนก็ยอมทำตาม 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนต้องการการดูแลอย่างใกล้ชิด และควรให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน - นักเรียนต้องการเวลาในการปรับตัวเข้ากับเพื่อน - นักเรียนต้องฝึกการควบคุมอารมณ์อย่างต่อเนื่อง 	<p>ข้อเสนอแนะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ขอให้นักเรียนหมั่นฝึกฝนตนเองต่อไปเพื่อพัฒนาการที่ก้าวหน้ายิ่งขึ้น 	<p>ข้อเสนอแนะ (เขียนแบบ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องมีเวลาให้มากขึ้น นักเรียนจึงจะทำงานให้ได้ดี <p>ข้อเสนอแนะ(คอมพิวเตอร์)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรปรับปรุงเรื่องการจดและส่งงานให้ครบ และตรงเวลา 	<p>ข้อเสนอแนะ(งานช่าง)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องมีสมาธิในการทำงานมากขึ้น - ถ้าตั้งใจในการปฏิบัติงานมากขึ้นจะได้ผลงานที่ดีกว่านี้

วิชา	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	-	-	<u>ข้อค้นพบ</u> - ตั้งใจร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนดี - ทำงานเสร็จเร็ว - มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นมาก - สนใจนำคำศัพท์นอก บทเรียนมาถามเสมอ	<u>ข้อค้นพบ</u> - ตั้งใจเรียนดี และมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมดีมาก - เรียนรู้ได้เร็ว - มีความรับผิดชอบ สม่ำเสมอ	<u>ข้อค้นพบ</u> - นักเรียนตั้งใจเรียนดีพอสมควร - มีพื้นฐานทางภาษาดี - มีความรับผิดชอบ ส่งงานตรงเวลา	<u>ข้อค้นพบ</u> - สนใจเรียนดี และให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆดีมาก - สามารถโต้ตอบได้ดี และกล้าพูดได้ตอบ - เอาใจใส่ต่อการเรียนอย่างสม่ำเสมอ และส่งงานตรงเวลา - ออกเสียงสำเนียงภาษาอังกฤษได้ดี
			<u>ปัญหาที่พบ</u> - สนใจร่วมกิจกรรมตามอารมณ์ แต่ส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือดี - หากเรียนเรื่องที่เข้าใจแล้วมักจะลุกเดินไปมาในห้อง ไม่สามารถควบคุมตนเองได้	<u>ปัญหาที่พบ</u> - ควบคุมอารมณ์ไม่ค่อยได้เป็นบางครั้ง - บางครั้งการร่วมกิจกรรมเป็นไปตาม อารมณ์ - นักเรียนมักรีบเร่งในการทำงานมากขึ้น จึงทำให้ความเป็นระเบียบลดลงบ้าง	<u>ปัญหาที่พบ</u> - นักเรียนทำงานได้ไม่ประณีตเท่าที่ควร	
					<u>ข้อเสนอแนะ</u> - ควรให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่นักเรียนจะได้มีทักษะทางภาษาที่ดียิ่งขึ้น - ควรทำงานด้วยความประณีต และรอบคอบมากขึ้น - ควรมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อนให้มากขึ้น	

วิชา	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
ลูกเสือ – เนตรนารี	-	-	<u>ข้อค้นพบ</u> - มีชีวิตชีวา - ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมพอสมควร - ส่งงานครบ - มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ดี - มีความกระตือรือร้นในการอยู่ค่าย มีความรู้สึกสนุกสนาน - ช่วยเหลืองานกลุ่มดีขึ้น	-	<u>ข้อค้นพบ</u> - มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายดี - กล้าแสดงออก - สามารถแสดงบทบาทตามที่ได้รับได้ดีพอสมควร	-
			<u>ปัญหาที่พบ</u> - การปรับตัวเพื่อทำงานกลุ่มกับเพื่อนยังไม่ดีนัก - นักเรียนมักเอาแต่ใจตนเอง		<u>ปัญหาที่พบ</u> - นักเรียนยังขาดทักษะและขาดความชำนาญในการเรียนรู้ - นักเรียนมักแยกตัวไปอยู่ตามลำพัง เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่ม	
			<u>ข้อเสนอแนะ</u> - การเรียนทักษะ ต้องฝึกฝนเพิ่มเติม เช่น การฝึกฝนทักษะการผูกเงื่อน		<u>ข้อเสนอแนะ</u> - ควรฝึกฝนทักษะพื้นฐานเพิ่มเติม เช่น การผูกเชือกเงื่อน หรือ การทำแคว่ ให้มีความชำนาญมากขึ้นกว่าเดิม - ควรมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อนให้มากขึ้น - ควรจัดงานให้ประณีตมากขึ้น	
เกรดเฉลี่ย (ประจำปี)	2.21	2.69	3.49	3.40	3.27	3.16

ตารางสรุปผลการแสดงความคิดเห็นของอาจารย์ประจำชั้นในแต่ละระดับเกี่ยวกับพัฒนาการในการเรียนรู้ในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนของกรณีศึกษา

ระดับ ประเด็น	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
ความรับผิดชอบในการทำงาน	การทำงานอะไรค่อนข้างเลื่อนลอยขึ้นอยู่กับอารมณ์	ยังต้องให้กำลังใจในการทำงานให้สำเร็จอยู่บ้าง	-	-	-	-
การเรียนรู้ และการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	เวลาให้ทำกิจกรรมอะไรต้องคอยย้ำเตือนเป็นระยะ งานจึงจะสำเร็จตามที่ต้องการ	มีสมาธิในการเรียนไม่สม่ำเสมอ แต่ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมดี ชอบที่จะมีส่วนร่วมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	ผลการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ มีพัฒนาการที่ดีขึ้น มักเรียนตามอารมณ์	ระยะหลังมีพัฒนาการในทุกด้าน รวมทั้งสามารถปฏิบัติตามกฎกติกาของห้องได้	เข้าใจวิชาการได้ถูกต้อง ตรงประเด็น นักเรียนตั้งใจเรียนดีพอสมควร มีความสามารถทางวิชาการระดับดี	มีผลการเรียนในบางวิชาไม่ดี ยังต้องมีการพัฒนาปรับปรุงต่อไป เช่น วิชาภาษาไทย หรือ สังคมศึกษา
การอยู่ร่วมกับผู้อื่น	ปรับตัวเข้ากับกฎเกณฑ์ต่างๆ ได้ดีขึ้น มีความพยายามเข้าไปเล่นกับเพื่อนมากขึ้น	-	มีเหตุผลมากขึ้น มีอารมณ์ไม่คงที่ เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ตนสนใจ ยังมีปัญหาเรื่องการปรับตัวกับเพื่อน	-	การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มไม่สามารถทำได้ตามความเข้าใจจากเพื่อนๆ ควรมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ เพิ่มมากขึ้น รักการอ่าน	การคบเพื่อนยังอยู่ในวงที่จำกัด การควบคุมอารมณ์ของตนเองดีขึ้น
งานอดิเรก (กิจกรรมยามว่าง)	-	ชอบเรื่องสนุกสนาน	ชอบเล่นนิทานให้เพื่อนๆ ฟัง	-	รักการอ่าน	-
การรับประทานอาหาร	ภาคต้น : รับประทานอาหารยากมาก ภาคปลาย : รับประทานอาหารได้หลากหลายชนิดขึ้น	รับประทานอาหารได้น้อยมาก	-	ควรปรับปรุงเรื่องการรับประทานอาหารให้หลากหลายชนิดมากขึ้น	ภาคต้น : ควรฝึกรับประทานอาหารให้หลากหลายชนิดมากขึ้น ภาคปลาย : รับประทานอาหารได้หลากหลายชนิดขึ้น	ควรฝึกรับประทานอาหารให้หลากหลายชนิดมากขึ้น
ระบบความคิด	เมื่อตั้งใจทำอะไร หรือคาดหวังอะไรไว้จะต้องทำให้ได้ ถ้าถูกขัดใจจะอารมณ์เสีย และทำร้ายเพื่อน แต่ก็ไม่รุนแรงนัก	-	พูดจาเรื่องซ้าๆ	มีความคิดสร้างสรรค์	มีความคิดริเริ่มดี เมื่อตั้งใจจะทำอะไร หรือคาดหวังอะไรไว้จะต้องทำให้ได้ ถ้าถูกขัดใจจะอารมณ์เสีย แต่สามารถระงับอารมณ์ได้ขึ้น	-

ระดับ ประเด็น	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
รูปแบบการดำเนิน ชีวิต	มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ ตายตัว ซึ่งเปลี่ยนแปลง ค่อนข้างยาก	รู้จักการรอคอย และพึงเหตุ ผลดีขึ้น	เมื่อไม่พอใจจะร้องไห้	เป็นเด็กน่ารัก อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่ม ใส ช่างพูดช่างคุย แต่ถ้ามีสิ่งใดมากระทบ กระเทือนจิตใจ หรือไม่ เป็นไปตามที่คาดหวัง ไว้ นักเรียนจะมีอารมณ์ที่ เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ควบคุมอารมณ์ตนเอง และเข้าใจเหตุผลต่างๆ ได้ดีขึ้นมาก	พยายามที่จะรับผิดชอบ การควบคุมตนเองในด้าน ต่างๆ ยังไม่ดีนัก	มีความพยายามในการ ปรับอารมณ์อย่างเห็น เด่นชัด
ข้อเสนอแนะ	-	-	การควบคุมตนเองให้อยู่ใน ระเบียบวินัยต้องอาศัยเวลา ต้องอธิบายด้วยเหตุผลจึง จะควบคุมตนเองได้มากขึ้น	ควรพยายามฝึกปรับตน ให้ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นอีก นิดจะดีมากเพื่อการอยู่ ร่วมกันกับคนหมู่มากใน ระดับสูงต่อไป	-	ต้องฝึกฝนการรับฟัง เหตุผลของผู้อื่นให้ มากขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางสรุปผลการแสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองในแต่ละระดับเกี่ยวกับพัฒนาการในการเรียนของกรณีศึกษา

ระดับ ประเด็น	ประถมศึกษาปีที่ 1 พ.ศ. 2544	ประถมศึกษาปีที่ 2 พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 3 พ.ศ. 2546	ประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2547	ประถมศึกษาปีที่ 5 พ.ศ. 2548	ประถมศึกษาปีที่ 6 พ.ศ. 2549
ความสนใจต่อการเรียน	สนใจทบทวนบทเรียนเนื้อหาวิชาได้ดี โดยเฉพาะวิชาทางทักษะ และดนตรีนาฏศิลป์	สนใจฝึกซ้อมกระโดดเชือกเป็นประจำ ชอบดนตรีเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชอบเล่นเปียโน สนใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์	สนใจอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ และเล่นเปียโนมากเป็นพิเศษ	สนใจภาษาอังกฤษ และดนตรีเป็นพิเศษ ชอบออกแบบกิจกรรมทำเองในยามว่าง	โดยรวมเป็นเด็กที่ร่าเริง โดยรวมมีพัฒนาการดีกว่าปีก่อนๆ มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมาก มีความสนใจอ่านหนังสือความรู้ทั่วไป สามารถแบ่งเวลาเรียน และเล่นได้	รับผิดชอบต่อการเรียนดี สนใจทำกิจกรรมด้านอื่นๆ ด้วย เช่น กีฬา หรือดนตรี ในวันหยุดสุดสัปดาห์
การทำการบ้าน	ใช้เวลาในการทำการบ้านค่อนข้างนาน ซึ่งต้องคอยกำกับดูแลตลอด	ต้องคอยกำกับทำการบ้านในช่วงภาคต้น ส่วนในภาคปลายนักเรียนรับผิดชอบการทำการบ้านเองได้ดี มีความรับผิดชอบรู้น้ำที่และทำการบ้านดีขึ้น	รู้จักแบ่งเวลาเพื่อทำการบ้าน ทบทวน และเล่นได้ มีจำนวนงานที่ค้างไม่เสร็จจากโรงเรียนน้อยลง	แบ่งเวลาเรียน และเล่นได้ดี มีสมาธิในการอ่านหนังสือนานขึ้น	รู้จักรับผิดชอบงานของตนเองตามที่ได้รับมอบหมายได้ดีขึ้น	สามารถทำการบ้าน และทบทวนบทเรียนได้ดี
การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม	ไม่ค่อยเล่นกับเพื่อนหลังเลิกเรียน		มีความตั้งใจช่วยเหลืองานบ้านดี	ชอบช่วยเหลืองานในครัว เข้าใจในข้อตกลง และปฏิบัติตาม	ยังควบคุมอารมณ์ เมื่อผิดหวังจากสิ่งที่คาดหวังได้ไม่มากนัก	-
การควบคุมสภาวะทางอารมณ์	พยายามปรับปรุงพฤติกรรมทางด้านสังคม อารมณ์ ความอดทน และสมาธิ	ควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น	จะร้องไห้เมื่อผิดหวัง แต่ก็ควบคุมอารมณ์ได้ดีกว่าเดิมอีกหลายๆ	รู้จักแบ่งเวลาได้ดี	-	-
ข้อควรปรับปรุง	ควรปรับปรุงทักษะทางกีฬา และการเข้าสังคม	มีปัญหาเรื่องทักษะในการเล่นกีฬา	งานที่ทำมักมีระเบียบน้อยลง	-	-	เห็นด้วยกับคุณครูในเรื่องการปรับปรุงอารมณ์
ข้อเสนอแนะ	ต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อน และอาจารย์ที่เข้าใจ	-	-	-	-	-

ภาคผนวก ข

แบบประเมินค่า A.S.A.S.

(The Australian Scale for Asperger ' s Syndrome)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Australian Scale for Asperger's Syndrome(A.S.A.S)

โดย Garnett และ Attwood ค.ศ.1995

แบบประเมินค่า A.S.A.S. นี้จะบ่งชี้ถึงพฤติกรรมและความสามารถของเด็กในกลุ่มอาการแอสเพอร์เกอร์ในช่วงวัยประถมศึกษา ซึ่งในวัยนี้พฤติกรรมและความสามารถที่ผิดปกติของเด็กจะเด่นชัดที่สุด แต่ละคำถามหรือข้อความจะเริ่มต้นจากค่า 0 โดยคาดว่าจะจะเป็นระดับความสามารถปกติของเด็กในวัยนี้

1. ความสามารถด้านสังคมและอารมณ์

1.1 เด็กขาดความเข้าใจว่าจะเล่นกับเด็กอื่นอย่างไร เช่น ไม่รู้จักการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมกับเพื่อนเล่น	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.2 เมื่อถูกปล่อยให้เล่นอย่างอิสระกับเด็กอื่น เช่น ในช่วง พักกลางวัน เด็กจะหลีกเลี่ยงการเข้าสังคมกับเด็กอื่น เช่น แยกตัวออกมาหรือเข้าห้องสมุดแทน	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.3 เด็กไม่ตระหนักถึงมารยาทและธรรมเนียมปฏิบัติทาง สังคม มีพฤติกรรมและคำวิจารณ์ที่ไม่เหมาะสมต่อสถาน การณ์ เช่น วิจารณ์บุคคลอื่นโดยไม่ได้ตระหนักว่าอาจก่อ ความรู้สึกไม่ดีให้แก่ผู้อื่นได้	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.4 เด็กไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น เช่น ไม่คิดว่าคำ ขอโทษก็ช่วยทำให้ผู้อื่นรู้สึกดีขึ้นได้	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.5 เด็กคาดหมายว่าคนอื่นต้องรู้ถึงความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ และความคิดเห็นของตน โดยไม่ได้ตระหนัก ว่าคนอื่นไม่ได้อยู่กับตนตลอดเวลา พวกเขาจึงอาจไม่ทราบ ถึงบางเรื่องได้	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย

1.6 เด็กต้องการคำยืนยันเพื่อให้เกิดความมั่นใจอย่างมาก เกินความจำเป็นโดยเฉพาะเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือ เกิดข้อผิดพลาดบางอย่าง	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.7 เด็กขาดความละเอียดอ่อนในการแสดงออกทาง อารมณ์ เช่น เด็กแสดงออกถึงความเครียดหรือความพอใจ ออกมามากเกินควรกับสถานการณ์ขณะนั้น	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.8 เด็กขาดการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเหมาะสม เช่น ไม่เข้าใจระดับการแสดงออกทางอารมณ์ที่เหมาะสม กับบุคคลแต่ละคน	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.9 เด็กไม่สนใจเข้าร่วมกีฬา เกม หรือกิจกรรมที่ต้องแข่ง ขันกัน	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
1.10 เด็กไม่สนใจกับสิ่งที่เพื่อนๆกำลังคลั่งไคล้ เช่น ของเล่น หรือเสื้อผ้าแบบใหม่ล่าสุด	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
2. ทักษะการสื่อสาร							
2.1 เด็กตีความหมายของคำวิจารณ์โดยแปลแบบคำต่อคำ เช่น เด็กจะสับสนกับคำกล่าวที่ว่า “วิหยาณ์ล้อมคอก”	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
2.2 เด็กมีน้ำเสียงที่แปลก เช่น มีสำเนียงคล้ายชาวต่าง ชาติหรือมีเสียงพูดในระดับเดียว โดยไม่มีการเน้นคำบางคำ ที่มีความสำคัญ	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย

2.3 เมื่อสนทนาด้วยเด็กจะไม่แสดงความสนใจในบทบาท การเป็นคู่สนทนาของท่าน เช่น เด็กจะไม่ถามความคิดเห็น ของท่านที่มีต่อเรื่องที่กำลังสนทนาอยู่	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
2.4 ในระหว่างสนทนา เด็กสบตาน้อยกว่าที่ควร	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
2.5 คำพูดของเด็กมีลักษณะเจาะจงมากเกินไปและค่อนข้าง ข้างเป็นทำนองสั่งสอนผู้อื่น เช่น การพูดอย่างเป็นทางการ หรือการใช้คำพูดที่ราวกับจดจำมาจากพจนานุกรม	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
2.6 เด็กหาทางออกในระหว่างสนทนาไม่เป็น เช่น เมื่อเด็ก เกิดความสับสน เขาจะไม่ถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างแต่ จะเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นที่ตนเองสนใจแทน หรือไม่ก็นิ่ง เสียเวลาอยู่นานกว่าเด็กจะคิดหาคำตอบได้	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
3. ทักษะทางวิชาการ							
3.1 เด็กอ่านหนังสือเพื่อต้องการเนื้อหาข้อมูล ไม่ใช่ เพราะสนใจในบทประพันธ์ เช่น เด็กจะชอบอ่าน สารานุกรม หรือหนังสือแนววิทยาศาสตร์ แต่ไม่สนใจ หนังสือแนวผจญภัย	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
3.2 เด็กมีความจำระยะยาวดีเป็นพิเศษเกี่ยวกับเหตุการณ์ และข้อเท็จจริง เช่น เด็กสามารถจำทะเบียนรถคันเก่าอายุ หลายปีของเพื่อนบ้านได้ หรือสามารถระลึกถึงเหตุการณ์ที่ ผ่านมาแล้วหลายปีได้อย่างชัดเจน	0	1	2	3	4	5	6
	พบน้อย						พบบ่อย
3.3 เด็กขาดการเล่นโดยใช้จินตนาการร่วมไปกับผู้อื่นใน	0	1	2	3	4	5	6

สังคม เช่น เด็กจะเล่นเกมโดยใช้จินตนาการตนเอง และไม่
นำพาเพื่อนของตนเข้าไปในจินตนาการนั้นด้วย อีกทั้งเด็ก
จะไม่เข้าใจการเล่นสมมุติของเพื่อน

พบน้อย

พบบ่อย

4. ความสนใจเฉพาะเรื่อง

4.1 เด็กคลั่งไคล้เรื่องบางเรื่องเป็นพิเศษ และกระตือรือร้น
ที่จะสะสมข้อมูลหรือสถิติในเรื่องที่ชอบนั้น เด็กจะมีความรู้
ในเรื่องนั้นอย่างมากราวกับสารานุกรมเคลื่อนที่ เช่น เรื่อง
ยานพาหนะ แผนที่ หรือ ตารางการแข่งขันกีฬา

พบน้อย

พบบ่อย

4.2 เด็กจะอารมณ์เสียหรือผิดหวังอย่างมากเนื่องจากการ
เปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน หรือเมื่อมีอะไรบางอย่างที่
ไม่เป็นไปตามความคาดหมาย เช่น เด็กจะเครียดจัดถ้าไป
โรงเรียนโดยใช้เส้นทางอื่นที่มีใช้เส้นทางประจำ

พบน้อย

พบบ่อย

4.3 เด็กมีกิจวัตรประจำวันหรือ ธรรมเนียมปฏิบัติของตน
เองที่ต้องทำให้เรียบร้อยอยู่เสมอ เช่น ก่อนจะนอนทุก
ครั้งเด็กจะต้องนำของเล่นมาเรียงเป็นเส้นตรง

พบน้อย

พบบ่อย

5. ทักษะการเคลื่อนไหว

5.1 การประสานงานของกล้ามเนื้อไม่ดี เช่น รับลูก
บอลได้ไม่ดี

พบน้อย

พบบ่อย

5.2 เด็กมีท่าทางแปลกๆ ขณะวิ่ง

พบน้อย

พบบ่อย

6. ลักษณะอื่นๆ

สำหรับส่วนนี้ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงใน เมื่อเด็กแสดงลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อไปนี้

(ก) กลัวหรือเครียดผิดปกติเนื่องจาก

- เสียงปกติ เช่น เสียงเครื่องใช้ไฟฟ้า
- การสัมผัสอย่างแผ่วเบาบนผิวหนังหรือหนังศีรษะ
- การสวมใส่เสื้อผ้าบางชนิด
- เสียงที่ไม่คาดคิดมาก่อน
- เสียงอึกทึกในที่แออัด

(ข) มีแนวโน้มที่จะสะบัดมือหรือโยกตัวเมื่อตื่นตื่นหรือเครียด

(ค) ไม่ไวในการตอบสนองต่อความเจ็บปวดในระดับที่ไม่มาก

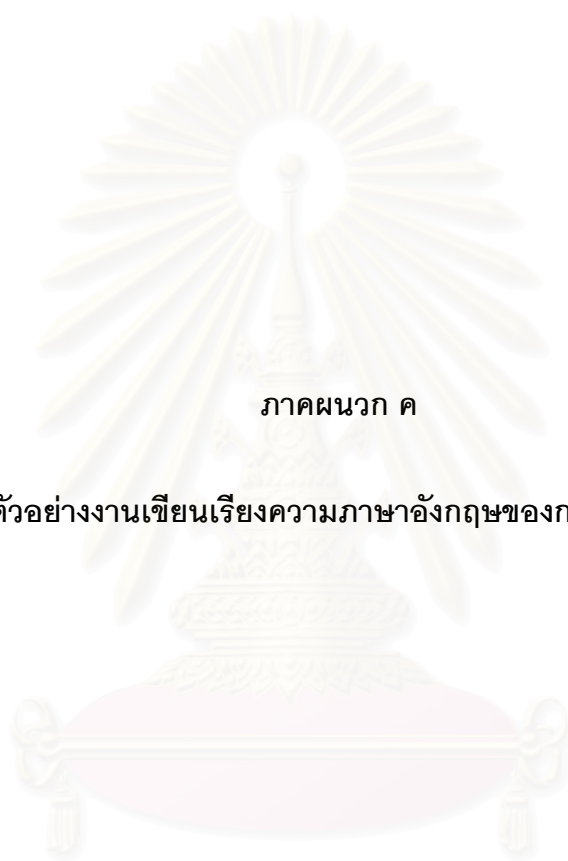
(ง) เริ่มพูดได้ช้า

(จ) โบราณบุดเบี้ยวหรือมีอาการกระตุก

ถ้าคำตอบต่อคำถามในแบบประเมินค่าส่วนใหญ่คือ “ใช่” และค่าที่วัดได้อยู่ระหว่าง 2 ถึง 6 (หมายถึงเด่นชัดเกินกว่าระดับปกติ) ก็ยังไม่ได้หมายความว่าเด็กจะเป็นแอสเพอร์เกอร์ แต่อย่างไรก็ตาม เด็กมีโอกาสที่จะเป็นจึงควรส่งต่อเพื่อทำการวินิจฉัยอย่างเป็นทางการต่อไป

(งามตา พัวศิริรักษ์, 2544: 52-57; Attwood, 1998)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของกรณีศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างงานเขียนภาษาอังกฤษของกรณีศึกษา

Flower Dreams

I was dream is I am in the flower hill. I was so glad and joy the flowers. There are a lot of flowers. It has yellow flower, red flower, purple flower, blue flower, orange flower, pink flower, green flower and white flower. Wow there 's a small animal. There are birds, butterflies, grasshoppers, dragonflies and my cats and dogs. The blue sky in the morning it was wonderful and soft. The sun is shine in the sky. I saw a river. It was great. I went and sat near a river. In the afternoon, I sat and ate some sandwich. It was happy. I saw a big tree. I was sitting in the tree. It was great and make me cool down. I was tired. I want to sleep and sleep under the tree. I woke up in the evening. I saw a sunset. It was wonderful. The sky changes to orange. I was happy. At night the moon is rise and stars are beautiful. I'm happy and will be too get this memory. I woke up and get out the bed. I will tell my dream to my friends.

จากงานเขียนข้างต้นแสดงออกถึงความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ดีของกรณีศึกษา แม้ว่านักเรียนมีการใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้องบ้าง แต่เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ลึกๆ ภายในจิตใจของผู้เขียนได้ว่า ในบางครั้งเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมก็มีความเหงาซ่อนอยู่ภายในจิตใจ ซึ่งเป็นความรู้สึกอ้างว้างที่เด็กไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดให้คนภายนอกรับรู้ได้ อีกทั้งผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงลักษณะบางอย่างของเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม เช่น การกล่าวซ้ำ รวมถึงความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาเป็นสื่อในการพรรณนาสิ่งแวดล้อมลุ่มรอบตัว ดังนั้นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิด ความรู้ และความรู้สึกผ่านตัวอักษร อาจช่วยให้บุคคลรอบข้างเข้าใจเด็กแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมได้อย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น

ประวัติผู้เขียนงานวิจัย

นางสาวอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง เกิด เต็บโต และอาศัยอยู่ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร เบื้องต้นสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาจากโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ จากนั้นสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขามัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2542 และได้รับเกียรติบัตรนิสิตผู้ผลิตสื่อการสอนดีเด่น สาขามัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษา 2543

ดำเนินการทำงานในปีการศึกษา 2546 เริ่มทำงานในตำแหน่งอาจารย์ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พนักงานมหาวิทยาลัยหมวดเงินทุนอุดหนุน ระดับ A5) โดยปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม เป็นอาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2546 จนกระทั่งปัจจุบัน ภาระหน้าที่ด้านการสอน รับผิดชอบที่เป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาลูกเสือ-เนตรนารี และวิชาเลือกเสรี เช่น วิชา Basic Conversation, Plearn .. English, Holiday French, French ON TOUR และ Bon Voyage ส่วนภาระหน้าที่ด้านการบริหารรับหน้าที่เป็นกรรมการ อนุกรรมการ เลขานุการ และผู้ช่วยเลขานุการ ของโครงการ หรือฝ่ายต่างๆตามแต่ที่ได้รับมอบหมาย รวมถึงเป็นวิทยากรอบรมครูเพื่อเป็นการบริการทางวิชาการเพื่อสังคม และมีผลงานเขียนคู่มือครูสำหรับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย